திருக்குறள் ஆய்வு வெளியீடு

வள்ளுவர் வகுத்த பொருளியல்

T05966
B002D05
5966

மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்

ரூ. 7.

சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய
வந்த இருவினைக்கு மாமருந்து — முந்திய
நன்னெறி நாமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனார்
பன்னிய இன்குறள்வெண் பா. — கவுணியனார்

சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய
வந்த இருவினைக்கு மாமருந்து — முந்திய
நன்னெறி நாமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனர்
பன்னிய இன்குறள்வெண் பா. — கவுணியனர்

வள்ளுவர்

வகுத்த

பொருளியல்

திருக்குறள் ஆய்வக வெளியீடு 4

வள்ளுவர் வகுத்த பொருளியல்

(கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்)

தொகுப்பும் பதிப்பும் :

டாக்டர் தி. முருகரத்தனம்

துணைப்பேராசிரியன்

திருக்குறள் ஆய்வகம்

மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்

மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்

மதுரை-625021

1975

உரிமை ஆசிரியர்க்கு
திருக்குறள் ஆய்வகத்தின் வெளியீடு 4
முதற் பதிப்பு 1975

Economic Ideas of Tiruvalluvar (Seminar Papers)
Madurai University Tirukkural Chair Publication 4

விற்பனை :
செயலாளர்,
மதுரைப் பல்கலைக் கழக நடுவண் கூட்டுறவுப் பண்டசாலை,
மதுரை-625021.

விலை ரூ. 7-50

வெளியீடு : மதுரைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரை-625021

அச்சீடு : ஆர். கே. பிரிண்டர்ஸ், மதுரை - 625001

உள்ளிருள் நீக்கும் விளக்கு

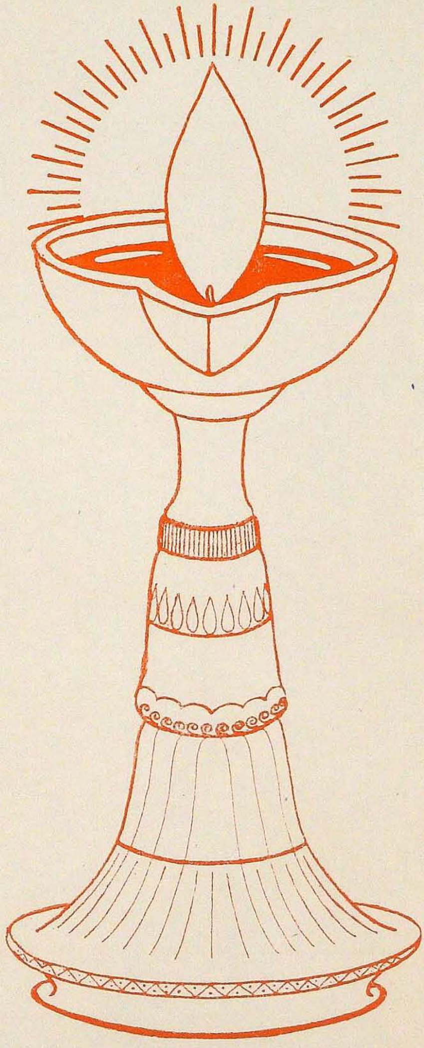

அறம் தகளி ; ஆன்ற பொருள்திரி ; அன்பு
சிறந்த நெய்; செஞ்சொல் தீ ; தண்டு — குறும்பாவா
வள்ளுவனர் ஏற்றினர் வையத்து வாழ்வார்கள்
உள்ளிருள் நீக்கும் விளக்கு.

— நப்பாலத்தனர்

திருக்குறள் அறக்கட்டளை

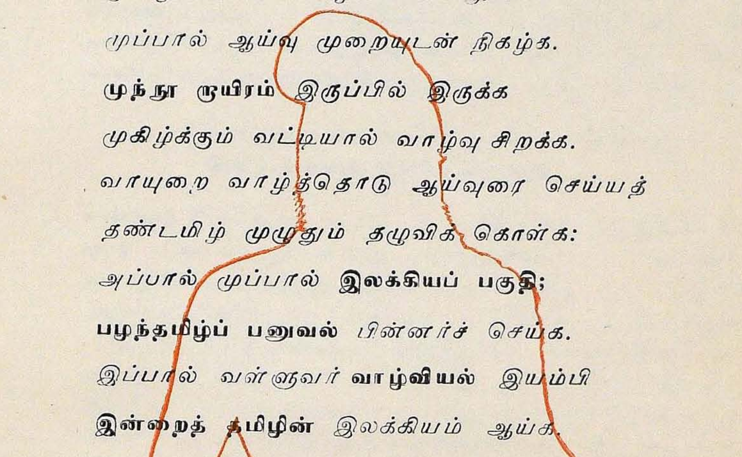

மூன்று பல்கலைக் கழகங் களிலும்
முப்பால் ஆய்வு முறையுடன் நிகழ்க.
முந்நூ றாயிரம் இருப்பில் இருக்க
முகிழ்க்கும் வட்டியால் வாழ்வு சிறக்க.
வாயுறை வாழ்த்தொடு ஆய்வுரை செய்யத்
தண்டமிழ் முழுதும் தழுவிக் கொள்க:
அப்பால் முப்பால் இலக்கியப் பகுதி;
பழந்தமிழ்ப் பனுவல் பின்னர்ச் செய்க.
இப்பால் வள்ளுவர் வாழ்வியல் இயம்பி
இன்றைத் தமிழின் இலக்கியம் ஆய்க.
இடைப்பால் குறளின் ஒப்புமை உரைக்க
இடைநாள் இலங்கிய இலக்கியத் துடனே.
பேரா சிரியப் பெருங்குழு நின்றே
ஆறு திங்களில் அனைத்தும் இணைத்துக்
கூறி யதையே கூறல் தவிர்க்க.
இடைப்படு பேரா சிரியர் எழுத்தர்
ஆய்வுத் துணையோடு அத்துறை நடத்துக.
பொய்யா மொழியில் புத்தா ராய்ச்சி
மதிப்பருங் கட்டுரை மாண்புறுஞ் சிற்றுரை
ஆக்க வல்லுநர் அமர்த்துக.
இதுவே திருக்குறட் கட்டளை ஆகுமே.

துணைவேந்தர் அணிந்துரை

மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தின் திருக்குறள் ஆய்வகம் நல்கும் நான்காவது படையல் "வள்ளுவர் வகுத்த பொருளியல்". இது பல்கலைக்கழக மான்யக்குழுவின் உதவி கொண்டு 1970-இல் நடத்தப்பட்ட கருத்தரங்கில் விவாதிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. இக்கருத்தரங்கில் பங்கு கொண்ட அனைவருமே பொருளியல் பேராசிரியர்கள். ஒரு நாட்டின் செழிப்பும் சிறப்பும் அதன் பொருளாதார வளத்தைப் பெரும்பாலும் சார்ந்ததென்றால் அது மிகையாகாது!

"பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்லது இல்லை பொருள்"

என்னும் திருக்குறள் கூற்று, பொருளியலின் தத்துவச் சாரமாக அமைகிறது என்று கொள்ளலாம். வள்ளுவம் காட்டுகின்ற பொருளியல்சமுதாயம் இந்த ஒரு கூற்றின் அடிப்படையிலே அமைவதாகும். ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த வள்ளுவர் பொருளியல் வல்லுநர்களுக்குள் ஒரு வல்லுநராகத் தன் கூர்த்த மதி நுட்பத்தால் இன்றிருக்கும் பொருளியல் வித்தகர்களும் மறுக்காது ஏற்றுக்கொள்ளும் உண்மைகளைத் தெற்றென விளக்கியுள்ளார். இது வியப்பிலும் வியப்பாக இன்றுள்ளோருக்குத் தோன்றத்தான் செய்கிறது. இன்றைய பொருளாதாரப் பிரச்னைகள் பலவற்றிற்கு விடை காணக் குறளை ஒரு சான்றுதார நூலாகக் கொள்வது சால்புடையதாகும், அடுத்து இக்கட்டுரைத் தொகுப்பில் வள்ளுவரின் பொதுநிதிக் கொள்கை, வணிகவியல் தத்துவம், பொருளியல் சமுதாயம், சொத்துரிமை, தொழிலமைப்பு, தனிமனிதத்துவம், உழவின் சிறப்பு, உற்பத்திப் பெருக்கம் போன்ற பல பொருள்களைப்பற்றிக் கருத்தரங்கில் பங்கு கொண்ட பேராசிரியர்கள், எளிதில் புரிந்து கொள்ளவும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கவும் தங்கள் விளக்கங்களை எடுத்துரைக்கும் பாங்கினை மிகவும் பாராட்டவேண்டும். மதுரைப் பல்கலைக்கழகத் திருக்குறள் ஆய்வகம் இம்மாதிரியான முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து ஊக்குவிக்கும் வகையினை நான் போற்றுகின்றேன். தொடர்ந்து இவ்வகையான முயற்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கவேண்டும்.

இக்கட்டுரைத் தொகுப்பினைப், படிப்போர் உவகையுடன் வரவேற்பார்கள் என்று துணிந்து கூறலாம்.

சை. வே. சிட்டிபாபு

பொருளடக்கம்

உள்ளிருள் நீக்கும் விளக்கு
திருக்குறள் அறக்கட்டளை
துணைவேந்தர் அணிந்துரை
கருத்தரங்கக் கட்டுரையாளர்கள்
பதிப்பாசிரியர் உரை

		பக்கம்
1.	குறள் கூறும் பொருளியல்	1
	டாக்டர் அ. இராமசாமி	
2.	வள்ளுவரது பொருளியலின் எல்லையும் இயல்பும்	15
	பேராசிரியர் மா. பா. குருசாமி	
3.	திருக்குறளில் அரசு வருவாய்த் தோற்றுவாய்கள்	37
	பேராசிரியர் ந. சி. பாலசுப்பிரமணியன்	
4.	திருக்குறளில் பங்கீட்டுப் பொருளியல்	43
	திரு க. அருணாசலம்	
5.	திருவள்ளுவரின் ஒப்புரவுக் கோட்பாடு	50
	திரு. தே வேலப்பன்	
6.	Relevance of Valluvam To Modern Political Economy	61
	டாக்டர் பா. நடராசன்	
7.	Valluvar On The Making And Using Of Wealth	67
	பேராசிரியர் எஸ். வேலாயுதம்	
8.	Tiruvalluvar's Conception Of Public Finance	73
	பேராசிரியர் எல். சிதம்பரதாணு	
9.	Entrepreneurship	81
	பேராசிரியர் எஸ். வேலாயுதம்	
10.	Economic Thought of Tiruvalluvar with Special Reference To Occupations	95
	பேராசிரியர் ஏ. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி	
11.	Agriculture in Tirukkural	101
	பேராசிரியர் எஸ். சுந்தராசன்	
12.	The Concept of Welfare In Tirukkural	105
	திரு. எஸ். சங்கரராமலிங்கம்	
13.	A Comparative Study Of The Ideas Of Tiruvalluvar And Mahatma Gandhi On The Economic Order	113
	திரு. ஆர். அரங்கசுவாமி	
14.	The Qualities Of A Good Administrator	129
	டாக்டர் டி. பிரைட்சிங்	
	சிறப்புச் சொற்கோவை	135

கருத்தரங்கக் கட்டுரையாளர்கள்

1. பேராசிரியர் அ. இராமசாமி, M. A., M. Litt., Ph.D. (Lond.)
   பொருளாதாரத் துறைத் தலைவர்,
   அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகம்,
   அண்ணுமலை நகர்.

2. பேராசிரியர் மா. பா. குருசாமி. M. A., D. G. T.,
   நெறியாளர்,
   காந்தீய இராமலிங்கர் தத்துவத் துறை,
   மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்,
   மதுரை — 625002.

3. பேராசிரியர் ந. சி. பாலசுப்பிரமணியன், M. A.,
   பொருளாதாரத் துறை,
   நா. ம. ச. ச. வெள்ளைச்சாமி நாடார் கல்லூரி,
   மதுரை — 625019.

4. திரு. க. அருணுசலம், M. A., L. T.,
   தலைவர்,
   தமிழ்நாடு காந்தி நினைவுநிதி,
   மதுரை — 625013.

5. திரு. தே. வேலப்பன், M. A., M. Litt.,
   விரிவுரையாளர்,
   பொருளாதாரத் துறை,
   எஸ். டி. இந்துக் கல்லூரி,
   நாகர்கோவில்—2.

6. டாக்டர் பா. நடராசன், M. A., D. Litt.,
   தலைவர்,
   தொழில் நுட்பவியல் பொருளியல் கழகம்,
   (Institute of Techno - Economic Studies)
   சென்னை — 600031.

7. பேராசிரியர் எஸ். வேலாயுதம், M. A., B.Com. (Hons.) (Lond.)
   பொருளாதாரத் துறை முன்னுள் தலைமைப் பேராசிரியர்,
   (மாநிலக் கல்லூரி),
   சென்னை — 600028.

8. பேராசிரியர் எல். சிதம்பரதாணு, M. A., H. D C., D. G. T.,
பொருளாதாரத் துறை,
கல்லூரி முதல்வர்,
எஸ். டி. இந்துக்கல்லூரி,
நாகர்கோவில்.

9. பேராசிரியர் ஏ. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, M. A. (Econ), M.A. (Hist).
கல்லூரி முதல்வர்,
மதுரைக் கல்லூரி,
மதுரை — 625011.

10. பேராசிரியர் எஸ். சுந்தரராசன், M. A., M. Litt.,
பொருளியல் துறைத் தலைவர்,
அமெரிக்கன் கல்லூரி,
மதுரை — 625002.

11. திரு. எஸ். சங்கரராமலிங்கம், M. A., M. Litt.,
துணைப்பேராசிரியர்,
பொருளியல் துறை,
மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்,
நாகர்கோவில்.

12. திரு. ஆர். அரங்கசுவாமி, M. A.,
விரிவுரையாளர்,
பொருளியல் துறை,
மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்,
மதுரை — 625021.

13. பேராசிரியர் டி. பிரைட்சிங், M. A., Ph. D.,
பொருளியல் துறை,
மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்,
மதுரை — 625021.

திருக்குறள் துறை தரும் உரை

1. வள்ளுவர் வகுத்த பொருளியல் என்னும் கருத்தரங்கக் கட்டுரைத் தொகையினை அறுசுவை உணர்வோடு தமிழ் மக்களுக்கு வழங்குகின்றேன். தமிழர்கள் இதனை அறுசுவை உணவாக உண்டு மகிழலாம்.

2. திருக்குறள் ஆராய்ச்சித் துறையினரே ஆய்வு செய்து நூல் எழுதுதல் போதாது; மற்றவை கற்ற பேராசிரியரும் திருக்குறளை ஆய்வுசெய்து கருத்துக்களை வழங்க வேண்டும் என்னும் நோக்கில் கருத்தரங்கு ஒன்று வள்ளுவர் கண்ட பொருளியல் (Economic Ideas of Tiruvalluvar) என்பது பற்றி நடத்தப்பட்டது. பதின்மூன்று பேராசிரியர்மார் பங்கு பற்றினர். அவர்கள் அனைவருமே பொருளியல் கற்றவர்கள். தமிழ்கற்றோர், மரபறிந்து சொல்லுக்கு விளக்கம் சொல்ல அங்கு அவர்களோடு கூடினர். அக் கருத்தரங்கில் படித்து ஆராயப்பட்ட கட்டுரைகளே இங்கு இன்று நூலுருவம் பெற்றுள்ளன.

3. அந்தக் கருத்தரங்கு 1970-இல் நடைபெற்றது. அப்போது திருக்குறள் துறை 'நான் ஆர்; என் உள்ளம் ஆர்; என் ஞானங்கள் ஆர்; எனை அறிவார் ஆர்' என்று மயங்கி நின்றது. அன்று திருக்குறளுக்கும் திருக்குறள் துறையில் அமர்த்தப்பெற்றோருக்குமே ஒட்டும் இல்லை; உறவும் இல்லை. அந்நிலையில் திருக்குறட் கருத்தரங்கொடு உறவினை வைத்திருந்தது மடமையாயிற்று. 'சட்டி சுட்டதடா; கைவிட்டதடா' என்ற நிலையில் ஒதுங்கி இருக்கும் நிலை நேர்ந்தது! கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள் பழங்கதையாயின!

காலம் உருண்டது. 'அவரவர்க்கு உள்ளபடி ஈசன் அருளாலே அவரவரைக் கொண்டே இயற்றப்பட்டது'. தோன்றாத் துணை நின்ற அறிஞர் பெருமகன் மு. வ. அவர்கள் தோன்றும் துணைவேந்தராய் வந்தனர். தளை நீங்கியது!

4. பொருளியல் கருத்துக்களைப் பற்றிய இக்கட்டுரைகள் நூலாக வெளிவருமுன்னரே குறள் கண்ட பொருள் வாழ்வு என்னும் தலைப்பில் ஒரு நூல் திருக்குறள் ஆய்வுத்துறையிலிருந்து வெளிவந்தது. துணைவேந்தர் மு. வ. அவர்கள்,

வள்ளுவருடைய பொருளியற் கருத்துக்களை நான் ஆராய்ந்து ஒரு நூலாக எழுதவேண்டும் எனப் பணித்தார்கள். துணை வேந்தர்அவர்கள், கருத்தரங்கின் கருத்துக்களை வைத்துக் கொண்டே நான் நூல் எழுதலாம் என்றார்கள். கருத் தரங்கின் கட்டுரைகள் வழிகாட்ட நான் நூல் எழுதலாம் என்றே அவர்களது ஆணைக்குப் பொருள் கொண்டு என் நூலை எழுதி முடித்தேன்.

கருத்தரங்கின் கட்டுரைகளை வெளியிடாது அதே பொருளில் ஒருநூல் வெளிவந்தது சிலருக்கு ஐயத்தையும் தந்தது ; அவலையும் தந்தது ! கையிலே இரண்டும் உண்டு. கருத்துக்களை ஒப்பிட்டுக்காணலாம். ஆனால் எல்லோரிடமும் அந் நாகரிகம் இருக்கவேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை அல் லவா? இந்த வம்பு ஏன்? கருத்தரங்கில் வழங்கப்பட்ட விளக் கங்களை ஒட்டியும், எழுப்பப்பட்ட தடைகளையும் அவற்றுக்குத் தரப்பட்ட விடைகளையும் கருத்தில் கொண்டும் கட்டுரைகளைத் திருத்தியும் புதுக்கியும் தருமாறு கட்டுரைப் பேராசிரியன் மாரைச் சில முறை கேட்டுக்கொண்டேன். கருத்துச் செறிந்த கட்டுரைகள் கருத்துச் சிறந்த கட்டுரைகளாகவும் உருப் பெற்றன ; இன்று நூலாகவும் வரப்பெற்றன.

வள்ளுவர் கருத்துக்கள் சில கருத்தரங்கில் பலரால் பல முறை பேசப்பட்டன. என் நூலிலும் அக்கருத்துக்கள் ஆராயப்பட்டன. சிலபோது முடிவு ஒன்றே ஆனது ; சில போது வேறானது. இதுதான் ஒரு பொருள் பற்றிய இரு நூல்களுக்கு இடையே அமைந்த உறவு. மொழியாலும் மொழிபொருளாலும் கட்டுரைகள் வேறு ; நூல் வேறு. அவ்வளவிற்கும் வாய்ப்பளிக்கின்றது வள்ளுவர் வழங்கிய குறள்.

5. கருத்தரங்கினை நடத்தினேன்; கட்டுரைகளைப் பதிப் பித்தேன் ; நூல் ஒன்றும் இயற்றினேன்; நுணுகியும் ஆராய்ந்தேன்; அறு சுவை உணர்வும் பெற்றேன். ஆதலால் ஒருசில உணர்வுகளைச் சுட்டல் பொருத்தம் அல்லவா ? அது தேவையும் ஆகும். அறு சுவை உணர்வுகளில் இனிப்பும் உவர்ப்பும் உண்டு; புளிப்பும் கார்ப்பும் உண்டு.

பல்துறையறிஞர்கள் திருக்குறட்பனுவலுள் நுழைந்து பல கண்ணோட்டத்திலும் அதனை ஆய்வது ஓர் அரும்பணி. அதனால் அரிய கருத்துக்களும் புதிய விளக்கங்களும் கிடைக்

கின்றன. இவ்வகையில் இக்கட்டுரைகள் கண்ட புதுமையை ஆங்காங்கே கண்டு மகிழலாம்.

6. வள்ளுவர் குறித்த உழவு, வறிதே உழுதொழிலை மட்டும் குறிக்காது. தொழில்களுக்கெல்லாம் பொதுப்பெயராகத் திகழ்ந்தது எனவும், அது ஒரு பிழைக்கும் வழி அன்று; வாழ்க்கைமுறை எனவும் பொருளாதார அறிஞரைச் சான்று காட்டியே சுட்டிக் காட்டுவது எவ்வளவு அரிய கருத்து. இல்லையேல் வேளாண்மை என்ற சொல்லின் பரந்த பொருளையும் உழவு என்னும் அதிகாரத்தில் கிடக்கும் விரிந்த கருத்துக்களையும் பொருத்தமுற அமைத்துக்காட்ட முடியாது அல்லவா ?

7. நிலம் என்னும் நல்லாள், பண்டு உரை கண்ட தமிழறிஞர்க்கு வேளாண்மைக்குப் பயன்படும் வெறுமண்ணாகவே காட்சிதருகிறாள். ஆனால் பொருளியலறிஞர் கண்ணுக்கு அந் நிலம், மண்ணாகவும் மலையாகவும் நீராகவும் காற்றாகவும் கடலாகவும் கனிச்சுரங்கமாகவும் காட்சி தருகிறது. அதாவது நிலம் என்பது இயற்கை வளம் அனைத்தும் ஆகுமாம். அவ்வாறாயின் இலம் என்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின் நிலம் என்னும் நல்லாள் நகுதலின் பொருள் எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கிறது!

8. ஈகை ஒப்புரவு என்னும் இரண்டதிகாரங்களையும் ஒற்றுமை வேற்றுமை காட்டி நுணுகி ஆராய்கிறோம். ஆனால் பொருளாதாரக் கோணத்திலிருந்து ஈகை moral என்றும் ஒப்புரவு economic என்றும் பகுத்தறிவது எவ்வளவு அரியதாகவும் அழகியதாகவும் தோன்றுகிறது!

9. ஒப்புரவினை ஏத்தி ஏத்திப் போற்றுகிறோம். ஆனால் இந்த ஒப்புரவு அரசியலுக்கும் பொருளியலுக்கும் பயன்படும் அரிய சிறப்பினை நாம் முழுமையாகப் புரிந்துகொண்டோமா? இந்நாள்வரை இல்லை என்பதனை இக்கட்டுரைகளைப் படிக்கின்றபோது உணர்கின்றோம். இங்கு இவ்வொப்புரவுக் கோட்பாட்டினை socialism என்கின்றார் ஒருவர்; communism என்கிறார் ஒருவர்; trusteeship என்கிறார் ஒருவர்; ஒப்புரவு என்னும் வாழ்வு இவையெல்லாம் அல்லவாக இருக்கலாம். இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் சமூக, பண்பாட்டுப் பின்னணிகள் உண்டு. ஆனால் ஒப்புரவு என்பது சமதர்மம், பொதுவுடைமை, தர்மகர்த்தாமுறை ஆகியவை போன்று ஒரு பொருளியல் கோட்பாடு என்றும் அது அவற்றோடு வைத்துக்

கருதத்தக்க தகுதிபெற்ற ஒன்று என்றும் நாம் இங்கேதான் இப்போதுதான் உணருகின்றோம். இராபர்ட் ஓவன், காரல் மார்க்சு, காந்தி அண்ணல் ஆகியோர் வரிசையில் அவர்களுக்கு நெடுநாள் முன்னர் வள்ளுவரும் ஓர் இடம் பெறுவதை இன்று காரணத்தொடு காணுகின்றோம்.

10. 'பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை', 'பொருளாட்சி போற்றுதார்க்கு இல்லை' என்ற குறளடிகளின் கருத்துச் சிறப்பினை நாம் பன்னிப் பன்னிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் பொருளாட்சி போற்றுதார்க்கு இல்லை என்ற தொடரில் இன்று கண்ட பலப்பல பொருளியல் கருத்துக்கள் — production, consumption and distribution — அடங்கியிருக்கின்றன என்பதைப் பேராசிரியர் வேலாயுதனுர் எடுத்துக் காட்டுகின்றபோதுதான் உணருகிறோம். அத்தொடர் 'அணுவைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகுத்தியது' போன்று காட்சி தருகிறது.

11. 'இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும்' என்பது பற்றிப் பரிமேலழகர் வழங்கிய பழம்பொருளை நாம் அறிவோம். இவைதான் public revenue, public expenditure, public distribution என அறிகின்றபோது எவ்வளவு புத்துணர்ச்சிதோன்றுகிறது. இத்தொடரிலேயே பொருளியலின் மையக் கருத்துக்களான production, consumption and distribution என்பவற்றைக் காண்பாரும் உண்டு. காத்தல் என்பது maintenance of capital resources and avoiding waste என்பாரும் உண்டு. கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் இங்குச் சிந்தனை வளத்தைக் கண்டு மகிழலாம்.

12. Land, labour and capital; production, consumption and distribution; profit, business administration; state socialism; communism; budgeting; welfare state; green revolution; dignity of labour; bread labour, absentee landlordism, entrepreneurship, hoarding, democracy, human resources முதலிய பலப்பல பொருளியற் கோட்பாடுகளை கட்டுரை அறிஞர்கள் குறளிலே கண்டு மகிழ்கின்றனர். இது புதிய முயற்சி மட்டும் அல்ல; அரிய முயற்சியுமாகும். ஆழ் கடலிலே மூழ்கி முத்துச் சிப்பிகள் கொண்டு வந்து குவித்தது போன்ற பெருமுயற்சி இது. அவற்றிலே முத்துக்கள் இல்லாமல் இல்லை.

13. வள்ளுவர் ஒருசமூகச் சிந்தனையாளர் என்றோ அரசியற் சிந்தனையாளர் என்றோ சமயச் சிந்தனையாளர் என்றோ

இது நாள்வரை நாம் அறிவோம். அவர் ஒரு பொருளியற் சிந்தனையாளரும் ஆவார் எனப் பொருளியல் அறிஞர் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். அவர்கள், வள்ளுவரைக் குவிஸ்னே, ஆடம்ஸ்மித், மார்க்ஸ், கேய்ன்ஸ் முதலான பொருளியற் சிந்தனையாளர்கள் வரிசையில் வைத்துக் காணுகின்றனர். இது திருக்குறளுக்குக் கிடைத்த பெருமை என்பது மட்டும் அல்ல. தமிழினத்துக்கே பெருமையும் ஆகும்.

14. இங்குப் புதுமை காட்டும் கருத்துக்கள் மட்டும் அல்ல; சிந்தனையைத் தூண்டும் கருத்துக்களும் உண்டு. 'உழவினைப் போற்றி வள்ளுவர் பேசுவது உகந்ததோ? தொழிலுக்கும் வாணிகத்துக்கும் சமூகத்தில் தக்க இடம் வேண்டாமா?' என்று வள்ளுவர்மாட்டுக் குறைகாண்போரும் உண்டு. இருபதாம் நூற்றாண்டின் அமைப்புக்களையெல்லாம் இருபது நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் தோன்றிய நூலில் தேடுதல் முறையாமோ? ஆசை கொண்டு அனைத்தையும் காணவும் வேண்டாம்; ஆத்திரம் கொண்டு அது இல்லை; இது இல்லை எனத் தாக்கவும் வேண்டாம். குடியாட்சி, பண்டைக் கீழை நாடுகளே அறியாத ஒன்று. இந்தியாவும் அறியாது; தமிழகமும் அறியாது. குறளில் அதனைத் தேடி இடர்ப் படுதலும் வேண்டுமோ? 'உள்ள தொழில்கள் பல இருக்க உழுதொழிலை மட்டும் வள்ளுவர் உயர்த்திச் சொல்வானேன்? இது ஒரு புரட்சியாகவே தோன்றுகிறது' என்கின்றார் அறிஞர் நடராசனார். இப்புரட்சியை வள்ளுவர் ஏன் செய்கிறார்? இவ்வாறு கேட்டுச் சிந்தனையைத் தூண்டுகிறார் அவ்வறிஞர். இன்றுபோல் அன்றும் சுரண்டுவோரும் சுரண்டப்படு வோரும் உண்டு. உயர் சாதியரான பிராமணரும் சத்திரியரும் சுரண்டுவோராக இருந்தனராம்; தாழ்சாதியரான வைசியரும் சூத்திரரும் சுரண்டப்பட்டனராம்; அவர்களே அன்று பாட் டாளிகளாம். அவர்கள் தொழில்கள் இழிவு செய்யப்பட் டனவாம். கடல் கடத்தலுக்குச் சாத்திர சம்மதம் மறுக்கப் பட்டதாம். அதனால் கடல் வாணிகம் கண்டிக்கப்பட்டதாம். உழவு இழிவு செய்யப்பட்டதாம்.[1] வள்ளுவர் பாட்டாளிகள் பக்கம் நின்றார். உழவினை உயர்த்தினார். உழுதொழிலை உயர்த்தியதனால் அவர் பல தொழில்களையும் உயர்த்தினார் எனலாம். உழவு என்பது உழ-த்தல் என்ற பகுதியிலிருந்து தோன்றிப் பலதொழில்களுக்கும் பொதுப்பெயராகும் என ஒருகட்டுரை எடுத்துக்காட்டுவது இங்கு எவ்வளவு பொருத்த மாகிறது!

---

1. Dr. Gokhale, B. G., Indian thought through the ages, Asia Publishing House, 1961.

ஆனால் தமிழகத்தில் உழவு என்றும் இழிவு செய்யப்பட்டதில்லை. வடபுலத்துக் குரலுக்கு வள்ளுவர் தம்குறளில் விடைதந்தார் போலும்!

இவையெல்லாம் இக்கட்டுரை நூலின் ஒளிமிக்க பக்கங்கள் ; இனிப்பும் உவர்ப்பும் !

15. அரசன் நடத்தும் அரசின் வருவாய்கள்பற்றி இக்கட்டுரை நூலின் பல இடங்களில் பேசப்படுகிறது. இப்பேச்சுக்களுக்கு

உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள் (கு. 756)

என்னும் குறளே அடிப்படையாக இருக்கிறது. அரசுக்குரிய வருவாய்கள் அனைத்தையும் இக்குறட்பாட்டே தொகுத்துச் சொல்லுகிறது என்பது ஒருகருத்து. இக்குறளின் உறு பொருள் என்னும் தொடர் நிலவரியினைக் குறிப்பிடுகிறது என்பது ஒருகருத்து. திருவள்ளுவர் நிலவரி பற்றித் தம் நூலில் எங்கும் குறிப்பிடவில்லை என்பது பிறிதொரு கருத்து. இக்கருத்துக்களை ஒட்டி எழுந்தன பல்வேறு கருத்துக்கள். ஆனால் இக்கருத்துக்கள் வலிவுடையனவாகத் தெரியவில்லை. 'உறுபொருள்' எனத் தொடங்கும் குறட்பாவின் நோக்கம், 'உறுபொருள்' என்பதன் உண்மைப் பொருள், குறளால் அறியப்படும் அரசு வருவாய்கள் ஆகிய இவை பற்றிக் குறள் கண்ட பொருள்வாழ்வு என்னும் நூல் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளது. அக்கருத்துக்களை இங்கே தருதல் ஐயம் அகற்றுதல் மட்டும் அல்ல ; தெளிவும் நல்கும்:-

" நிலவரி என்னும் இறை: வள்ளுவர் இதனைக் குறிப்பிடுகிறார். நாடு என்னும் அதிகாரத்தில் நாட்டின் இலக்கணமாக வருகிறது இக்குறள் :

பொறைஒருங்கு மேல்வருங்கால் தாங்கி இறைவற்கு
இறைஒருங்கு நேர்வது நாடு. (குறள் 733)

இறை என்பதற்குப் பரிமேலழகர் இறைப்பொருள் எனவும் மணக்குடவரும் பரிப்பெருமாளும் நிச்சயித்த கடமை எனவும் பரிதியார் இறைக்கடமை எனவும் காளிங்கர் அரசற்கு ஆறில் ஒன்றாக என்றும் இறுத்தற்கு உரிய இறை எனவும் பொருள் தருகின்றனர். இதுவே நிலத்தின் விளைவில் ஆறில் ஒன்றாக (இன்று அரசினர் நிலவரி வாங்குவது போன்று) வழங்கப் பட்டிருக்கலாம். இறையிலிநிலம் என்னும் தொடர் நெடுங் காலமாக வழங்கி வருவதால் இச்சொல்லை இப்பொருளில் கொள்ளுவது பொருத்தம்தான்.

இக்குறளுக்கு அரசு வருவாய்களைத் தொகுத்துக் கூறும் நோக்கம் இல்லை. வள்ளுவர்க்கு எங்குமே அந்த நோக்கம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அரசு வருவாய்களை வள்ளுவர் முறையாக வகுத்துரைத்திருப்பார் என்னும் நோக்கத்தோடு வள்ளுவரின் அரசியலாராய்ச்சியை நாடுவோர்க்கு இது ஓர் ஏமாற்றமாகும்.

அரசின் பிற வருவாய்களைக் குறிப்பிடுவதாகத் திருக்குறளில் மற்றொரு குறளும் உண்டு:

உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள். (குறள் 756)

உல்குபொருள் என்ற தொடருக்குப் பரிமேலழகர் 'சுங்கமாகிய பொருள்' எனவும் 'சுங்கம் கலத்தினும் காலினும் வரும் பண்டங்கட்கு இறையாயது' எனவும் எழுதுகிறார். இவ்வுரையில் கருத்துவேறுபாடு ஏதும் இல்லை. உல்கும் சுங்கமும் ஒன்று என்பது பரிமேலழகர் உரையாலும் உறுதி பெறுகிறது.

உல்கு என்னும் சொல் சங்ககாலத்திற்குப்பின்னர்ச் **சுங்கம்** என வழங்கியது. வடமொழியின் shulka என்னும் சொல்லின் தமிழ் வழக்கே இது ; முதல் நிலைச்சகரம் கெட்டுத் தமிழில் வழங்கியது. இது பழந்தமிழகத்தின் நிலை. Shulka என்னும் வடசொல்லே பிராகிருதத்தில் shunka என வழங்கியது. அதுவே சங்க காலத்தை அடுத்துத் தமிழில் **சுங்கம்** என வழங்கத் தலைப்பட்டது. இவ்வரிமுறை வடக்கே இருந்து தெற்கே போந்ததோ என ஒருகால் கருதவும் இக்கடன் சொல் இடந்தருகிறது.

தெறுபொருள் என்பது பகைவரை அழித்தலால் வரும் கொண்டிப் பொருள் எனவே எல்லோரும் கொள்கின்றனர். மாற்றானைப் போரில் தோற்கடித்து அவன் உடைமைகளை எல்லாம் அப்போதே கவர்தல் உண்டு. இவையே கொண்டிப் பொருள் எனவும் கொள்ளைப்பொருள் எனவும் வழங்கப் படும். அடங்கிய அரசர், பெருவேந்தர்க்கு முறையாகக் கப்பம்கட்டி வருவர். இது திறை எனப்படும்.

திறையும் கொண்டியும் தொடக்கத்தில் ஒன்றாகவே கருதப்பட்டிருக்கலாம். கொண்டி, தெறுதலால் வருவது. தெறுதல் என்பது அழித்தல். திறை என்னும் சொல்லிலேயே

அழித்தல் என்னும் பொருள் தரும் தெறுதல் அடங்கியுள்ளது. தெறு என்னும் வினைப்பகுதி-ஐ என்னும் தொழிற் பெயர் விகுதி ஏற்றுத் திறை என வழங்குகின்றது. ஆகவே கொண்டியுள்ளிட்ட திறைப் பொருளே தெறுபொருள் என வழங்கியிருக்க வேண்டும். தெறுதல் செய்து 'கொள்'வது கொண்டி. கொள்+தி என்பதே 'கொண்டி'யாகியிருக்கும்.

உல்கு பொருளும் தெறுபொருளும் போக இக்குறளில் வேந்தன் பொருளாகக் குறிக்கப்படுவது **உறுபொருள்**. இதற்கு '**உடையார் இன்மையின் தானே வந்துற்ற பொருளும்**' எனப் பரிமேலழகர் உரை தருகிறார். மேலும் அவரே '**உறுபொருள் வைத்தார் இறந்துபோக நெடுங்காலம் நிலத்தின்கட்கிடந்து பின் கண்டெடுத்தூஉம், தாயத்தார் பெறுநதூஉம் ஆம்**' எனவும் எழுதுகிறார். அதாவது **புதைபொருளும் வாரிசற்றோரதுபொருளும்** உறுபொருளில் அடங்குமாம். மணக்குடவரும் இவரே போன்று '**தானே வந்துற்ற பொருள்**' எனப் பொருள் தருகிறார்.

பரிதியார் என்னும் உரையாசிரியர் உறுபொருள் என்பது **குடிக்கடமை** என்கிறார். அதாவது கடமை (Duty) என்னும் ஒருவரி என்பது இவர் கருத்து. காளிங்கர் என்னும் உரையாசிரியரும் இவ்வாறே **நாடு இறுக்கும் முறைமையின் பெறும் பொருள்** எனக் கருதுகிறார்.

பரிப்பெருமாள் என்னும் உரையாசிரியர், உறுபொருள் என்பது **கால் அற்ற பொருள்** என்கிறார். இவர் கருத்தும் பரிமேலழகர் கருதும் தாயத்தார் பெறுதது என்பது தான்.

இறைஎன்ற சொல்லைத் திருவள்ளுவரே முன்னர் ஆண்டிருக்கிறார். அதுவும் நிலவரி என்னும் பொருளுடையதாகலாம். அவ்வாறு இருக்கின்றபோது இக்குறளில் நிலவரியைக் குறிப்பிடும் எண்ணம் அவருக்கு இருக்குமானால் இறை என்ற சொல்லையே பொருத்தமாகவும் தெளிவாகவும் இங்கும் ஆண்டிருக்கலாம். தெளிவில்லாத பொதுப்பொருள் தரும் 'உறுபொருள்' என்னும் தொடரை ஆண்டிருக்க வேண்டிய தேவை இல்லை.

அடுத்துத் திருவள்ளுவர்க்கு நிலத்துக்கான இறை போன்றவற்றை இக்குறளில் சொல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லை என உணரவேண்டும். 'ஆறில் ஒன்று ஒழியவும் உரியன கூறியவாறு' என இக்குறளின் நோக்கம் பற்றிப் பரிமேலழகர் எழுதுகிறார். நிலவிறை பற்றி இங்குக்

கூறுதல் இயலாது என அவர் நினைக்கிருர். இக்குறளின் நோக்கம் பற்றி அவர் மேலும் 'இவை மூன்று பாட்டானும் அஃது ஈட்டும் நெறி கூறப்பட்டது' எனச் சுட்டிக்காட்டுகிருர். இதனுல் இக்குறள் 'இன்ன பொருள் ஈட்டவேண்டும் என்பதைவிட அப்பொருளை 'இன்ன நெறியில்' ஈட்ட வேண்டும்' எனக் கூறுகிறது எனல் வேண்டும். ஆகவேதான் 'இவை மூன்று பாட்டானும்' என்பதற்கு உரிய மேல் இரண்டு பாட்டுக்களும் அரசன் தன்பொருளை 'இன்ன நெறியில் அற ஒழுக்கத்தோடு' ஈட்டவேண்டும் என வற்புறுத்திப் பேசுகின்றன.

அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறன்அறிந்து
தீதுஇன்றி வந்த பொருள், (குறள் 754)

அருளொடும்அன் பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல். (குறள் 755)

'உறுபொருள்' எனத் தொடங்கும் குறளுக்கு முந்திய குறளான 755, பொருளாக்கத்துக்கு அருள் அன்பு இவற்றை வற்புறுத்துவதனையும் அது அரசர்க்கு ஆணையிடும் திறத்தையும் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். அக்குறளின் தொடர்ச்சியே அடுத்தது என உணரவேண்டும். 'அருளொடும் அன்பொடும் வரும் பொருளாக்கமோ இவை?' என ஐய முறத்தக்க பொருளாக்கங்களை ஐயம் தீர்த்தற்பொருட்டே இக் குறளில் தொகுத்துத் தருகிருர் வள்ளுவர் எனக் கருதலாம். இதனை நன்கு தெளிவுபடுத்துகிருர் பரிப்பெருமாள் என்னும் உரையாசிரியர். "மேல் நியாயமாகத் தேடவேண்டும் என்ருர்; இவை நியாயமோ என்று ஐயுற்ருர்க்கு 'அரசர்க்கு நியாயம்' என்று கூறப்பட்டது." தெறுபொருளாகிய கொண்டியும் கொள்ளையும் திறையும் நியாயமோ என, அறமுரைக்கும் குறள் படிப்பார்க்குக் கேள்வி எழலாம். உல்கு பொருளும் வள்ளுவர் காலத்தில் இத்தகைய கேள்விக்கு இடமாகியிருக் கலாம். காரணம் அது புதிதாக வடநாட்டரசுகளைப் பின் பற்றித் தென்னுட்டரசுகள் மேற்கொண்டிருந்ததாக இருக் கலாம். உல்கு என்னும் கடன்பட்ட சொல்லே இதனைக் குறிப்பாகச் சுட்டுகிறது. பிற உறுபொருள்களும் இத்தகைய கேள்விக்கு இலக்காயின என்பது தெளிவு. ஆனுல் நிலத் திற்கு வாங்கப்படும் இறை இத்தகைய ஐயத்துக்கு இடமாகி யிருக்காது. 'மக்களே மனம் உவந்து தருவது இது ஆதலால் அவ்வையத்துக்கு இடமேது?' ஆகவே பரிமேலழகர் கருது

கின்றபடி ஆறில் ஒன்று ஒழியக் கூறுவதே உறுபொருள் எனலாம்.

அவ்வாறனல் உறுபொருள் என்பதால் வள்ளுவர் எவற்றைக் குறிப்பிடுகிருர்? அவை 'நியாயமோ' என்ற ஐயத்துக்கு உரியவையாகி ஐயம் தீர்க்கப்படுகின்றனவா?

மேலும் உறுபொருள் என்னும் தொடரின் பொருட்போக்கும் கருதத்தக்கது. இது வினைத்தொகை. 'தானே வந்து உறும் பொருள்' எனப் பொருள் கொள்ளுதலே இங்குப் பொருத்தமாகத் தெரிகின்றது. பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் 'தானே வந்துற்ற பொருள்' எனவே உரை வகுக்கின்றனர். நிலவரி போன்றவை தானே வருகின்றவை அல்ல. அவை 'கடமை' எனத் தரப்படுபவை; அரசனல் 'நிச்சயிக்கப்படுபவை'. நிலவரியினை மணக்குடவரும் பரிப்பெருமாளும் 733-ஆம் குறளுரையில் 'நிச்சயித்த கடமை' என உரைக்கின்றமையும் இங்குக் கருதத்தக்கது. எதிர்பாராத வகையில் முயற்சியின்றி இன்ன அளவினது என வரையறை செய்யக் கூடாது யாருக்குரியது என்ற ஐயப்பாட்டு நிலையில் அரசனுக்கு வந்துசேர்வதே இத்தகைய உறுபொருளாகலாம்.

மேல் பதினெருவருவாய்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. அவற்றுள் நிலவரி உல்குபொருள் தெறுபொருள் ஆகியவை வள்ளுவரால் குறிப்பிடப்பட்டன என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. வார்த்தையாகிய உழவும் கால்நடையும் வணிகமும் 'வாரி பெருக்கலில்' வள்ளுவர் குறிப்பிடுவதாகப் பரிமேலழகர் கூறுகிருர். அவை அரசன் முயற்சியால் வருகின்றவை. எஞ்சியவை உறுபொருளுக்கு உரியன எனக் கருதலாம். அவையே உறுபொருளின் பொருட்போக்கிற்கு ஏற்றவையாக இருக்கின்றன.

புதையற் பொருள்
தாயத்தார் அற்ருேர் பொருள்
குற்றவாளிகள் தண்டனைப் பொருள்
களவுப் பொருள்
பரிசுப் பொருள்

இத்தகைய பொருள்களை யார் மேற்கொள்வது? யாருக்கு உரிமை உண்டு? அரசன் மேற்கொள்ள உரிமை உண்டா? அது அறமாகுமா? என்றெல்லாம் கேள்விகள் அன்று கேட்கப்

பட்டு வந்தன. இக்குறளில் இவை எல்லாம் வேந்தனுக்கு உரிய பொருள்தான் என உடன்பட்டு விளக்குகிறுர் வள்ளுவர்.

இவ்வாறு பொருள் கொள்ளுதல் பரிமேலழகர், மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள் ஆகியோர் கண்ட உரையுடன் ஒத்து வருவதும் குறிக்கத்தக்கது.

மண்ணுலகம் எல்லாம் மன்னர்க்கே உரியது என்ற ஒரு கருத்து உண்டு. காரணம் அவனே இம்மண்ணின் காவலன். இதனுல் கனிவளமும் புதைபொருளும் கைமாருக மன்னர்க்கு உரியனவாகின்றன. மண் மட்டும் அரசனுக்கு உரியது என்பதல்ல. பிற செல்வங்களும் அவனுக்கு உரியன எனவே கருதப்படுகின்றன. ஆகவேதான் பிள்ளையும் உரிமையுடைய பிறரும் இல்லாதபோது செல்வம் அரசனைச் சேர்கிறது. அரசன் குடிமக்களைக் காத்தோம்புகின்றபோது குற்றம் புரிவோரைத் தண்டிக்கிருன்; தண்டனையாக அவர்கள் உடைமைகளைப் பறிக்கிருன். இவ்வாறு வரும் பொருள்களும் அரசனுக்கே உரியவை ஆகின்றன. தன் நாடுகாவற் பணிக்காக அரசன் கொள்ளும் 'நன்றிப் பொருள்' என இவற்றைக் கொள்ளலாமா? நாட்டில் களவு போகாமற் காப்பதும் காவலன் கடமை. களவு போகுமானுல் அதை மீட்டுத்தருவது அரசன் பொறுப்பு. மீட்க முடியாத போது தான் தன் உடைமையைத் தந்து அரசன் ஈடுகட்ட வேண்டும். களவு போயின பொருள் கிடைத்தபோது அதற்கு உரியார் அகப்படாராயின் அப்பொருள் அரசனுக்கே உரியதாகிறது. களவுக்கு இழப்பீடு தருகின்ற காரணத்தால், உடையாரின்மையின் தானே வந்த பொருளை அரசன் உரிமையாக்கிக் கொள்ளுகின்ருன்.''

16. திருக்குறள் தனித்தனியான மூன்று பால்களால் ஆகிய ஒரு நூல். அறம் வேறு; பொருள் வேறு; இன்பம் வேறு. அது, வரையறையும் தெளிவும் கொண்ட நூற்று முப்பத்து மூன்று அதிகாரங்கள் பெற்றது. இவ்வதிகாரங்களும், வைப்புமுறை என்னும் அரிய நயம் தோன்ற அமையப் பெற்றன. ஒவ்வோரதிகாரத்தின் பத்துக் குறட்பாக்களும் அவ்வதிகாரத்தின் அதிகரித்துவரும் கருத்தினை ஒட்டிப் பொருள் பெறுகின்றன; சொற்பொருளும் அதிகாரத்தின் பொருளும் கொண்டதே பாவின் பொருள். ஆதலால் ஒவ்வொரு பாவிற்கும் அது இடம்பெற்ற பாலினையும் அதிகாரத்தினையும் கருத்தில் கொண்டே பொருள் காணவேண்டும்.

இம்முறையே வள்ளுவரின் உள்ளத்தைக் காணும் முறையாகும். அவர்தம் நூலின் நோக்கத்தைக் காணும் முறையுமாகும்; பலகுறட்பாக்கள் குறிப்பாகவன்றிப் பொதுவாகக் கருத்துக்களைப் பேசுகின்றன. அவற்றின் குறிப்பான கருத்துக்கள் அதிகாரத்தை ஒட்டியே விளக்கமுறும். இத்தகைய குறட்பாக்களுக்கு நாமே ஒருபொருள் தந்து பேசிக்கொண்டு போகலாம். அது அவ்வதிகாரத்தின் பொருளல்லாமல் வேறுபொருளாகவும் இருக்கலாம்; அது பொருத்தமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அது வள்ளுவர் உள்ளம் உள்ளிய பொருளாகாது. வள்ளுவர் கருத்தை ஆராய்ந்து காண விரும்புவோர் இக்கருத்துக்களை நினைவில் கொண்டே ஆராய வேண்டும். இல்லையேல் அவர்கள் தம்காலத்துக் கருத்துக்களையும் தம் கருத்துக்களையுமே திருக்குறளில் காண்பவர்கள் ஆவார்கள். அவை காலமுரண் (anachronism) கொண்ட கருத்துக்களாகப் போய்விடும். இக்குற்றம் நிகழ்தல் கூடாது.

அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல
இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும் (குறள் 479)

என்னும் குறள் ஓர் இல்லத் தலைவியின் கூடத்தில் பொறிக்கப் பட்டிருக்குமானால் அது அவளுக்கு எவ்வளவு சிறந்த அறிவுரையாக விளங்கும்! பாரம் ஏற்றிச் செல்லும் பேருந்து (Lorry) செலுத்துவோன்முன்னால் இப்பாட்டுக் காட்சி தருமானால் எவ்வளவு பயன் தரும். ஒரு வணிக முதலாளி ஒரு தொழில் முதலாளி ஆகியோரின் அலுவலகத்தில் இப்பாடல் இடம் பெறுமானால் அவர்களுக்கு அது எவ்வளவு பெரிய வழிகாட்டி! இந்தப் குறட்பாவை இன்று இவ்வாறெல்லாம் பொருத்திப் பொருள்படுத்தலாம். ஆனால் வள்ளுவர் நோக்கம் இது வல்ல. அவர் காலத்தில் பேருந்தோட்டியும் இல்லை; வணிக முதலாளியும் இல்லை; அரசரின் போர் முயற்சியைப் பற்றிப் பேசுகின்றபோதே அவர் இவ்வறிவுரையை நல்குகிறார்.

எத்தனையோ குறட்பாக்களும் எத்தனையோ அதிகாரங்களும் இந்தக் குறட்பாவைப் போன்றே பயன்படுத்தத் தக்கவாறு பொதுவாக உள்ளன. மேலும் ஒரு சில அதிகாரங்கள் வள்ளுவர் காலத்துக்கே பொருந்துவனவாக உள்ளன. இன்றைய அரசியலும் சமூகமும் விரிந்து பரந்து வளர்ந்துள்ளன. அவற்றுக்கான கருத்துக்களும் குறளில் உண்டு என்ற எண்ணத்தில் இத்தகைய குறட்பாக்களையும் அதிகாரங்களையும் பொருள்படுத்தும் முயற்சி தோன்றியுள்ளது.

போர்முயற்சிகளுக்காக வள்ளுவர் பாடிய வலியறிதல் காலமறிதல் இடனறிதல் என்னும் அதிகாரக் கருத்துக்களை இன்றைய அரசு செய்யும் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் வலிமை கடமை இடம் என இவை அறிந்து ஒழுகலாகக் கொள்ளலாம் என்கின்றனர் அறிஞர்கள் சிலர். வள்ளுவர் வழங்கிய திருக்குறளை இன்றைய நிலைக்கு இவ்வாறு பயன்படுத்துதல் நன்மை தருகிறது. ஆனால் இது அன்று வள்ளுவர் வழங்கிய நோக்கத்தை அறிந்த முறையாகுமோ என்ற வினா எழுகிறது. இந்நூலின் கட்டுரைகள் பலவற்றைப் படிக்கின்றபோது இவ்வெண்ணமே மேலோங்கி நிற்கிறது.

17. கட்டுரைப் பேராசியன்மாரிடம் ஆர்வம் பொங்கி வழிந்தது. அரும்பணி ஒன்றை மேற்கொண்டோம் என்னும் பெருமிதம் இருந்தது. ஆனால் வள்ளுவர் வழங்கிய குறள், ஆர்வமும் எட்டாத ஆழம் மிக்கதாய் உள்ளது. ஆகவேதான் முன்னும் பின்னும் அப்பொருள் பற்றிப் பல நூல்கள் எழுந்தன, இனியும் எழ வாய்ப்புண்டு. கட்டுரைப் பேராசிரியன்மார்க்கு நன்றி மட்டுமல்ல; பாராட்டும் உரியது.

18. இந்நூல் திருக்குறள் துறையினர் அனைவர் முயற்சியாலும் உருவாகியது. அனைவரும் நன்றிக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியர்.

திருவள்ளுவர் நாள்
15-1-75

தி. முருகரத்தனம்
பதிப்பாசிரியன்

1

டாக்டர் அ. இராமசாமி
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

குறள் கூறும் பொருளியல்

1. முன்னுரை
2. வள்ளுவம் காட்டுகின்ற பொருளியல் சமுதாயம்
   - ஆட்சிமுறை
   - வாணிபம்
   - சொத்துரிமை
   - பொருட் செல்வம்
   - தொழில்
   - தனி மனிதத்துவம்
3. வள்ளுவரும் வணிகவியலாரும்
   - பொருள்பற்றிய கருத்து
   - உற்பத்திப் பெருக்கம்
4. வள்ளுவரும் இயற்கை வாதத்தினரும்
   - உழவுத் தொழில்
   - அரசியற் பொருளாதாரம்
5. வள்ளுவரின் பொதுநிதிக் கொள்கை
6. வள்ளுவரின் ஒப்புரவும் காந்தியின் சமதர்மமும்
7. முடிவுரை

1. முன்னுரை

"திருக்குறள் என் கருத்தில் ஒரு பெருஞ்சந்தை. நடப்புச் சந்தையில் பல இனச் சரக்குகளும், ஓரினத்துள்ளே பலவகைப் பொருள்களும் உள. திருக்குறட் சந்தைக்குள் அதிகாரங்கள் பலவினச் சரக்குகளாம். ஓரதிகாரத்துக் குறள் ஓரினச் சரக்கின் பல்வகையாம். சந்தையில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் விற்பனைக்கு உரியன. இருப்பினும் எல்லாவற்றையும் ஒருவரே வாங்கிக் கொள்ளல் இல்லை. கைப்பொருளுக்கேற்ப ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு தரத்தில் பண்டங்களை வாங்கிக் கொள்கிறோம்" என்பார் தமிழறிஞர் ஒருவர்.[1] விற்றற்கு வந்த சந்தைப் பொருள்களை ஒருவர் அல்லர்; பற்பலர் பலப்பல நிலையில் வாங்கிக் கொண்டு பயன் துய்க்குமாறுபோல எடுத்துக் கொண்ட தலைப்புக்கும் எந்நோக்குக்கும் பொருந்துகின்ற வகையில் குறள் காட்டுகின்ற பொருளியல் கருத்துக்களை நான் எடுத்தியம்ப விழைகின்றேன்.

இனம். மொழி, நாடு இவற்றைக் கடந்து காலத்தை வென்று 'பொதுமறை' யாகப் பொலிகின்ற இவ் 'உத்தர வேதத்தில்' கூறப்படுகின்ற பொருளியல் கருத்துக்கள், பொருளியல் சித்தாந்த வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்ற எந்தத் தனிப்பட்ட குழுவினரது கொள்கைகளையோ எந்தத் தனிப்பட்ட குழுவினைச் சேர்ந்த வல்லுநரது கொள்கைகளையோ குறிப்பிடவில்லை. திருக்குறள் வெவ்வேறு சமயங்களில் வெவ்வேறு பொருளியல் சித்தாந்தக் கண்ணோட்டமுடையவர்களும் ஏற்றுக் கையாளக்கூடிய தத்துவத்தைக் கூறி ஒரு நடுநிலைப் பொருளியல் தத்துவத்தையும் கலப்புப் பொருளியல் சித்தாந்தத்தினையும் வழங்குகின்றது.

2. வள்ளுவம் காட்டுகின்ற பொருளியல் சமுதாயம்

வள்ளுவரின் காலம்பற்றி மாறுபட்ட, கருத்து வேறுபாட்டுக்கிடமான பல கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. எனவே ஏதாவது ஒரு காலத்தினைக் குறிப்பிட்டு, குறள் கூறுகின்ற பொருளியல் கருத்துக்களை அக்காலத்துப் பொருளியல், அரசியல் அமைப்புடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுவது அவ்வளவு உகந்ததாக இல்லை. அப்படி ஒரு காலவரையறை செய்து கொண்டால் அதன்பின் வந்த காலங்களுக்கு அக்கருத்துக்கள் முற்றிலும் பொருந்தாதனவாகப் போய்விட ஏதுவாகிவிடும். ஆகவே

---

1 பேராசிரியர் வ. சுப. மாணிக்கம், எம்.ஏ. எம்.ஓ எல்., வள்ளுவம், 3, பொருள் நிலை, ப. 62.

வள்ளுவம் காட்டுகின்ற பொருளியல் சமுதாய அமைப்பைக்காட்ட அவரது குறளேயே காலமும் கருவியுமாக நான் கொள்கிறேன்.

ஆட்சிமுறை : குறள் கூறுகின்ற அரசியல் அமைப்பில் முடியாட்சிமுறையே தென்படுகின்றது. இருப்பினும் குடியாட்சிக்கே முத்திரையான பல கொள்கைகள் இதில் காணப்படுகின்றன. மன்னன் சர்வாதிகாரியாக, கொடுங்கோன்மையனுக உருவகிக்கப்படாமல் காட்சிக்கு எளியவனுகக், கடுஞ்சொல் இல்லாதவனுக, முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவனுக, மக்கட்கு இறைவனுகத் தோன்றினுன்.[2] அத்துடன் 'மதிநுட்பம் நூலோடு உடைய அதிநுட்பம்' பலவும் பெற்று, 'அறன் அறிந்து ஆன்று அமைந்து', 'கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும் அருவினேயும்' கைவந்த அமைச்சர்கள், மன்னன் முறைகோடிச் செய்யும்போதெல்லாம் இடித்து எடுத்துரைத்துத் திருத்துகின்ற முறை இருந்தது. கல்வி, ஆள்வோருக்கும் அவனியோருக்கும் கண் எனப் போற்றப்பட்டு வந்ததோடு கல்லாதவர் விலங்கோடு ஒப்பிடப் பட்டனர். இவ்வாறு ஆன்றமைந்த அமைச்சர் குழுவும் மன்னனும் சேர்ந்து, ஏறத்தாழ மன்னனேத் தலைமையாகக் கொண்ட நாடாளுமன்ற மக்களாட்சி அரசாகவே நாடு அமைந்திருந்தது. மன்னன் படையெடுப்பது தவறன்று. ஆனுல் பிறரை அதர்மத்தின் வழியில் அழிக்காமல், செருக்கழிக்கவும், தன்மக்களேயும் நாட்டையும் காக்கவும் அன்னியப்படையெடுப்பு மன்னனின் கடமையாக எண்ணப்பட்டது.

வாணிபம் : 'உல்குபொருள்' என்றதன் குறிப்பிலிருந்து வாணிபம் நன்னிலேயில் செழிப்புற்றிருந்தது என்பதும், பொருள் களுக்குச் சுங்க வரிகள் இடும் பழக்கம் இருந்தது என்பதும், சுங்கவரி வருமானம் மன்னனேச் சேர்ந்தது ("வேந்தன் பொருள்") என்பதும் தெளிவாகின்றன. 'உறுபசியும் ஓவாப்பிணியும் செறுபகையும்'[3] சேராமல் நாட்டைக்காத்து, வாரிபெருக்கி வளம்படுத்தும்[4] நோக்கோடு உற்பத்தி பெருக்கினுன் மன்னன். உழைப்பு பெரிதும் மதிக்கப்பட்டது. மன்னனுக்கு மக்கள் வரி செலுத்துகின்ற முறை இருந்தது என்பது

---

2 முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறைஎன்று வைக்கப் படும் (பொருள், இறைமாட்சி, கு.388)

3 உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்
சேராது இயல்வது நாடு (பொருள், நாடு, கு. 734)

4 வாரி பெருக்கி வளம்படுத்து உற்றவை
ஆராய்வான் செய்க வினே (பொருள், தெரிந்து வினேயாடல், கு. 512)

'உறு பொருளும்'[5] என்ற தொடரிலிருந்து தெரிகின்றது. ஆனல் அவை, மக்களால் தாம் அடைந்த நன்மைக்காக மனமுவந்து மன்னனுக்கு அளிக்கப்பட்டன என்பதனை 'உறுபொருளும்' என்பதற்கு 'மனமுவந்து அளிக்கும் பொருள்' என்ற கருத்தினுல் அறிகின்ருேம். இவ்வாறு மனமுவந்து அளித்தல் என்பதனைத்தான் இன்று வரி விதிப்புக் கொள்கையில் Cannon of Equity என்கின்ருேம்.

சொத்துரிமை : குறள் வழியில் நின்று காணும்போது அதில் 'சொத்துரிமை' என்ற ஒன்று குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. அதாவது அதில் 'தனி உரிமை'யை (Private ownership) விடப் 'பொது உரிமை' (Public ownership) தான் அதிகமாக வலியுறுத்தப்படுவது போல் தோன்றுகின்றது. செல்வம் ஈட்டப்பட்டு அது பயன் மரமாய் எல்லோர்க்கும் பயன்பட வேண்டும் என்று எண்ணப் படுவதால் சொத்தும் சொத்துரிமையும் எல்லோருக்கும் பொதுவான வையாக ஆக்கப்படுகின்றன. அதன் இறுதி உரிமை (Utlimate ownership) அரசுக்கே அளிக்கப்படுகிறது. எனவேதான் வள்ளுவர், பொருட்பாலில் பொருள் செயல்வகையையும் — குறிப்பாக இயற்றல், ஈட்டல், காத்தல், காத்த வகுத்தல் என்ற நான்கு தொழில்களையும்— அரசின் கடமையாகக் கூறி, அதனைச் செய்யவல்லது அரசே என்பதனை வலியுறுத்தவே 'வல்லது அரசு'[6] என்றும் அறுதியிட்டுக் கூறினர் போலும்.

பொருட் செல்வம் : பொருட்பாலில் பொருள் என்று குறிப்பிடும் போதெல்லாம் அது (Wealth, Money) பொன், பணம் என்பதனையே குறிப்பதாகக் கொள்வர். ஆனல் அப்படிமட்டுமே கொண்டுவிட்டால் பொன்னையே விரும்பிய வணிகவியலாருக்குப் (Mercantilists) 'பொன் னுசைப் பித்தர்கள்' என்று ஏற்பட்ட அவப்பெயர் வள்ளுவருக்கும் ஏற்பட்டுவிடும். ஆனல் பொன்னையும் மணியையும் மட்டுமே, நாட்டின், அரசின், செல்வமாக வள்ளுவர் குறிப்பிடாமல் கல்வி, அரண், படை, இயற்கை வளம் அத்தனையும் நாட்டின் செல்வமே என்று எடுத்தியம்பு கின்ருர். தற்காலத்தில் மனித சக்தி (Human resources) பொருளியல் வளர்ச்சிக்கு அவசியமானது என்று அதனை உயர்த்தக் கல்வியையும் வாழ்க்கைத் தரத்தினையும் உயர்த்துகின்ருேம். அதன் பொருட்டுத்

---

5 உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்தன் ஒன்னர்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள் (பொருள், பொ. செ. வகை, கு. 756)

6 இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்லது அரசு (பொருள், இறைமாட்சி, கு. 385)

திட்டமிடுகின்றோம். இதே கருத்தைத்தான் கல்வியைப் பொருட்பாலில் வைத்து வள்ளுவர் வலியுறுத்திச் செல்கிறார். அடுத்தது **இயற்கைவளம்** (Natural resources). வளராத நாட்டுக் குறைகளில் முக்கியமானது **இயற்கை வளமின்மையும், இயற்கை வளத்தைப் பயன்படுத்தாமையும், சரியாக பயன்படுத்தாமையும்** (Unutilised and under-utilised) என்பர். இக்கருத்தை உணர்ந்தார்போல வள்ளுவர் 'இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்'[7] நாட்டிற்கு உறுப்பு என்று இயற்கை வளத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகின்றார்.

தொழில் வளம் : தொழிலைப் பொறுத்த வரையில் அவர் வலியுறுத்துவதெல்லாம் தலையாய உழவுத்தொழிலைத்தான். அமைச்சு செங்கோன்மை போன்ற தொழில்களைப் பற்றிக் குறளில் பரவலாகக் கூறியிருப்பினும் உழவுக்கே முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டது. நெசவாளர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் என்று கூறப்படும் வள்ளுவர் அத்தொழிலைப் பற்றியோ ஏன், எந்தச் சிறு தொழிலைப் பற்றியுமோ கூறாமல் விட்டிருக்கிறார். அவரது காலத்தில் உழவு மட்டுமே முக்கியத் தொழிலாக இருந்ததோ, மற்ற தொழில்கள் உழவுத்தொழில் போன்று போற்றப் படவில்லையோ என ஐயுறத் தோன்றுகிறது. நெசவுத் தொழில் பற்றி வள்ளுவர் கூறவில்லை என்பதற்குச் சான்றாகத் தமிழ் வல்லுநர் ஒருவரது கூற்றினை மேற்கோளாகக் கூறலாம். "வள்ளுவர் கற்புடைய மனைவியாருடன் கூடிவாழ்ந்து வருகையில் நெசவுத் தொழில் புரிந்து வந்தாரென்று கூறி, '**இழைநோக்கி நூல்நெருடும் ஏழையறிவேனே**' என அவர் தம்மைக் கூறுவதாகச் சொல்லும் வெண்பாவை அதற்குச் சான்றாகக் காட்டுவதுண்டு. அத்தொழில்கள் பற்றிய குறிப்பொன்றும் அவரது நூலிற் காணப்படவில்லை. உழவு, வாணிபம், அமைச்சியல் போன்ற தொழில்களை ஆங்காங்குக் கூறுவது போன்று தமது நெய்தற்றொழிலை அவர் குறித்திலர். ஆதலால் அவர் நெய்தற்றொழிலைத்தான் தமது தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார் எனக் கூறுவதற்கு இடமில்லை" என்கிறார் அவ்வொருவர்.[8] எனவே குடிசைத் தொழில் பற்றிய குறிப்பே குறளில் இல்லையென்றாகிறது. இங்கே ஓர் ஐயம். வள்ளுவர் காலம் வரலாற்று அடிப்படையில் சிறுதொழில்கள் வளம் பெற்று வளர்ந்து வந்த காலம். இருப்பினும் 'அணுவைத்துளைத்து ஏழ் கடலைப் புகுத்திக் குறுகத்தறித்த குறளில்' வள்ளுவர் ஏன் இது

---

7 இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல்லரணும் நாட்டிற்கு உறுப்பு (பொருள், நாடு, கு. 737)

8 ஔவை. சு. துரைசாமி, நூல்: **வள்ளுவர் வாய்மொழி**, கட்டுரை: **வள்ளுவர் வரலாறு**.

பற்றிக் கூறவில்லை? வள்ளுவரின் பொருளாதாரத்தில் சிறுதொழில் களுக்கு இடமில்லையா? அன்னார் பொருளாதாரம் சிறுதொழில் காலத் திற்கு முற்பட்டதா? இச்சிக்கலைப் பலர் சிந்தனைக்கே விடுகின்றேன்.

தனிமனிதத்துவம் (Individualism): வள்ளுவரிடம் நாம், பொரு ளியல் வல்லுநர்களான **ஜீன் போடின், ஜே. எஸ். மில்** போன்றோர் களின் கருத்தான **தனித்தன்மைக்கொள்கை** (Individualistic Idea)யைக் காண்கின்றோம். வள்ளுவர், தான் அறம் எனக் கருதுகின்ற செயல் அனைத்தையும் தனி மனிதனுக்குக் கூறுகின்ற கொள்கையாகவே கூறு கின்றார். இதன் உட்கருத்து. 'ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் நலத்தின் அடித்தளத்தில் எழுவதுதான் ஒரு நாட்டின் நலன்; எனவே தனி மனிதன் ஒருவனுக்குப் பொருந்துகின்ற அத்துணை நெறிகளும் விதி களும் சமுதாயம் முழுமைக்கும் பொருந்த வல்லது' என்பதாகும். எனவே இவரது முறையை Inductive method i. e. from particular to general என்று கொள்ளலாம். Individualistic ideas என்கின்ற இக் கொள்கையைத்தான் **ஜீன் போடினும், ஜே. எஸ். மில்லும்** வலியுறுத்து கின்றனர். இவர்கள் தங்கள் பொருளியல் சித்தாந்தங்களைத் தனி மனிதத்துவக் கொள்கையின் அடிப்படையில்தான் உருவாக்கினர்; தனிமனிதன் ஒருவனுக்கு எந்த ஒரு பொருளியல் கொள்கை நலமளிப் பதாக, அவனது நல்வாழ்வை வளப்படுத்துவதாக அமைகின்றதோ அதே பொருளியல் சித்தாந்தம் அந்த நாட்டின் சமுதாயம் முழுமைக் கும் நலமானதாக அமையும் என்று எண்ணி அதன் அடிப்படையி லேயே தங்கள் கொள்கைகளை வலியுறுத்திச் சென்றனர். இந்தத் தத் துவத்தின் அடிச்சுவட்டை நாம் குறளில் காண்கிறோம்.

3. வள்ளுவரும் வணிகவியலாரும் (Mercantilists)

பொருள் பற்றிய கருத்து: குறளின் சுவடுகள் பதிந்த சில பொருளியல் சித்தாந்தக் குழுக்களை நாம் காணமுடியும். இந்தப் படியில் முதலில் வருவது ஆங்கில நாட்டில் உருவாகி வளர்ந்த **வணிகவியல் குழுவினரும்** அவர்தம் **வணிகவாதமும்**. இடம் காலம் சூழ்நிலை என்ற முப்பெருங் காரணங்கள் எப்போதும் பொருளாதாரச் சிந்தனையைப் பாதிக்கவல்லன. கி.பி. 1450 முதல் கி.பி. 1750 வரை யான மூன்று நூற்றுண்டில் தோன்றிய இந்த **வணிகவியல் சித்தாந் தத்தில்** வள்ளுவரின் கருத்துக்கள் தென்படுகின்றன. 'நாட்டு மக்கள் பேருழைப்பு உழைத்து, சிக்கனமாக வாழ்ந்து, பண்டத்தை வீணாக்காது,

நாட்டின் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும்; உற்பத்தி செய்தவற்றை ஏற்றுமதி செய்து நாட்டின் பொற்குவைகளைப் பெருக்க வேண்டும்' என்பதுதான் வணிகவியலாரின் சித்தாந்தம். அவர்கள் பொருள் என்று எண்ணியதெல்லாம் பொன், வெள்ளி ஆகியவையே. இதற்காகத் தங்களைப் பிறர் 'பொன்னுசைப் பித்தர்கள்' என்று எள்ளி நகையாடியதைக் கூட மறந்து, 'பொருளின் எண்ணிய தேயத்துச் சென்று இருள் அறுக்கின்ற' வலிமையை எண்ணி வாளாவிருந்தனர். வள்ளுவரும் பொருளுக்கு இதே முக்கியத்துவத்தை, ஆனுல் சில மாற்றங்களுடன், தன் குறளில் தந்துள்ளார். அவர் 'பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகு இல்லை'[9] என்றதோடன்றி, பொருளில்லாதான், 'பொருள் நீங்கிப் பொச்சாந்த நிலையில் அருள் நீங்கி அல்லவை செய்து ஒழுக எண்ணுகின்ருன்' என்பதனையும் கூறுகின்ருர்.[10] தனி மனிதனுக்கு மட்டுமின்றி ஒரு நாட்டுக்கே பொருந்துகின்ற குறள் இது. வறுமைப் பிடியிலிருந்து நீங்கி வளம்பெற்று வரும் நமது பாரதம் அதற்காக அருள் நீங்கி அல்லவை செய்ய எண்ணவில்லை. காரணம் அறநூல்களும் மகாத்மாக்களும் அவதரித்த மண் இது. வள்ளுவர், 'பொருளற்ருர் எனினும் பூப்பர் ஒருகால்;[11] ஏனெனில் அவர் அருளுடையார்' என நம்மை வாழ்த்துகின்ருர்.

இவ்வாறு பொருளற்ற நிலை ஏற்படுத்துகின்ற விளைவுகளை விவரித்துப் பொருளின் தேவையையும், அரசும், அரசனும் பொருள் திரட்ட வேண்டியதன் தேவையையும் வள்ளுவர் விளக்குகின்ருர். பொருளின் மாண்பினைக் கூறுவதில் மட்டும்தான் வள்ளுவர் வணிகவியலாரை ஒக்கின்ருர். ஆனுல் அப்பொருளைச் செய்கின்ற நெறியில் வணிகவியலாரும் வள்ளுவரும் மிகவும் வேறுபடுகின்றனர். 'நல்வழி தீவழி என்று பாராமல் எந்த வழியிலாவது நாடுகள் வளர்ந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும்; வல்லரசு ஆவது ஒன்றே குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும்' என்ற ஜெர்மன் வணிக வாதத்தினரான ஷ்மாலர் (Schmoller) கருத்தினைப் போன்ற ஒரு பேராசைக் கருத்தினை வள்ளுவர் கூறவில்லை. அதர்மத்தின் வழியில் போரினைத் தொடுத்து நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்க வள்ளுவர் தூண்டவில்லை; பொருளை அன்போடும்

---

9 அருள்இலார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை பொருள்இலார்க்கு
இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு (அறம், அருளுடைமை, கு. 247)

10 பொருள்நீங்கிப் பொச்சாந்தார் என்பர் அருள்நீங்கி
அல்லவை செய்து ஒழுகுவார் (அறம், அருளுடைமை, கு. 246)

11 பொருள்அற்ருர் பூப்பர் ஒருகால் அருள்அற்ருர்
அற்ருர்மற்று ஆதல் அரிது (அறம், அருளுடைமை, கு. 248)

அருளோடும் ஈட்டச் சொன்னர். அவர் அவ்வாறு வரும் பொருளே 'அறன் ஈனும்; இன்பமும் ஈனும்'[12] என்று கூறி அவ்வாறு தீதின்றி வாராத பொருளைப் 'புல்லாராய்ப் புரளவிடல்'[13] என்று கட்டளையிடு கின்ருர்; அவ்வாறு அறவழியில், அன்பு நெறியில் வளத்தினைப் பெருக்குகின்ற நாடுதான் 'நாடா வளத்தன' நாடாக அமையும் என்கிருர். இவ்வாறு அருளோடும் அன்போடும் வந்த 'பொருள் என்னும் பொய்யா விளக்கம் தான் எண்ணியதேயத்துச் சென்று இருளறுக்கும்'[14] என்ருர். இங்கே இருளறுக்கும் என்பதற்குப் பகை யொழிக்கும் என்று கொண்டால், அப்பொருளே **வணிகவியலாரின்**, 'போருக்குப் பொன்னே முக்கியம்' என்ற கருத்தோடு ஒத்துப் போகின்றது. ஆனல் நடைமுறைக்கு ஏற்றவாறு கொஞ்சம் மாற்றிக் கொண்டால் இது ஓர் உண்மைத் தத்துவத்தையும் விளக்கவல்லது. 'இருளறுக்கும்' என்ற தொடருக்குப் 'பகையொழிக்கும்' என்று பொருள் கொள்ளுவதற்கு மேலாக, 'வறுமையென்னும் பகை யொழிக்கும்; பசிப்பிணியெனும் இருளைத் தான் சென்றடைகின்ற தேசத் திலிருந்து அறவே நீக்கி, தான் எங்கிருந்து சென்றதோ அந்நாட் டிற்கும் சென்றடைந்த நாட்டிற்கும் இடையே இருக்கும் பகைமை யையும் அழித்து நட்பென்னும் நாடாச் சிறப்பையும் தோற்றுவிக்கும், இப் பொருள் என்னும் நந்தாவிளக்கம்' எனப் பொருள் கொள்ளல் சாலப் பொருந்துமன்ருே!

வள்ளுவரின் இக்கருத்துக்கு இன்றைய இந்தியப் பொருளா தாரம் ஒரு மெய்ச்சாட்சியென விளங்குகின்றது. அமெரிக்காவும், ரஷ்யாவும் நமது முன்னேற்றங்களுக்கு அள்ளித்தருகின்ற (கடனுகத் தான்) பொருள் நம்மை வறுமையின் கொடும்பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளலைமட்டுமன்றி அரசியல்கொள்கை ரீதியில் வேறுபட்ட அந்நாடு களுடன் ஒரு கனிவான நட்புறவையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

உற்பத்திப் பெருக்கம் (Economic Growth): நாட்டு உற்பத்திப் பெருக்கத்தின் முக்கியத்துவக் கருத்தில் வள்ளுவரும் **வணிகவியலாரும்** ஒன்ருக உள்ளனர். உற்பத்தியைப் பெருக்கி, ஏற்றுமதியை உயர்த்தக்

---

12 அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறன்அறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள் (பொருள், பொ. செ. வகை, கு. 754)

13 அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல் (பொருள், பொ. செ. வகை, கு. 755)

14 பொருள்என்னும் பொய்யா விளக்கம் இருள்அறுக்கும்
எண்ணிய தேயத்துச் சென்று (பொருள், பொ. செ. வகை, கு.753)

கூறிய வணிகவியலாரின் கருத்தினையே வள்ளுவரும், 'செய்க பொருளை'[15] என்ற தொடரால் குறிப்பிட்டார். அவர் ஏனோ பொருளைப் 'பெருக' என்று கூறவில்லை. இதையே இயற்றல் அதாவது உற்பத்தி செய்தல் என முதன்மையாக வைத்தார். இதில் நடைமுறைச் சித்தாந்தம் ஒன்று உள்ளது. எந்த ஒரு நாடும் பிற நாட்டையே தன்னுடைய தேவைகளுக்குச் சார்ந்திருக்க முடியாது. அப்படிச் சார்ந்திருக்குமேயானால் அவ்வப்போது இந்நாடுகளிடையே ஏற்படுகின்ற அரசியல், பொருளாதாரக் கொள்கை வேறுபாடுகள், அந்த நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியையே பாதித்துவிடும். எனவே தன்னிறைவு என்பது ஒரு நாட்டிற்குத் தலையானது என்பதைக் குறிப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார் வள்ளுவர். உணவுக்குக் கூட ஒரு நாடு மற்றொன்றைச் சார்ந்திருத்தல் அவலமானதும் ஆபத்தானதும் என்பதாலேயே உழவைத் தலையான தொழிலாக வைத்துச் 'சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகு'[16] என்றார் அவர். இன்றும் நம் தொழில் வளத்திற்குத் தேவையான மூலப்பொருளுக்கு விவசாயமே உறுதுணையாய் இருப்பதும், பெரும்பாலான நமது தொழில்கள் விவசாயச் சார்புத் தொழில்களாகவே (Agro-based Industries) இருப்பதுவுமே சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு.

வணிகவியலாரில் 'தாமஸ் மன்' என்பார் உற்பத்தியில் தன்னிறைவு காணவேண்டுகின்ற நோக்கோடு, 'நிலத்தின் ஒரு சிறு பகுதியையும் தரிசாகப் போடாதே' என்ற கொள்கையை வற்புறுத்தினர். இதுபோலவே வள்ளுவரும், 'உழவனே உன்னுடைய நிலத்தை மேலும் மேலும் வளப்படுத்து, அதில் மேலும் மேலும் புதிய முன்னேற்றங்களை உண்டாக்கு; உன்னுடைய நிலத்தை நீயே சென்று கண்டு வேண்டியதைச் செய்; 'இலம்' என்று சோம்பியிருந்துவிடாதே;[17] அவ்வாறு இருப்பாயானல் உன்னைப் புறக்கணிக்கின்ற உன்னைக் கண்டு, ஊடல் கொள்ளுகின்ற உன் இல்லாளைப் போல உன் நிலமும் உன்னிடம் ஊடிவிடும்' என்று கூறுகின்றார்.[18] இதன் வழியாக இன்று இந்திய

---

15 செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்குஅறுக்கும்
எஃகுஅதனிற் கூரியது இல் (பொருள், பொ. செ. வகை, கு. 759)

16 சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனல்
உழந்தும் உழவே தலை (பொருள், உழவு, கு. 1031)

17 இலம்என்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நிலம்என்னும் நல்லாள் நகும் (பொருள், உழவு, கு. 1040)

1 செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்து
இல்லாளின் ஊடி விடும் (பொருள், உழவு, கு. 1039)

விவசாயத் துறையில் காணப்படுகின்ற தீய குணமான Absentee landlordism என்பதனைத்தான் வள்ளுவர் தீர்க்க தரிசனமாக முன்பே எடுத்துச் சொல்லி இடித்துரைத்தார் போலும்.

4. வள்ளுவரும் இயற்கை வாதத்தினரும் (Physiocrats)

உழவுத் தொழில்: உழவுத் தொழிலை உயர் தொழிலாகவும் உயிர்த் தொழிலாகவும் எடுத்தியம்பியவர்கள் **இயற்கைவாதிகள்.** 'உழவு ஒன்றே பயன்தரும் உழைப்பு (Productive Labour); மற்றன எல்லாம் பயன்தரா உழைப்பு (Unproductive Labour); 'நிகர வருமானம்' (Net produce) தருவது உழவுத் தொழில் ஒன்றே' என்று கூறியவர் இயற்கைவாதிகளில் தலையாயவரான டாக்டர் குவெஸ்னே (Dr. Quesnay) என்பார். இவர் கருத்துக்களும் வள்ளுவர் கருத்துக்களும் தொடர்புடையனவாகத் தோன்றுகின்றன. இவ்வியற்கைவாதியின் கருத்துக்கள் குறளில் வரும் 'உழவு' என்ற தலைப்பில் வரும் குறள்களையே நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. 'அலகுடை நீழலவரான இவ்வுழவர்கள் பலகுடை நீழலையும் தம்குடைக் கீழ்க்காண்பர்.' எனவே எத்துணைதான் தொழில்கள் பல இருப்பினும், அவற்றைச் செய்பவர்கள் எல்லாம் 'உழுதுண்டு வாழ்வாரைத் தொழுதுண்டு பின் செல்பவராவார்,'[19] என உழவின் சிறப்புக்காகக் கூறி அதனால் 'உழந்தும் உழவே தலை'[20] (கு. 1031) என்று தொழில்களுக்கெல்லாம் தலையானதாக அதனை வைத்துக் கூறுகின்றார் வள்ளுவர். நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கு அடிப்படையானது உழவுத் தொழில் என்பதனால் வள்ளுவர் 'உழவு' என்னும் அதிகாரத்தைப் பொருட்பாலில் வைத்தார்போலும். அவர் உழவுத் தொழிலன்றி வேறு கருத்துக்களைக் கூறும்போதும் உழவுத் தொழிலிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகின்றார். 'செங்கோன்மையில்' (அ. 55) அரசன் கொடியவர்களைத் தண்டிப்பதைப் 'பைங்கூழ் களைகட்டதனோடு நேர்'[21] என்றும் வான் பொய்ப்பின் விளைகின்ற விளைவுகளைக் கூற 'ஏரின் உழாஅர் உழவர்'[22] என்றும் அவர் கூறுவதன் மூலம் தான் அத்தொழிலுக்கு அளிக்கும் உயர்வினை உணர்த்துகின்றார்.

---

19 உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற்று எல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர் (பொருள், உழவு, கு. 1033)

20 சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை (பொருள், உழவு, கு. 1031)

21 கொலையிற் கொடியாரை வேந்துஒறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட் டதனொடு நேர் (பொருள், செங்., கு. 550)

22 ஏரின் உழாஅர் உழவர் புயல்என்னும்
வாரி வளம்குன்றிக் கால் (அறம், வான்சிறப்பு, கு. 14)

அரசியல் பொருளாதாரம் (Political Economy): பொருளியலும் அரசியலும் வெவ்வேருக இருந்தது பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுக்கு முன்பு. அரசியலைப் பொருளியலோடு வைத்துப் பொருளியலுக்கு அரசியல் பொருளாதாரம் (Political Economy) என்ற புதிய அமைப்பினை ஏற்படுத்திய பெருமை இயற்கைவாதிகளில் தலைவரான டாக்டர் குவெஸ்னே (Dr. Quesnay) யைச் சாரும். ஆனல் அவர்க்கு முன்பே வள்ளுவர் இந்தச் சாதனையைச் செய்துள்ளார். அறத்துப்பாலில் தனி மனிதனின் கடமைகளை ஒருங்கே கூறிய வள்ளுவர் பொருட்பாலில் அரசு, அமைச்சு, செங்கோன்மை ஆகியவற்றையும், பொருள் செயல் வகையையும் வைத்துப் பொருளியலுக்கும், அரசியலுக்கும் உள்ள தொடர்பினை வெளிப்படையாகக் கூறிச் சென்றுள்ளார். பொருள் செயல் என்பது தனிமனிதனுக்கும் ஏற்புடைத்தான ஒன்றுதான். இருப்பினும் அவர் அதனைப் பொதுவான அரசுக்கே உரித்தான முக்கியப் பணியாக அமைத்து 'அரசுக்கே உரியது பொருள்'[23] என்ற ஒரு அரசுடைமைப் பொருளியலுக்கு (State socialism) வித்திட்டுச் சென்றுள்ளார் என்பது மிகவும் பொருத்தமான ஒன்ருகும்.

5 வள்ளுவரின் பொதுநிதிக் (Public Finance) கொள்கை

இன்று பொதுநிதியில் (Public Finance) மையக் கருத்துக்களாக உள்ள உருவாக்கல் (Production), பங்கீடுதல் (distribution), மேலும் நுகர்ச்சி (Consumption) என்ற மூன்றினையும் வள்ளுவர் 'இயற்றல், ஈட்டல், காத்தல், காத்த வகுத்தல்'[24] என்பவற்றின் மூலம் எடுத்துக் கூறுகின்ருர். அவர், அரசானது அருளோடும் அன்போடும், திறனறிந்து, தீதின்றிப் பொருளை ஆக்கிப்பின் பகையிடமிருந்து காத்து, அவற்றை ஆகின்ற பயன்களைக்கருதி, 'அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி வழி பயக்கும்'(கு.461) வகையில் வகுத்து ஒரு பொது நல அரசினைத் (Welfare State) தோற்றுவிக்கக் கூறுகின்ருர். இதைத்தான் இன்று திட்டமிடுதல் அல்லது வரவு செலவு கணக்கிடுதல் (Budget) என்கிருேம். காத்த வகுத்தலைச் செலவு என்ருல் பொது நிதியில் வரவு என்று வள்ளுவர் எதனைக் கூறுகின்ருர்? பொது நிதிக்கு வரவு இனங்களாக (Revenue Items) இயற்றல் அதாவது உற்பத்தி செய்தல், உறுபொருள் அதாவது மக்கள் மனமுவந்து தரும் வரிப்பணம், உல்கு பொருள் என்ற சுங்கவரி வருவாய், தெறுபொருள் என்ற பகைவரது திறைப்பொருள் ஆகியவற்றை அவர் கூறுகின்ருர். எனவே இன்று பொதுநிதியில் வரவினங்கள் (Revenue Items), செலவினங்கள் (Expenditure Items) என்ற நவீனப்

---

23 உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்தன் ஒன்னர்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள் (பொருள், பொ. செ. வகை, கு. 756)

24 இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்லது அரசு (பொருள், இறைமாட்சி, கு. 385)

பாகுபாட்டினைக் குறளிலேயே காண்கிறோம். 'தெறுபொருள்' என்பதனைத்தவிர மற்றன எல்லாம் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளவையாகும்.[25]

வரி வசூலிக்கின்ற முறையில் வள்ளுவர் சில நெறிகளை வலியுறுத்துகின்றார். வரி மக்களை வாட்டிப் பிழிவதாக அமையாமல், மக்கள் அதனைச் சுமையென்று எண்ணாமல் 'அது, அரசு தனக்குச் செய்த நன்மைக்குப் பிரதி உபகாரம்' என எண்ணி மனமுவந்து தருகின்ற வகையில் இருக்க வேண்டும் என்கிறார் அவர். இதை வலியுறுத்தவே, "அழக்கொண்ட எல்லாம் இழக்க நேரிடும்! அதனால் சிறிது 'இழப்பினும் பிற்பயக்கும் நற்பாலவை'.[26] எனவே மக்களிடம் வரியைப் 'கொடு' என்று திரட்டாமல் மக்களே 'கொள்க' எனத் தரும் வகையில் அமைவதே சாலச் சிறந்தது" என அவர் உணர்த்துகின்றார். அரசின் வருவாயில் மிகவும் தலைசிறந்தது வரிப்பணமே என்பதை உணர்த்தவே குறளில் 'உறுபொருள்' என்று அதற்கு முதலிடம் தருகின்றார். இன்று கூட நமது அரசு வருமானத்திலும் இந்த வரிப்பணமே பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. எனவே வரி வாங்குதலில் நிர்ப்பந்தமின்மையும், சுமையின்மையும், உவந்தளித்தலும் வள்ளுவரின் தத்துவங்கள். இவையே நடைமுறையில் கடைபிடிக்கப்படுமாயின் **வரி ஏமாற்று** (Tax Evasion) என்ற இன்றைய தவறுக்கே வாய்ப்பில்லை என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

6. வள்ளுவரின் ஒப்புரவும் காந்தியின் சமதர்மமும்

பழமைக் கருத்துகள் மட்டுமல்ல இன்று பரவலாகப் பேசப்பட்டுப் 'புதுமைப் புரட்சி'க் கருத்தென்று போற்றப்படுகின்ற '**சமதர்ம சமுதாயம்**' வள்ளுவர் 'ஒப்புரவு' என்ற பெயரில் சுவைத்த கனிதான். வர்க்க வேறுபாடுகளைத் தகர்த்து, உயர்வைத் தகர்த்து, சமன்செய்து, தாழ்வை உயர்த்தி, 'எல்லோர்க்கும் வேண்டும்' அத்துடன் 'இல்லாமை இல்லாமை வேண்டும்' என்ற சூழ்நிலையைப் படைப்பதே இன்றைய பொதுவுடைமையாளர் கருத்து. ஆனால் இவ்வாறு புரட்சி வழியில் சமதர்மம் என்பதனால் அஹிம்சையை மீறிய அதர்மம் தோன்றுகிறது. ஆனால் வள்ளுவர் கூறுகின்ற ஒப்புரவில் '**பறித்துக் கொடுத்தல்**' இல்லை. இங்கே மனமுவந்து '**எடுத்துக் கொடுக்கின்ற**' **ஒப்புரவுப் பொதுவுடைமையைக்** காண்கிறோம். இந்த நூற்றாண்டில் தலைசிறந்த சமதர்மத் தந்தையான அண்ணல் காந்தியும் இந்த ஒப்புரவுச்சமதர்மத்தையே வலியுறுத்துகின்றார்.

---

25 உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள் (பொருள், பொ. செ. வகை, கு. 756)

26 அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம் இழப்பினும்
பிற்பயக்கும் நற்பா லவை (பொருள், வினைத்தூய்மை, கு. 659)

புரட்சியில் ஹிம்சையின் வழியிலே அமைகின்ற சமதர்ம சமுதாயம், சமதர்மத்தின் கல்லறையில் எழுகின்ற சமுதாயமாகத்தான் இருக்கும். எனவே ஒப்புரவு ஒன்றே சமதர்ம சமுதாயம் அமைக்க வல்ல ஒப்பற்ற மார்க்கமாகக் காந்தியாருக்குத் தோன்றியது. வள்ளுவரது ஒப்புரவுச் சித்தாந்தத்தை அண்ணல் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கின்ருர். எனவே வள்ளுவரின் ஒப்புரவும் காந்தியின் சமதர்மமும் ஒன்றே. இதுவே இன்று சமுதாயத்தில் மலிந்து கிடக்கின்ற தீய சக்திகளைக் களைய வல்லது. இன்றைய 'எல்லாம் வேண்டும்' என்ற கூப்பாட்டில் உள்ள ஓங்கார ஆணவத்தின் குரல் வள்ளுவரின் ஒப்புரவில் இல்லை. வள்ளுவர் காட்டுகின்ற ஒப்புரவுப் பொதுவுடைமையில் மார்க்ஸ் கூறுகின்ற வகுப்புக் கலவரம் (Class Conflict) இல்லை. அவர் கண்டது எல்லாம் 'கொள்வாரும் இல்லை அதனல் கொடுப்பாரும் இல்லை' என்றமையும் படியான ராமராஜ்யமே. இத்தகைய ராமராஜ்யம் ஒன்றினை அடையத் தான் அண்ணல் இம்மண்ணில் வாழ்ந்தார்.

பொருள் சேர்த்த வல்லானெருவன் இல்லானுக்கு ஈத்துவக்கும் செயலையே வள்ளுவர் ஒப்புரவு என்று கூறுகின்ருர். 'உடுக்கவோ ஒரு கந்தைக்கு மேலில்லை; உண்ணவோ உணவுக்கும் வழியில்லை; படுக்கவோ பழம் பாய்க்கும் கதியில்லை; பாரில் நல்லவர்பாற் சென்று பிச்சைதான் எடுக்கவோ திடமில்'லாமல் 'வீடுதோறும் பசியாருதமர்ந்தவெற்றரைக் கண்டு பதைக்கின்றது' இராமலிங்க வள்ளலாரது ஒப்புரவு மனம். வள்ளுவரோ அந்நிலை கண்டு சினந்து பொங்கி 'இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து கெடுக உலகியற்றியான்' என்று வெகுண்டு பொங்குகிருர். எனவே அந்நிலைக்குற்ருேரைக் கண்டு, தான் தாளாற்றித் தந்த பொருள்களையெல்லாம் ஒத்தது அறிந்து, மற்ற வர்க்குக் கைம்மாறு கருதாது ஈந்து, தன்னுடைய பெருந்திரளான செல்வம், நாய்க்கை வைத்த தெங்கினைப்போல் அல்லாமல், ஊர் நடுவே பழுத்த பயன் மரமாய், ஊர் நடுவே சுரக்கும் ஊருணியாய், உலகோர்க்கு உரிமையாக ஆகச்செய்வதே வள்ளுவர் கூறும் ஒப்புரவுப் பொது வுடைமை. இங்கேயும் செல்வம் குவிக்கப்படுகின்றது. ஆனல் அறத்தின் நெறியிலே செல்வம் பங்கிடப்படுகின்றது; அஹிம்சை வழியில் செல்வம் அளிக்கப்படுகின்றது இல்லார்க்கு, கைமாறு கருதாத கடப்பாட்டோடு. இன்னர்க்கு என்னது இல்லார்க்கு எல்லார்க்கும் அளிக்கின்ற இந்த ஒப்புரவில் குவிப்பது, கொடுப்பது, கொள்வது எல்லாம் அறவழி, அன்பு நெறி, அஹிம்சை முறை. கொடுப்பவனும், கொள்பவனும் அடைவது இன்பம்; பொதுவாக நாட்டில் நிலவுவது தர்மம், அஹிம்சை.

இத்தகைய உயர்வான சமதர்மக் கருத்தினையே வள்ளுவர் வலியுறுத்தினர். அதையே அண்ணலும் விரும்பினர். ஆனல் இப்புனிதக்

கொள்கை இன்று நடைமுறைக்கு அப்பால் உள்ளது. வறுமையாளன் விதைக்கின்ற வித்தினையே உண்டதுபோல, புரட்சி, உடனடி மாறுதல் என்ற நஞ்சால் மனம் திரிந்து, அறம் அஹிம்சை மறந்து, 'வேண்டும் வேண்டும்' என்ற கூப்பாட்டுக் கூக்குரலை எழுப்பும் பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளால் மக்கள் ஆட்டுவிக்கப்படுகின்றனர். இன்றைய சமுதாயத்தில் வள்ளுவர், காந்தி இவர்களின் கருத்துக்கள் ஒவ்வ வேண்டுமானால் நமக்கு அவசியமானது மனமாற்றமே; தன்னலமற்று மக்களுக்கு உழைக்கும் தன்மையே; தன்னையே தாய் நாட்டிற்கு அளிக்கும் தன்மையே (dedication). வள்ளுவர் வழி வந்த **அண்ணல் காந்தியார்** இதனையே வற்புறுத்திப் போந்தார். 'நாடு பொருளாதாரத் துறையில் வளர்ச்சியுற வேண்டும்; பிற்போக்கு நிலை மாறவேண்டும்; எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும்' என்ற நவீனப் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் எல்லாம் வள்ளுவத்தில் மலிந்திருக்கக் காணலாம். பஞ்சம் பசிப்பிணி மிகுதியாக உள்ள நாட்டில், பொருளாதார வளர்ச்சி குன்றும்; பொருள் சேமிப்புக்கூட மறைந்து அழியும். நம்மிடம் உள்ள பொருள், நாட்டில் திட்டமிட்டபடி எல்லாம் பத்திரமாக இருக்காது. இக்கருத்தைச் சுட்டிக்காட்டுமுகத்தான் வள்ளுவர் 'அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல்' என்றார்.[27]

7. முடிவுரை

பொதுவுடைமைக் கொள்கையில், காலத்தால் வேறுபட்ட 'தெய்வப்புலவனும்', 'தெய்வத் தந்தையும்' கருத்தால் ஒன்றுபட்டுச் சமகாலத்தவர் போன்று சுடர்விடுகின்றனர். வள்ளுவரின் கருத்துக்களை வித்தென்றால் அண்ணலின் கருத்துக்கள் விளைவு. **அண்ணலின்** மனம், **ரஸ்கின்**, டால்ஸ்டாய், தோரோ போன்றோரின் கருத்துக்களால் 'அரும்பி', கீதையால் 'போதாகியது' என்றால் வள்ளுவரின் கருத்துக்களால் மணம் பெற்றுமலர்ந்தது எனல் சாலப்பொருந்தும். தமிழின் பால் பற்றும் குறளின்பால் ஈடுபாடும் கொண்ட **அண்ணலின்** சமதர்மமும் பொய்யாமொழியின் ஒப்புரவும் ஒரே நாணயத்தின் இருபக்கங்கள் எனல் வேண்டும். சமுதாயத்தின் தீமைகளைக் களையவல்ல வல்லாயுதம் இதுவேயன்றி இன்றைய பொதுவுடைமையல்ல.

எனவே, அறன் வலியுறுத்த எழுந்த குறள் நூல், அறவழியிலேயே பொருளாதாரத் துறையை மேம்பாடடையச் செய்யக்கூடிய வழிகளைக் காண்பதில் தற்காலப் பொருளியல் வல்லுநர்களுக்கு ஓர் வழிகாட்டியாக உள்ளது என்பது குன்றிலிட்ட விளக்காம்.

---

27 *அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்*
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி (அறம், ஈகை, கு. 226)

2

பேராசிரியர் மா. பா. குருசாமி
மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்

வள்ளுவரது பொருளியலின் எல்லையும் இயல்பும்

1. முன்னுரை

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டும் நூலான திருக்குறளில் விரிந்து பரந்த நிலையில் பொருளியல் கருத்துக்கள் திகழ்கின்றன. வள்ளுவரைச் சிறந்த பொருளியலறிஞரென்று கொள்ளத் தக்க வகையில் அவரது பொருளியல் கருத்துக்களில் பல இன்றும் என்றும் நிலைத்து நிற்கக் கூடியனவாக இருக்கின்றன வென்பதைப் பொருளியல் ஆய்வாளர்கள்[1] ஆராய்ந்து கூறியுள்ளனர்.

திருக்குறள் பொருளியலை மட்டும் கூறுகின்ற நூலல்ல; வாழ்வியலை முழுமையாகக் கூறுகின்ற ஓர் அறநூலாகத் திருக்குறள் திகழ்கின்றது. வையக வாழ்வு நிறைவுடையதாக அமைய மனிதனுக்கு வேண்டியனவற்றை எல்லாம் முறைப்படுத்திக் கூற வந்த வள்ளுவர்,

> அருளில்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை பொருளில்லார்க்கு
> இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு 2

என்ற தெளிவினுல், நூலில் தேவையான இடங்களிலெல்லாம் பொருளுக்கு-செல்வத்துக்கு-உரிய இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகின்ருர்.

---

1 "There are certain abiding permanent economic values that deserve to be maintained, whatever the economic system is, whatever the nature and objective of the economic process is, in any country and at any point of time. Thiruvalluvar has set them out in unmistakable terms." — Dr. B. Natarajan,
"Economic Ideas of Thiruvalluvar", P. 16—17.

2 *திருக்குறள் 247*

வள்ளுவர் தனிவகையான ஒரு பொருளாதார அமைப்பு முறையை உருவாக்க எண்ணவில்லை. இதனை டாக்டர் ப. நடராசன், "மிகவும் விரிவான முறையில் வள்ளுவர் எந்த ஒரு பொருளாதார அமைப்பையும் எப்பொழுதும் விளக்கவில்லை. அவர் அமைப்பு முறையை உருவாக்கியவரல்ல,"[3] என்று கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆதலால், அவர் அமைதியான தனிமனித, சமுதாய வாழ்வமையத் தேவையான கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கின்றார்.

2 பொதுநூல்

திருக்குறள் ஒரு பொது நூல். திருவள்ளுவர் எந்த ஒரு தனிச் சமயப் பின்புலத்திலும்[4] நின்று கொண்டு கருத்துக்களைக் கூறவில்லை. இதனை, "திருவள்ளுவர் மதவாதிகளைப் பின்பற்றி அறநெறிகளைக் கூறவில்லை. உலக நிலைமையை ஆராய்ந்து உண்மைகளை எடுத்து உரைக்கின்றார். உலகத்தோடு ஒட்டி வாழ நாம் பின்பற்ற வேண்டிய அறங்கள் இன்னின்னவை என்று இயம்புகின்றார். இது தான் அனைவரும் திருவள்ளுவரைக் கொண்டாடுவதற்குக் காரணம்,"[5] என்று சாமி சிதம்பரனார் எடுத்துரைக்கின்றார். வள்ளுவரது பொருளியல் கருத்துக்கள் பெரும்பாலும் வாழ்க்கையில் பின்பற்ற வேண்டிய பொருளாதார அறங்களாகவே அமைந்திருக்கின்றன.

திருவள்ளுவரது பொதுக் குறிக்கோளுக்கும் அவரது பொருளியல் கருத்துக்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கின்றது. பொதுக் குறிக்கோளை நோக்கி நம்மை வழிநடத்துவதாகப் பொருளியல் எண்ணங்கள் வெளிப்படுகின்றன. வள்ளுவரது நூலின் நோக்கத்தைத் "திருவள்ளுவர் கலை முப்பாலால் ஆகியது. அவை அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்பன. 'உலகம் ஒரு குலம்' என்பதற்குக் கால் கொள்ளும் இடம் காமத்துப்பால். அக்காலுக்கு உரம் அளிப்பது பொருட்பால். இரண்டையும் ஒழுங்கில் இயக்கிக்

---

3 "Valluvar himself never worked out an economic system in all its elaboration. He was no system-builder." — Dr. B. Natarajan, *"Economic Ideas of Thiruvalluvar", P.24.*

4 "சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறாது
உலகியல் கூறிப் பொருள் இது என்ற
வள்ளுவன்" —கல்லாடர்.

5 சாமி. சிதம்பரனார், **வள்ளுவர் வாழ்ந்த தமிழகம்,** ப. 20.

காப்பது அறத்துப்பால். மூன்றன் குறிக்கோளும் 'உலகம் ஒரு குல மாதல் வேண்டும்' என்பதே"[6] என்று திரு. வி. கலியாணசுந்தரனர் விளக்குகின்றார்.

வள்ளுவரின் பொருளியல் கருத்துக்கள் நூல் முழுவதும், தேவையான இடங்களில் எல்லாம், மற்றைய கருத்துக்களுக்கும் வாழ்க்கைக்கும் உரமளிப்பதைப்போல அமைந்திருக்கின்றன. அறத்துப்பாலில் அறத்திற்கு விளக்கம் தருவதைப் போலவும், அறத்திற்கும் பொருளுக்குமுள்ள நுணுக்கமான தொடர்பைச் சுட்டிக் காட்டுவதைப் போலவும், அறத்தோடு பொருளின் சிறப்பையும் வலியுறுத்துவதைப் போலவும் அவை அமைந்திருக்கின்றன. பொருட்பாலில் அவை வெளிப்படையாக, எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாகப் பொருளிருக்கும் உண்மையை வலியுறுத்தி உணர்த்தும் வகையில் மலர்கின்றன. இன்பத்துப்பாலில் பொருளியல் கருத்துக்கள் வெளிப்படையாக வராமல், குறிப்பால் இன்பத்திற்கும் பொருள் அடிப்படையாக இருப்பதனை உணர்த்தும் வகையிலும், தலைவனையும் தலைவியையும்[7] பொருளின் சிறப்பை உணர்ந்தவர்களாகக் காட்டும் வகையிலும் கூறப் பெறுகின்றன.

வள்ளுவர் வாழ்க்கையை முழுமையாகக் கண்டவர்; வாழ்க்கையை நிறைவு செய்யக்கூடிய எல்லாத் துறைகளையும் இனங்கண்டு, அவற்றிற்குரிய இடத்தையும், தொடர்பையும் விளக்கும் வகையில் கருத்துக்களைக் கூறுகின்றார். இந்த அடிப்படையில் பொருளியல் கருத்துக்கள் நூல் முழுக்க ஊடு சரடாக அமைந்திருப்பதைக் காண முடிகின்றது.

வள்ளுவர் தனிமனித வாழ்வையும் சமுதாயப் பொதுவாழ்வையும் இணைத்து, ஒன்றின் வளர்ச்சிக்கு மற்றொன்று துணையாக இருப்பதனை அறிந்து நூலை இயற்றினர். இதனல் அவரது நூலின் எல்லை தனி வாழ்வையும் பொது வாழ்வையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கின்றது. இதனைப் போன்றே அவரது பொருளியலின் எல்லையும் அமைந்திருக்கின்றது. தனிமனித வாழ்விற்கும் நாட்டின் எல்லாவற்

6 திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம் (டாக்டர் மு. வ.), அணிந்துரை — திரு.வி.க., ப. 9.

7 தம்மில் இருந்து தமதுபாத்து உண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு —குறள் 1107

பொருள்மாலை யாளரை உள்ளி மருள்மாலை
மாயும்என் மாயா உயிர் —குறள் 1230

றையும் உள்ளடக்கிய மொத்த வாழ்விற்கும் வேண்டிய பொருளியல் கருத்துக்களைத் திருவள்ளுவர் கோடி காட்டிச் செல்கின்றார்.

3. நூலின் நோக்கம்

வள்ளுவரின் பொருளியல் கருத்துக்களை அறிய அவரது நூலின் நோக்கத்தையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். "நூலாசிரியன் குறிக்கோள் இன்னதெனத் துணிந்தாலன்றி அவன் பலவாறு உரைக்கும் உரைப்பொருளின் உண்மைக் கருத்து அறியப்பட்ட தாகாது,"[8] என்று பண்டிதமணி மு. கதிரேசஞ் செட்டியார் கூறுகின்றார்.

திருவள்ளுவர் அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனித இனம் மேம்பட்டுத் தெய்வ நிலையை[9] அடைய வேண்டுமென்று கருதுகிறார். இதனை டாக்டர் மு. வரதராசனார், "காதலும் பொருளும் வாழ்க்கைப் படிகள். அறமே வாழ்க்கையின் உயர்நிலை என்று விளக்கும் நோக்கத்தால் காமத்துப்பால், பொருட்பால், அறத்துப்பால் என்னும் முறையில் இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது"[10] என்று தனது நூலின் வைப்பு முறைபற்றிக் கூறுகின்றார்.

திருவள்ளுவரது காலத்திலிருந்த சமுதாய நிலையை ஒட்டித் திருக்குறள் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்று கருதுகின்ற அறிஞர்கள், அக்காலத்தில் அறத்தைப் பற்றிய ஒரு குழப்ப நிலை இருந்திருக்க வேண்டுமென்று கருதுகின்றனர். சங்க காலத்துப் போர்களால் தமிழகத்தில் ஒரு கலக்க நிலை[11] தோன்றியது. அந்நிலையில் பற்றற்ற துறவு நிலையைக் கூறும் சமண, புத்த சமயங்களின் கருத்துக்கள் விரைந்து பரவின. அப்பொழுது எளிய, இனிய இல்லற வாழ்வியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட இயற்கை நெறி வாழ்விற்கும் புதிதாக வந்து சேர்ந்த துறவறக் கருத்துக்களுக்குமிடையில் ஒரு மோதல் ஏற்பட்டது. இந்நிலையில், "மண்ணுலக வாழ்வின் வலிமையைத் தமிழர்களின் மனத்தில் மறுபடியும் குடியேற்றவும், புதிய கருத்துக்களுக்கு உரிய இடமளிக்கவும் வேண்டியதிருந்தது. பழமையையும்

---

8 **உரைநடைக் கோவை**, *ப. 45.*

9 *வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்*
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும் — *குறள் 50*

10 **திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம்**, *ப. 23.*

11 *"புறநானூறு வீரத்தைப் பாட, திருக்குறள் அன்பைப் பாடுகின்றதெனலாம். புறநானூற்றுக்காலப் போர்களாலும், களப்பிரர் படையெடுப்பாலும் கலங்கிய தமிழகம் அகிம்சைக் கொள்கையைத் தன் உயிராக உடைய சமணத்திடம் ஆறுதலை நாடியது. போருக்குரிய காரணங்களை இல்லாமற் செய்துவிடத் திருக்குறள் முனைகிறது." — டாக்டர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை,* **தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்**, *ப. 31.*

புதுமையையும் இணைப்பாக்கம் செய்ய வேண்டிய நிலை இருந்தது. இப்பணியைத் திருவள்ளுவர் மேற்கொண்டாரென்று டாக்டர் பா. நடராஜன் கருதுகின்றார்.[12]

வள்ளுவர் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தாரென்றும், சங்ககாலம் ஒப்பற்ற சமுதாய அமைப்புள்ள பொற்காலம் என்றும் சிலர் மிகைப் படுத்திக் கூறுகின்றனர்.[13] ஆனால் வள்ளுவர் வாழ்ந்த சமுதாயம் இருப் பவரையும் இல்லாதவரையும் கொண்ட, செல்வக் குவிப்பையும் வறுமை யையும் உள்ளடக்கிய ஒரு சமுதாயம்[14] என்பதை ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அத்தகைய சூழ்நிலையில் சமுதாய வாழ்வின் நிறைகுறைகளை நன்குணர்ந்த வள்ளுவர் குறைகளைப் போக்கத் தனது அற உணர்வின் அடிப்படையில் வழிகளைக் கூற நூலை எழுதியிருக் கின்றார்.

4. காலமும் கருத்தும்

"எவ்வளவு சிறந்த இலக்கியமாயினும், ஒன்று தோன்ற வேண்டுமாயின், அது தோன்றும் காலம் அந்தத் தோற்றத்திற்கு உதவி செய்வதாகவே இருக்கும்,"[15] என்று பேராசிரியர் அ. ச. ஞான சம்பந்தன் கூறுகின்றார். ஆனால் வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலத்தைப் பற்றிப் பல கருத்துக்கள் கூறப் பெறுகின்றன. வள்ளுவர் வட நூலாரின் கருத்துக்களை ஏற்று அதன்வழி நூல் செய்தாரென்று கூற விரும்புகின்றவர்கள் அவரது காலத்தை கி. பி ஆறும் நூற்றாண் டாக[16] இருக்குமென்று நிலைநாட்ட முயல்கின்றனர். ஆனால், இக் கருத்தைப் பெரும்பாலான தமிழறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. கி. மு. ஒன்று முதல் கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டுக்குள் இருக்கலா மென்ற கருத்தைச் சான்றுகளோடு நிறுவச் சில அறிஞர்கள் முயன்

---

12 "The vigour of earthly living must be re-enthroned in the hearts of the Tamils, the values of the new teachings receiving their due emphasis. A synthesis of the old and new was called for." — Dr. B. Natarajan, *Economic Ideas of Thiruvalluvar*, p. 5.

13 "சங்க காலத் தமிழகத்தின் அரசியல், உரிமை வாழ்வினை வளர்த்தற்குரிய வேலியாய் விளங்கியது. அதனால் அக்காலத் தமிழ் மக்கள் பசியும் பிணியுமற்று நல் வாழ்வு வாழ்ந்தார்கள்"

14 "No doubt, there were, as there now are, the very rich, the very poor and an intermediate class. The extreme opulence of some classes of people as well as the extreme poverty of some other classes are both clearly portrayed in contemporary literature." — By Dr. N. Subrahmanian, *Sangam Polity*, p. 219.

15 தேசீய இலக்கியம், ப. 13.

16 "Mr. Vaiyapuri Pillai says that the earliest date to which Valluvar can be assigned is 600 A. D. and suggests that it accords with his date for Tolkappiar .... P. T. Srinivasa Ayyangar says that Tiruvalluvar cannot be assigned to any century earlier than the sixth century." — By N. Murugesa Mudaliar. *Polity in Tirukkural* p. 18-21.

றுள்ளனர்.[17] "சங்க காலத்தின் முடிவிலோ, அதனை ஒட்டியோ இந் நூல் எழுந்ததாகல் வேண்டும் என்று மட்டுமே கூறக்கூடும்," என்ற கலைக்களஞ்சியக்[18] கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், அக்காலப் பொருளாதார நிலையை ஓரளவு அறியலாம்.

சங்ககால மக்கள் வாழ்க்கை குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், மருதம், பாலை என்ற ஐம்பெரும் நிலப்பாகுபாட்டிற்குள் அடங்கியதைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இந்நிலங்களில், முதல் நான்கு வகை நிலங்களில் முறையே வேட்டையாடுதல், ஆடு மாடு மேய்த்தல், மீன் பிடித்தல், வேளாண்மை ஆகிய தொழில்கள் முதன்மையாக நடை பெற்றன. பாலை நிலத்து மக்கள் வழிப்பறி செய்தும் கொள்ளையடித்தும் வாழ்ந்தனரென்று கூறுவர். வள்ளுவர் காலத்தில் வேளாண்மையே அடிப்படைத் தொழிலாக இருந்தது. அதனைச் சுற்றியே[19] நாட்டின் பல்வேறு பொருளியல் நடவடிக்கைகள் அமைந்தன; உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வாணிபம் வளர்ந்திருந்தது. ஆனால் மொத்தத்தில், "இன்றைய காலத்தோடு ஒப்பிட்டால் சங்ககாலப் பொருளியல் எளிமையானதாகவும் மிகவும் தன்னிறைவு பெற்றதாகவும் இருந்தது."[20] இத்தகைய சூழ்நிலையில் வள்ளுவர் அக்காலப் பொருளியல் வாழ்வுக்கேற்ற கருத்துக்களையே தொகுத்துத் தருகின்றார். இன்றைய அறிவியல் வளர்ச்சி பெற்ற, சிக்கலான பொருளாதார அமைப்புகளைக் கொண்ட உலகில் தோன்றியுள்ள பல பொருளியல் கருத்துக்கள் வள்ளுவரின் சிந்தனை எல்லைக்குள் வந்திருக்க முடியாதென்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

---

17 "தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்பு எழுந்த நூல் திருக்குறள்; தொல்காப்பியர் காலம் ஏறத்தாழ, கி. மு. 4 ஆம் நூற்றாண்டு என அறிஞர் கருதுவதால், திருக்குறள் கி. மு. 4 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டது; கி. பி. முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தனவாகச் சிலரால் கருதப்படும் பெரும்பாலான தொகை நூற்பாக்களிலும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை எனப்படும் காவியங்களிலும் பாக்களின் சொற்களும் தொடர்களும் கருத்துக்களும் ஆளப்பட்டிருத்தலின் அப்பாக்களுக்கு முற்பட்டது திருக்குறள்." —டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார், **தமிழ் இலக்கிய வரலாறு**, ப. 122.

18 **கலைக்களஞ்சியம்** (தெ. பொ. மீ.), பாகம், 6, ப. 36.

19 சுழன்றும்ஏர்ப் பின்னது உலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை
—குறள் 1031

உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணிஅஃ தாற்றாது
எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து
—குறள் 1032

20 " Compared with modern times, the Sangam economy was simple and in fact mostly self sufficing. " — By Dr. N. Subrahmanian, *Sangam Polity*, P. 219.

5 அறஞ்சார் பொருளியல்

“ஆடம்ஸ்மித்திற்கு (1723–1790) முன்னுல் பொருளியல் விவாதங்களிருந்த போதிலும், பொருளியலைப் பற்றி விவாதிக்கின்ற நிலையை அவர் மூலமே அடைந்தோம்,”[21] என்று பொருளியல் சிந்தனையாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் பொருளியல் அறத்தைச் சார்ந்திருக்க வேண்டுமா, அறத்தை விடுத்து விலகியிருக்கலாமா என்பதில் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை. முதலில், பொருளியலில் அறவியல் அடங்காது[22] என்று பொருளியலறிஞர்கள் கருதினர். ஆனால், கார்லைல், ரஷ்கின் போன்ற சமயச் சிந்தனையாளர்கள் ‘அறமற்ற பொருளியல் ஆன்மாவற்ற உடல் போன்ற’ தென்று கூறியதன் விளைவாக, ஆல்பிரட் மார்ஷல் (1842–1924), பொருளியலறிஞர்கள் அறத்தின் கூறுகளையும் கவனிக்கவேண்டியதன் இன்றியமையாத் தன்மையை[23] வலியுறுத்தினர். ஆனல் இந்தக் கருத்தைப் பின்னுல் வந்த லைனல் ராபின்ஸ் வலிமையாக மறுத்துவிட்டார். “அடிப்படையில் பொருளியல் அறவியலிலிருந்து வேறுபடுகின்றது,”[24] என்ற கருத்தினை இன்றைய பெரும்பாலான மேலை நாட்டுப் பொருளியலறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். ஆனல் பொருளியலில் அறத்திற்கு இடம் உண்டென்பதைக் காந்தியடிகள் போன்ற சான்ருேர்களும் சில பொருளியலறிஞர்களும் இன்றும் வலியுறுத்துகின்றனர். “தாவர இயல் கலையியலாக இல்லாவிட்டாலும் தாவர இயலறிஞர்கள் தோட்டங்களின் அமைப்பைப் பற்றிச் சொந்தக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கலாம். அதே போல, பொருளியல் அறவியலாக இல்லாதிருந்தாலும், பொருளியலறிஞர்கள் தங்களது கண்ணேட்டத்தில் அற நோக்கோடு இருக்கலாம். பொருளியலும் அறவி

---

21 " Before Adam Smith there had been much economic discussion; with him we reach the stage of discussing economics ". — By A. Gray, *The Development of Economic Doctrine*, P. II.

22 " Political economy, if kept within its proper limits, does not provide a code of social ethics which will enable us to decide what is right or wrong, and what is just or unjust. " —By Henry Fawcett (1863), *Manual of Political Economy*, P. 5.

23 " But ethical forces are among those of which the economist has to take account. Attempts have indeed been made to construct abstract science with regard to the actions of an ' economic man ' who is under no ethical influences and who pursues pecuniary gain warily and energetically, but mechanically and selfishly. But they have not been successful, nor even thoroughly carried out. " — By Alfred Marshall, *Principles of Economics*, P. vi.

24 " Economics deals with ascertainable facts; ethics with valuations and obligations. The fields of enquiry are not on the same plane of discourse . . . It is fundamentally distinct from Ethics. " — By Lionel Robbins, *An Essay on the nature and significance of Economic Science*, P. 148 and 152.

யலும் தழுவிக் கொண்டிருக்கின்ற பகுதியும் உண்டு,"[25] என்று பீபின் பிஹாரி என்பவர் கூறுகின்றார். வள்ளுவரது பொருளியல் கருத்துக்கள், அறத்தை வாழ்வியலிலிருந்து பிரிக்க முடியாதென்ற தெளிவில், வாழ்வியலில் ஒரு பகுதியான பொருளியல் அறம் சார்ந்ததாகவே இருக்க வேண்டுமென்ற உறுதியில் பிறந்தவைகளாகும்.

வள்ளுவரது பொருளியல் கருத்துக்களையெல்லாம் ஊடுருவி நின்று, அவற்றை இணைத்து, தொகுத்துத் தருகின்ற நூலாக விளங்குவது அறமாகும். இதனை டாக்டர் தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், "பிற ஆசிரியர்கள் அறத்தோடு சேராத காமத்தையும், அறவழி வாராத பொருளையும் புறக்கணிப்பதில்லை. ஆனால் வள்ளுவரோ அறத்தில் விளையாத எதனையும் உடன்படுவதில்லை. இதனை நாம் மனத்திலே கொள்ளுதல் வேண்டும்,"[26] என்று கூறுகின்றார்.

6. வள்ளுவரது அறம்

அறத்தைப் பலவகையாக விளக்குகின்றனர். கவிஞர் தாகூர், "நம்மை எல்லாம் இணைத்து, நமது சிறந்த நலனுக்கு வழிகாட்டும் கோட்பாடே அறமாகும்,"[27] என்கின்றார். திருவள்ளுவர் சிறப்பையும் செல்வத்தையும் அறமே அளிக்குமென்று[28] கருதுகின்றார். அறத்தினை விட வேறு சிறந்த "ஆக்கம் இல்லை,"[29] என்பது அவரது கொள்கை. வள்ளுவர் வலியுறுத்துகின்ற அறத்தைத் தமிழ்த்தென்றல் திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார், "அறநெறி, மனமாசகற்றி, ஒளிபெருக்கி, இறுதியில் விடுதலை நல்குவதாவது. அச்செந்நெறியால் உலகில் போராட்டம் நிகழ்தற்கு வாய்ப்பு நேராது. உலகில் போராட்டத்தை எழுப்பாது, அமைதியை நிலைபெறுத்தி, உயிர்கட்கு ஆக்கந்தர வல்லது அறமேயாகும். அவ்வறத்தை மறந்த இடத்தில் போராட்டம் எழுந்து, அமைதியைக் குலைத்து, உயிர்கட்குக் கேடு செய்யும். இவ்வுண்மை

---

25 " Botany is not aesthetic, yet the Botanist may have views of his own on the lay-out of gardens. Similarly, economics is not ethics, yet the economists may be ethical in their approach. There is a region where economics and ethics overlap. " — By Bepin Behari, *Gandhian Economic Philosophy*, P. 5.

26 திருக்குறள் கனிகள், ப. 181.

27 " The specific meaning of Dharma is that principle which holds us firm together and leads us to our best welfare ". — By Rabindranath Tagore, *Civilisation and Progress*, p. 43.

28 சிறப்பு ஈனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினூஉங்கு
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு — குறள் 31

29 அறத்தினூஉங்கு ஆக்கமும் இல்லை அதனை
மறத்தலின் ஊங்கில்லை கேடு — குறள் 32

திருக்குறளில் குன்றின்மேலிட்ட விளக்குப் போல் ஒளிர்கிறது. ஆதலால் உயிரின் ஆக்கத்துக்கு அறவாழ்வு வேண்டற்பாலதென்க."[30] என்று விளக்குகின்ருர்.

வள்ளுவர் தனது நூலெங்கும் தனிமனிதர்களும், சமுதாயமும் பின்பற்றி நடக்க வேண்டிய அறங்களைக் கூறுகின்ருர். எவற்றையெல்லாம் விட்டொதுக்க வேண்டும் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்ருர். இத்தகைய அடிப்படை அறக்கூறுகளைச் சார்ந்தே பொருளியல் நடவடிக்கைகள்[31] அமைய வேண்டுமென்பது வள்ளுவரது கருத்தாகும். அறம் என்ற உரைகல்லில் மாற்றுப் பார்க்கும் வகையில் அவரது பொருளியல் கருத்துக்கள் உருவாகியுள்ளன.

7. செல்வம்

வள்ளுவரது அறஞ்சார் பொருளியல் எப்படிக் கால் கொண்டு வளர்ந்து எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கி நிமிர்ந்து நிற்கின்றதென்பதைச் "செல்வம்" (பொருள்) பற்றிய அவரது கருத்துக்களை ஆராய்வதன் மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம். இன்றைய பொருளியலறிஞர்கள் விளக்குவதைப் போலப் பொருளுற்பத்தி எந்த எந்தக் காரணிகளைச் சார்ந்திருக்கின்றதென்றும், பொருளாக்கம் எவற்றையெல்லாம் ஒட்டி அமைகின்றதென்றும் வள்ளுவர் விளக்கவில்லை. அறத்தின் அடிப்படையில் செல்வத்தின் இன்றியமையா நிலையையும், செல்வம்-பொருள்–எது என்பதையும், அது எப்படிக் கிடைக்கும் என்பதையும், வளர்வதும் தேய்வதும் எதனுல் என்பதையும், செல்வத்தின் பயன் என்ன என்பதையும் அவர் பல இடங்களில் கூறுகின்ருர்.

வள்ளுவர் **பொருள் செயல்வகை** அதிகாரத்தில் "பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும் பொருளல்லது இல்லை பொருள்" (751);

---

30 **திருக்குறள் விரிவுரை**, ப. *343*.

31 *"அறம் என்பது தனி மனிதனுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் அல்லது தனிமனிதனுக்கும் அரசியலுக்கும் உள்ள தொடர்பேயாகும். பொருள் இதன் மறுநிலை. சமுதாயத்துக்கும் அரசியலுக்கும் தனிமனிதன் வாழ்வின்மீதுள்ள பொறுப்பு அது. இன்பம் தனிமனிதனைச் சமுதாயத்தின் உறுபபினனுக்கும் குடும்பப்பண்பு. அது அறம் பொருள் ஆகியவற்றின் அடிப்படை; இரண்டின் பண்பும் பயனும் முடிவும் அதுவே. ஏனெனில் அது தனிமனிதனைச் சமுதாயத்துடன் இணைக்கும் கண்ணி மட்டுமல்ல, அதுவே சமுதாயத்தின் தலைமுறையை முன்பின் தலைமுறைகளுடன் இணைவித்து இறவா இனவாழ்வு பெருக்கும் பண்பு வலையின் பின்னல் முடி ஆகும்,"* — கா. அப்பாத்துரை, **வள்ளுவர் நிழல்**, ப. *62*.

''இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு'' (752); ''பொருளென்னும் பொய்யா விளக்கம் இருளறுக்கும் எண்ணிய தேயத்துச் சென்று'' (753); ''அருளென்னும் அன்பீன் குழவி பொருளென்னும் செல்வச் செவிலியால் உண்டு'' (757); ''செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கும் எஃகதனிற் கூரியது இல்'' (759); ''ஒண் பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு எண்பொருள் ஏனைஇரண்டும் ஒருங்கு'' (760) என்றெல்லாம் பொருளின் தேவையையும் அதனைத் தேட வேண்டியதையும் கூறுகின்றார். அருளில்லார்க்கு வீடு பேறு இல்லை என்பதை விளக்க, அனைவர்க்கும் தெரிந்த ''பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லாகியாங்கு'' (247) என்னும் குறளைக் கூறுவதன் மூலம் பொருளின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றார் அவர்.

ஆனால், ''பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணும் உள'' (241) என்ற உண்மையை உணர்ந்த வள்ளுவர் செல்வத்தைப் பற்றிப் பல நிலைகளில்[32] குறட்பாக்களை உருவாக்குகின்றார். செல்வத்துள் செல்வமான அருட்செல்வத்தைப் பொருட்செல்வத்தால் பெற வேண்டுமானால் பொருள் வருகின்ற வழிமுறைகளும் தூய்மையானவைகளாக இருக்க வேண்டுமென்று அவர் கருதுகின்றார். இதனை டாக்டர் தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், ''ஞானத்தால் மட்டுமே வீடு கைகூடும் என்பார்கள். அன்போடும் அறிவோடும் வந்த பொருளே ஞானத்தின் வடிவம். அதனால் அது ஒண் பொருளாகிறது. பொய்யா விளக்கமாகிறது என்கிறார் வள்ளுவர்,''[33] என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

செல்வம் ''திறனறிந்து தீதின்றி'' (754) 'அருளொடும் அன்பொடும்' (755) வர வேண்டும் என்கின்றார். அதற்கு அடிப்படையாக,

> பொருளற்றார் பூப்பர் ஒருகால் அருளற்றார்
> அற்றார்மற் றாதல் அரிது —248

என்று கூறுகின்றார். அருளற்றுவிட்டால் அது மறுபடியும் தளிர்க்காது என்பதை மறக்காமல் பொருள் தேட வேண்டுமென்பதை நோக்க வேண்டும். ஆதலால்தான், ''பழிமலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின் சான்றோர் கழிநல்குரவே தலை'' (657), ''அடுக்கிய கோடி பெறினும் குடிப்பிறந்தார் குன்றுவ செய்தல் இலர்'' (954) என்றும் கூறுகின்றார் அவர்.

---

32 ''பொருளினை விழைந்தும், வெறுத்தும், பொருள் காரணமாய் மக்களை அறிவுறுத்தியும், புகழ்ந்தும், இகழ்ந்துமாகப் பல நிலைகளில் குறள்கள் பிறந்திருக்கின்றன.'' —டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், வள்ளுவம், ப. 68.

33 திருக்குறள் கனிகள், பொருள் நூற் கருத்துக்கள் (கட்டுரை), ப. 188.

'செல்வம் இன்றியமையாததெனினும் அதனை அளவோடு தேட வேண்டும்'[34] என்பதே வள்ளுவரின் கருத்தாகும். அளவுகடந்த செல்வம் தீமைகளுக்கும் நிலைக்களமாகு மென்பதைப் பலவாறாக வள்ளுவர் சுட்டிக் காட்டுவதைக் காண்கின்றோம். செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டே செல்லலாமென்றும், அளவின்றிச்செல்வம் கூடுவது வளர்ச்சிக்குத் துணையாகுமென்றும் மேலை நாட்டுப் பொருளியலறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் வள்ளுவர் பொருளில் உள்ளார்ந்திருக்கின்ற ஒரு கேட்டினை உணர்ந்து உரைக்கின்றார். அளவின்றிப் பொருளை நுகர்பவர்களிடமும், சேர்ப்பவர்களிடமும் மனக்கட்டுப்பாடு அழிகின்றது; 'பேராசை' வளர்கின்றது. மேலும் மேலும் செல்வத்தைத் தேட நினைக்கின்றவர்கள் வழிமுறைகளை மறந்துவிடுகின்றனர்.

அளவு அறிந்து வாழ்கின்றவர்களால்தான் அறவழி நிற்க இயலுமென்பதை அவர்,

களவென்னும் காரறி வாண்மை அளவென்னும்
ஆற்றல் புரிந்தார்கண் இல் — 287

என்ற குறளால் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். வருவாய்க்குள் வாழத் தெரியாதவர்களுக்குக் களவில் விருப்பமிருப்பதை,

அளவின்கண் நின்றொழுகல் ஆற்றார் களவின்கண்
கன்றிய காத லவர் — 286

என்று குறிப்பிடுகின்றார். நமது சமுதாயத்தில் 'களவு' போன்ற 'இலஞ்சம்' முதலிய புதுவகைக் கேடுகள் பெருகியுள்ளன. இதற்குக் காரணம் வருவாய்க்கேற்றவாறு எளிய வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளாமல் மற்றவர்களைப் பார்த்து ஆடம்பர வாழ்க்கையில் வேட்கையை வளர்த்துக் கொள்வதுதான் என்பதைப் பார்க்கின்றோம்.

அளவறிந்து வாழ்பவர் நெஞ்சில் அறமும், வரை கடந்து வாழ்பவர் உள்ளத்தில் கரவும் இருப்பதனை,

அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்போல நிற்கும்
களவறிந்தார் நெஞ்சில் கரவு — 288

என்று சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

---

34 "செல்வர்கள் தீவினைகளைப் புரிந்து கயவர்களாகச் சிறுமைப்படாமல், அளவோடு செல்வம் திரட்டி அளவாக வாழவேண்டுமென்பது வள்ளுவத்தின் கருத்து. மறுபுறத்தில் அந்தச் செல்வர்களிடம் உழைத்துப் பிழைப்பவர்களும் அளவான வாழ்க்கையில் திருப்தி அடைய வேண்டுமென்பதும் அவருடைய கருத்து. அளவறிந்து வாழாதவன் களவில் கருத்தை இழப்பான் என்பது அவருடைய முடிவு. அதனால் தான் கள்ளாமை அதிகாரத்தில், அளவு, களவு என்ற இரண்டையும் மாறுபடுத்திக் காட்டி ஆசிரியர் தன்நிலையை எடுத்துரைக்கிறார்". — எஸ். இராமகிருஷ்ணன், **வள்ளுவன் கண்ட வாழ்வியல்,** ப. 53.

போதுமென்ற மனத்தோடு வாழாமல், கட்டுக்கடங்காமல் வாழ்பவர் அதன் விளைவாக வாழ்வை இழப்பரென்பதையும், அளவோடு வாழ்ந்து அறவழி நிற்பவர் தேவருலகம் பெறுவர் என்பதையும் அவர்,

> கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை கள்ளார்க்குத்
> தள்ளாது புத்தே ளுலகு — 290

என்ற குறட்பாவில் கூறுகின்றார். இன்றைய பொருளாதாரத் துறையில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற பல்வேறு சிக்கல்களுக்கும் அடிப்படைக் காரணம் அறவழி நிற்காத வரம்பற்ற வாழ்க்கை என்பதைக் காண்கிறோம். இதனை நுணுக்கமாக வள்ளுவர் அன்றே கூறியிருக்கின்றார்.

வள்ளுவர் பொருட்செல்வத்தை மட்டும் தேடுவதோடு மனிதன் அமைந்து விடாமல் செல்வம் போன்ற—ஒரு வகையில் செல்வம் தேட, கட்டிக் காக்கத் துணை செய்கின்ற—பொருட் செல்வத்திற்கும் மேம்பட்ட வேறு சிலவற்றையும் தேட வேண்டும் என்பதற்காக அவற்றையும் 'செல்வம்' என்றே குறித்துச் செல்கின்றார்.

செல்வத்தில் எத்தனையோ வகைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் பொருட் செல்வத்தை யாரிடத்திலும் காணலாம். திருடனிடம் கூட நிறையப் பொருள் இருக்கலாம். ஆனால் உயர்ந்தவர்களிடம் மட்டுமே இருக்கின்ற அருட்செல்வம்தான் செல்வங்களிலெல்லாம் தலையாய செல்வமென்பதை அவர்,

> அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம் பொருட்செல்வம்
> பூரியார் கண்ணும் உள — 241

என்று கூறுகின்றார். பொருட்செல்வத்தைப் பெற்றவர்கள் அதனை விட உயர்ந்த அருட்செல்வத்தைத் தேடிப் பெற வேண்டுமென்பது வள்ளுவரின் கருத்தாகும்.

செல்வங்களில் பெரும்பாலானவை காலத்தால் அழியக் கூடியவை. அவற்றில் அழியாத செல்வமாகக் கல்வியை வள்ளுவர் கூறுகின்றார். கல்வியைச் செல்வத்தைத் தேடிக் கொள்ளப் பயன்படும் கருவியாக எண்ணிப்பார்க்கின்ற போக்கு இன்று ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் கல்வியையே செல்வமாகக் கண்ட பெருமை வள்ளுவருக்கு உண்டு. அதுவும் மற்றைய செல்வங்களுக்கெல்லாம் இல்லாத தனிச் சிறப்பான அழியாத தன்மையோடு கல்வி இருப்பதனை உணர்த்த,

> கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
> மாடல்ல மற்றை யவை — 400

என்று குறிப்பிடுகின்றார். வள்ளுவர் நாம் பெற வேண்டிய முதன்மையான செல்வங்களுள் ஒன்றாகக் 'கேள்விச் செல்வத்தை'க் கூறுகின்றார்.

வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுகின்ற அறிவைப் பெறுகின்ற இரு கண்களைப் போன்ற வழி முறைகள் கற்றலும் கேட்டலும் ஆகும். இரண்டையும் செல்வமாகக் கருதிப் பெற வேண்டுமென்பது வள்ளுவர் எண்ணம். 'கற்றில னாயினும் கேட்க' வேண்டுமென்று கருதியதால்,

செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை — 411

என்று வள்ளுவர் கூறுவதைக் காண்கிறோம்.

வள்ளுவர் இல்லறவியலில் மக்கட் பேறு பற்றிக் கூறுகையில்,

தம்பொருள் என்பதம் மக்கள் அவர்பொருள்
தம்தம் வினையான் வரும் — 63

என்றுகுறிப்பிடுவது ஆழ்ந்தசிந்தனைக்குரிய கருத்தாகும். "நம்முடைய பொருட்களென்று நமது மக்களை மட்டும்தான் கருத வேண்டும்,'' என்று வலியுறுத்துவது போலக் குறள் இருக்கின்றது. மற்றைய பொருட்களில் நாம் உரிமை கொண்டாடினாலும் அது நிலையான உரிமையாக இல்லாமல் கைமாறுகின்ற, அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வருகின்ற உரிமையாக இருப்பதனை மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டுவதாக இக்குறள் இருக்கின்றது. மேலும் நம்முடைய பொருட்களாக அமைகின்ற மக்கள், நமது வினையின் இயல்பை ஒட்டி அமைவார்களென்பது, நாம் வினைத்தூய்மையுடையவர்களாக, வழி முறைகளைப் பற்றிய கவனமுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டிய அவசியத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

வாழ்க்கையில் உயர்ந்தனவாகக் கொள்ளத் தக்கவற்றை எல்லாம் செல்வமாக வள்ளுவர் கருதுகின்றதை எண்ணிப் பார்த்தால், நாம் "மனச் செல்வம்'' பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதை அவர் வலியுறுத்துவதை அறியலாம். இன்றைய பொருளியலறிஞர்கள் இவற்றை எல்லாம் செல்வங்களென ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இதில் வள்ளுவர் தனித்து நிற்கின்றார்.

பொதுவாக, செல்வத்தின் ஆக்கத்திற்கும், பெருக்கத்திற்கும் உறுதுணையாக அமைகின்ற 'பருப்பொருள்' (Material) காரணிகளைப் பற்றியே பொருளியலறிஞர்கள் ஆராய்கின்றனர். ஆனால் வள்ளுவர் இந்த வரையறையைக் கடந்து செல்கின்றார். செல்வத்தின் ஆக்கத்திற்கு எவையெல்லாம் துணை செய்கின்றனவென்று ஆய்கின்ற பொழுது வள்ளுவர் பொருள்சார்ந்த வழிமுறைகளைவிட மிகுதியாக அறவழிகளையே எண்ணிப் பார்க்கின்றார்.

செல்வத்தின் பெருக்கத்திற்கு —பொருளாக்கத்திற்கு—துணை நிற்கின்ற காரணங்கள் பலவற்றைப் பல இடங்களில் வள்ளுவர் கூறுகின்றார். அவற்றைப் பொருள் சார்ந்த காரணங்கள், அறம் சார்ந்த காரணங்கள் என இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

பொருள்சார் காரணங்களில் முதன்மையானதாகத் தனி வாழ்க்கையைக் கூறுகின்றார். ஒருவனுக்கு மாண்புடைய வாழ்க்கைத் துணை அமைய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவனால் அறவழி நின்று செல்வத்தைத் தேடிக் கொள்ள முடியும். இதனை,

மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை — 51

என்றும்

மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
எனைமாட்சித் தாயினும் இல் — 52

என்றும் கூறுகின்றார்.

இந்த உலகப் பொருளாதார அமைப்புமுறை எதுவாக இருந்தாலும், யாருக்கும் அளவின்றி வருவாய் கிடைப்பதில்லை. வருவாய் குறைவாக இருந்தாலும் செலவை அதற்குள் கட்டுப்படுத்தினால், குறைந்த வருவாய் ஒரு 'கேடாக' இருக்காது. இதனை,

ஆகாறு அளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லை
போகாறு அகலாக் கடை — 478

என்று கூறுகின்றார். வருவாயைவிடக் குறைவாகச்செலவு இருந்தால் தான் சேமிப்பு இருக்க முடியும். சேமிப்பு முதலாக, செல்வமாக வளர்கின்றது. இந்த உண்மையை இக்குறள் நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

தொழில் செய்கின்றவர்கள் செல்வத்தைச் சேர்க்க எவை வேண்டுமென்பதை வள்ளுவர் தெளிவாகப் பல இடங்களில் கூறுகின்றார். தொழிலில் வெற்றி பெற 'முயற்சி' வேண்டும். இதனை அவர்,

முயற்சி திருவினை யாக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும் — 616

என்று கூறுகின்றார். முயற்சிக்குப் பலன் கிடைக்கும் உறுதியை அவர்,

தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும் — 619

என்று கூறுகின்றார். பொருளைத் தேட. முயற்சி மட்டும் போதாது. ஊக்கம் வேண்டும். ஊக்கமென்பது விடா முயற்சியாக, தோல்வி

கண்டவிடத்தும் துவளாமல் முயல்வதைக் குறிக்கும். ஊக்கமுடையவர்களைச் செல்வப் தேடியடையுமென்பதை,

ஆக்கம் அதர்வினுய்ச் செல்லும் அசைவிலா
ஊக்க முடையா னுழை — 594

என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்ருர்.

செல்வத்தைச் சேர்க்க வேண்டுமானுல் முதல் படைத்திருக்க வேண்டும். ஏனென்ருல் "முதலிலார்க்கு ஊதியம் இல்லை" (449). முதலும், முயற்சியும், ஊக்கமும் இருந்தால் மட்டும் போதாது, "பருவத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல்" வேண்டும். ஏனென்ருல் அதுதான் "திருவினைத் தீராமை ஆர்க்கும் கயிறு" (482).

தொழிலையோ, செல்வந்தேடும் எப்பணியையுமோ மேற்கொள்ளும் போது,

அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி வழிபயக்கும்
ஊதியமும் சூழ்ந்து செயல் —461

என்று வள்ளுவர் வழிகாட்டுகின்ருர்.

"ஆற்றின் அளவறிந்து ஈதல்" (477), 'ஆக்கம் கருதி முதலிழக்கும் செய்வினை' ஊக்காமை (463), துணைநலம் (651) ஆகியவை செல்வப் பெருக்கத்திற்குத் துணைசெய்யும் காரணங்களாகும். இவை இன்றைய பொருளியலறிஞர்களும் ஏற்கின்ற கருத்துக்களாகும்.

அறம் சார் காரணங்களாகச் சிலவற்றை வள்ளுவர் கூறுகின்ருர். 'ஆகூழால் தோன்றும் அசைவின்மை' (371); 'திருவேறு தெள்ளியராதலும் வேறு' (374); 'அறனறிந்து வெஃகா அறிவுடையார்ச் சேரும் திறனறிந்து ஆங்கே திரு' (179); 'வெஃகாமை வேண்டும் பிறன் கைப் பொருள்' (178); 'செப்பம் உடையான் ஆக்கம் சிதைவின்றி இருக்கும்' (112); 'வாணிகம் பேணிப் பிறவும் தமபோற் செய' வேண்டும் (120); 'நெடிதாக்கம் வேண்டுபவர் கடிதோச்சி மெல்ல' எறிய வேண்டும் (562); விருந்தோம்புவான் நிலத்தில் வித்தும் இட வேண்டாம் (85); காக்கைபோல் கரைந் துண்பார்க்கே ஆக்கம் உண்டு (527) என்றும் அவர் கூறுகின்ருர்.

அறம் சார் காரணங்களை இன்றைய பொருளியலறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அவர்கள் காரணகாரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவையாக இருக்கும் காரணிகளைப் புறக்கணிக்கின்றனர். இதனுல் அவர்களால் சிலவற்றின் உண்மையை விளக்கிக் கூற முடியாமல் போகின்றது. அறத்திற்குப் பொருளியலில் இருக்கும் உயிரோட்டமான தொடர்பை வள்ளுவர் தெளிவாகக் கூறுகின்ருர்.

பொருளாக்கத்திற்குப் போன்றே பொருள் தேய்ந்து கெடுவதற்கும் பொருட் காரணங்களையும் அறக்காரணங்களையும் வள்ளுவர் கூறுகின்றார். இவற்றுள் அறக்காரணங்களே மிகுதியாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொருட்காரணங்களாக, அளவறிந்து வாழாத வாழ்க்கையாலும் (479), 'உளவரை தூக்காத ஒப்புரவாண்மை' யாலும் (480), போற்றாத பொருளாட்சியாலும் (252), மடியினாலும் (617), 'இலமென்று அசைஇ' இருப்பதாலும் (1040), 'வினைக்கண் வினையுடையான் கேண்மையை வேறாக' நினைப்பதாலும் (519) செல்வம் தேயும், நீங்கும் என்று கூறுகின்றார் அவர்.

அறக் காரணங்களைக் கொண்டு, 'களவினால் ஆகிய ஆக்கம் கெடும்' (283); 'கைப்பொருள் போகூழால் தோன்றும் மடி' (371); 'அவ்வித்து அழுக்காறு உடையானை'த் தவ்வை அடைவாள் (167); 'அழுக்காறு' எனும் பாவி திருவைச் சிதைக்கும் (168); 'பேணாது பெண்விழைவான் ஆக்கமும்' (902) 'ஆன்ற பொருளும்' (909) இல்லாமல் போகும்; 'செயற்பால செய்யா திவறியான் செல்வம்' கெடும் (437); 'அழுக்காறு உடையான்கண் ஆக்கம்' இல்லை (135); 'நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகின் குடி' பொன்றும் (171); 'வெஃகியாம் ஆக்கம் பயன் தராது' (177); 'கல்லார்கண் பட்ட திரு' 'நல்லார்கண் பட்ட வறுமை'யைவிட இன்னாததாகும் (408); 'அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுத கண்ணீர் செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை' யாகும் (555); 'அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம்'(659); 'சலத்தால் பொருள் செய்தால் அது பசுமட் கலத்துள் நீர் பெய்தது' போல அழியும் (660); 'கடுஞ்சொல்லன்' கண்ணிலனானால் நெடுஞ்செல்வம் கெடும் (566); 'சினத்தாற்றிச் சீறின் சிறுகும் திரு' (568); 'இருமனப் பெண்டிரும் கள்ளும் கவறும்' கொண்டார் திரு நீங்கும் (920); பழகிய செல்வத்தைச் சூது கெடுக்கும் (933, 935, 937, 938, 939) என்றெல்லாம் வள்ளுவர் கூறுகின்றார். இவை எல்லாம் இன்றைய பொருளியலறிஞர்களால் பொருளியல் எல்லைக்கு வெளியே ஒதுக்கப்படுகின்ற கருத்துக்களாகும். எடுத்துக் காட்டாக, சூதாட்டம் போல அமையும் ஊக வாணிபத்தைப் பொருளியலார் ஏற்று ஆராய்வது கவனிக்கத்தக்கது.

சமுதாயத்தில் 'இருப்பவர்' 'இல்லாதவர்' என்று இரண்டு பிரிவுகள் தோன்றுவதற்குப் பொருளியலறிஞர்கள் பல காரணங்களைக் கூறுகின்றார்கள். எடுத்துக்காட்டாக, கார்ல் மார்க்ஸ், சுரண்டல் மூலமே, உழைப்புக்கு உரிய அளவைக் கொடுக்காமையினாலேயே

செல்வம் சிலரிடம் குவிவதாகக் கருதினர். ஆனால் வள்ளுவரோ இரண்டு காரணங்கள் கூறுகின்றார். முதலாவதாக, ஆகூழினால் சிலருக்குச் செல்வம் கிடைக்க, போகூழினால் சிலர் வறுமையடைவதையும்,[35] ஆகூழ் இல்லையென்றால் கோடி தொகுத்தாலும் துய்க்க முடியாதென்றும்[36] கூறுகின்றார். இரண்டாவதாக, தவம் செய்யாமையால் பலர் இலராவதாகக்[37] கருதுகின்றார். ஆனால் இந்த விளக்கங்கள் நடைமுறை உலகச் சான்றுகளால் உறுதிப்படுத்த முடியாத உண்மைகளாக இருப்பதை, நல்லவனிடம் வறுமையும் கெட்டவனிடம் செல்வமும்[38] இருப்பதை அவரே சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

செல்வத்தைப் பெற்றதன் பயன் ஈந்து இசைபட வாழ்தலே என்று வள்ளுவர் கருதுகின்றார். இது மரபுவழிக் கருத்தாகும். வள்ளுவருக்கு முன்னால் பல புலவர்கள் இக்கருத்தை[39] வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளனர். 'சுற்றத்தைப் பேணல் செல்வத்தின் பயன்' (524); 'மேலுலகம் இல்லெனினும் ஈதலே நன்று' (222); இல்வாழ்வான் 'துறந்தார்க்கும், துவ்வாதவர்க்கும், இறந்தார்க்கும்' துணை நிற்க வேண்டும் (42); 'பழியஞ்சிப் பாத்தூண்' மனமிருக்க வேண்டும் (44); அரசும் 'இன்சொல்லால் ஈத்தளிக்க வல்ல'தாய் இருக்க வேண்டும் (387); பேரறிவாளன் திரு ஊருணி நீராகவும் (215); நயனுடையான் செல்வம் பழுத்த பயன்மரமாகவும் (216) பயன்பட வேண்டும் என்றெல்லாம் வள்ளுவர் கூறுகின்றார். செல்வர்களின் உள்ளத்தில் ஈரத்தைத் தோற்றுவிக்கும் பொருட்டுச் செல்வத்தின் நிலையற்ற தன்மையைக் 'கூத்தாட்டு அவைக் குழாத்தற்றே பெருஞ்செல்வம்' (332); 'அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம்' (333); 'பொருளுடைமை நில்லாது நீங்கிவிடும்' (592) என்றும் அவர் கூறுவதைக் காண்கின்

---

35 ஆகூழால் தோன்றும் அசைவின்மை கைப்பொருள்
போகூழால் தோன்றும் மடி — குறள் 371

36 வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது — குறள் 377

37 இலர்பல ராகிய காரணம் நோற்பார்
சிலர்பலர் நோலா தவர் — குறள் 270

38 அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமுஞ் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும் — குறள் 169

39 ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு இல்லெனச்
செய்வினை கைம்மிக எண்ணுதி — குறுந்தொகை 63

இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்
அசையுநர் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு இல் — நற்றிணை 214

செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பேம் எனினே தப்புந பலவே — புறம் 189

ரேம். இன்றைய பொருளியலறிஞர்கள் செல்வத்தின் நிலையாமையை உணர்ந்து கூறுவதில்லையென்பது கவனிக்கத்தக்கது.

8 வறுமை

வள்ளுவர் அருளுள்ளம் கொண்டவர்; ஆதலால் செல்வத்தைப் பற்றி விரிவாக ஆய்ந்ததைப் போலவே அதன் மறுபக்கமான வறுமையையும் ஆராய்கின்றார். வறுமையுள் உயிர்வாழ உழல்கின்றவர்களைக் கண்ட அவர் வறுமையின் கொடுமைகளை 'நல்குரவு' என்ற அதிகாரத்தில் உள்ளம் உருகத் தீட்டிக் காட்டுகின்றார். வறுமையில் கொடியது வறுமையே (1041); வறுமை பண்பையும் பெருமையையும் கெடுக்கும் (1043); வறுமை கொலை போன்றது (1048); நெருப்பில் படுத்துத் தூங்கினலும் வறுமையில் தூங்க முடியாது (1049) என்றெல்லாம் குறட்பாக்கள் கூறுகின்றன. வள்ளுவர் அறவழி வரும் நல்குரவை அருள் நோக்கோடு காண்கின்றார். ஆனல், அறஞ்சாரா நல்குரவு ஒருவனுக்கு வந்தால் அவனை ஈன்ற தாயும் வெறுப்பாள் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

இந்த வறுமை நிலையைப் போக்க, புரட்சியின் தீப்பொறிபோல,

இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான் — 1062

என்று கூறுகின்றார். இதனைக் கொண்டு, வறுமையை நீக்கச் சமுதாய அமைப்பை மாற்றக்கூடிய புரட்சியாளராகவோ, பொதுவுடைமை வாதியாகவோ[40] அவரைப் பற்றிக் கருத இடமில்லை. வள்ளுவர் சமுதாயத்தில் இருக்கின்ற ஏற்றத் தாழ்வு அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்ததென்று கருதுகிறார். இதனை,

அறத்தாறு இதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானேடு ஊர்ந்தான் இடை — 37

என்ற குறள் காட்டுகின்றது. இரப்பாரை இல்லாத உலகம் மரப்பாவை போன்றிருக்கும் (1058) என்றும் அவர் கூறுகின்றார். இருப்பார் முன் இல்லார் ஏங்கி நிற்கும் நிலையை (395) அறிந்த வள்ளுவர் சமுதாய

---

40 "வள்ளுவரைப் பொதுவுடைமை வாதியாகச் சித்தரிப்பது இல்லாத கருத்தை ஏற்றிக் கூறுவதாகும். வள்ளுவர் பூர்வீகப் பொதுவுடைமை முறையைப் பற்றியே அறிந்திருக்க முடியும், பூர்வீகப் பொதுவுடைமை முறையோ மனிதன் இயற்கைக்கு முன் சக்தியற்றவனாக இருந்த நிலைமையைக் குறித்தது. பூர்வீகப் பொதுவுடைமை முறையில் வாழ்ந்த மக்கள் பல்வேறு குலங்களில் சிதறுண்டு நின்று ஓயாது போரிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தரித்திரத்தையும் நிலையற்ற வாழ்வையுமே கூட்டாக அனுபவித்தனர் என்று சொல்லலாம்."— எஸ். இராமகிருஷ்ணன், **வள்ளுவன் கண்ட வாழ்வியல்**, ப. 52.

அமைப்பை மாற்றுமலேயே வறுமையின் கொடுமையைக் குறைக்கும் வழிமுறைகளை ஆராய்கிருர்.

வறுமையைத் தீர்க்கும் பணியை அரசிடம் வள்ளுவர் ஒப்படைக்க வில்லை. "இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்ல தரசு" (385) என்ருலும், அவர் வறுமையை நீக்கும் பணியைத் தனிப் பட்டவர்களே மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கருதுகின்ருர். இத்தகைய நடவடிக்கை இருவகைகளாக அமைய வேண்டும். முதல் வகை, வறுமையால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியவைகளாகும். வறுமையால் வாடுபவர் முயன்று உழைக்க வேண்டும். ஊக்கம் உடைமை அதிகாரத்தில் 'ஆக்கம் இழந்தேமென்று' (593) சோராத 'உள்ளம் உடைமை' (593) வேண்டுமென்றும், அசைவிலா ஊக்கமிருந்தால் செல்வம் தானே வந்து சேரும் (594) என்றும் அவர் கூறுகின்ருர். மடியின்றிச் செய்கின்ற முயற்சியை ஆள்வினை உடைமை அதிகாரத்தில் விளக்குகின்ருர். "தெய்வத் தான் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன் மெய்வருத்தக் கூலி தரும்" (619) என்று அவர் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. 'இலமென்று அசைஇ' இருக்காமல் (1040) உழவு போன்ற தொழில்களை மேற்கொள்ளலா மென்றும் அவர் சுட்டிக் காட்டுகின்ருர்;[41] வேறு ஒருவழியும் தோன்ரு நிலையில் 'இரக்கத்தக்கார்' கண்டு இரக்கலாம் என்பதை 'இரவு' என்ற அதிகாரத்தில் கூறுகின்ருர்; ஆனுல் 'இரவுள்ள உள்ளம் உருகும்' நிலையை இரப்பார்க்கு எச்சரிக்கையாக்கி,அடுத்தே 'இரவச்சம்' பற்றியும் கூறியிருக்கின்ருர்.

இரண்டாம் வகையாக, இருப்பவர்கள் வறியார்க்கு ஈய வேண்டு மென்பதை 'ஈகை' என்னும் அதிகாரத்தில் கூறுகின்ருர். "பகுத் துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை" (322) என்ற குறள் இதனைத் தெளிவாக்குகின்றது. ஈத்து உவக்கும் இன்பம் அறியாதவர்களை 'ஈர்ங்கை விதிரார் கயவர்' (1077), 'கரும்புபோல் கொல்லப் பயன்படும் கீழ்' (1078) என்றும் அவர் சாடுவது கவனிக்கத்தக்கது. மொத்தத்தில் அறச்செயல்களின் மூலமே—அரசின் நடவடிக்கைகளின் மூலமல்ல—வறுமையின் கொடுமையைக் குறைக்க வள்ளுவர் எண்ணியது தெளிவாகின்றது.

---

41 "நாட்டில் காணப்படும் வறுமையைப் போக்குவதற்குக் கொடையை எதிர்பார்ப் பதைத் தவிர வேறு வழியிருப்பதாக வறியவரான சாதாரண மக்களுக்கு வள்ளுவர் காலத்தில் தெரிய வராது. அத்தகையோர் தொழில் செய்து வறுமையைப் போக்கலாம் என வள்ளுவர் கருதினது உழவு என்ற அதிகாரத்திலே தெரிவிக் கப்பட்டது." — டாக்டர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை, **தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்**, ப. 44.

9. நிறைவுரை

திருவள்ளுவரது பொருளியலில் அறமே அடிப்படையாகவும், பற்றிப் படரும் கொழு கொம்பாகவும் இருப்பதனைக் காண்கின்றோம். இன்றைய மேல்நாட்டுப் பொருளியல் சிந்தனை அறம் மறந்த போக்காக உருவெடுத்து வளர்கின்றது. சூழ்நிலையால் அதனுடைய ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டதாக நமது சிந்தனையும் அமைந்து விட்டது. ஆனால் காந்தியடிகள் 'எல்லோரும் அமர நிலை எய்தும் நன்முறையை' உலகிற்களிக்க அறவழிப் பொருளியலையே வலியுறுத்தினர். அறமற்ற பொருளியலால் வேண்டாத போட்டியும் பூசல்களும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்ற இன்றைய சமுதாய அமைப்பு முறையை அழிவுப் பாதையிலிருந்து காத்து, ஆக்க நெறியில் படுத்த வள்ளுவரது அறஞ்சார் பொருளியல் உறுதியாக வழிகாட்டும் என்று நம்பலாம்.

நூல் விளக்கம்

தமிழ் நூல்கள்

1. அப்பாத்துரை, கா., வள்ளுவர் நிழல், 1957, ஔவை நூலகம், சென்னை.

2. இராசமாணிக்கனர், மா., தமிழ் மொழி—இலக்கிய வரலாறு, 1969, பாரி நிலையம், சென்னை–1.

3. இராமகிருஷ்ணன், எஸ்., வள்ளுவன் கண்ட வாழ்வியல், 1957, ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை–5.

4. இலக்குவனர், சி., இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், 1966, வள்ளுவர் பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை.

5. கதிரேசஞ் செட்டியார், மு. பண்டிதமணி, உரைநடைக் கோவை.

6. கலியாண சுந்தரனர், திரு. வி., திருக்குறள் விரிவுரை, 1956, சாது அச்சுக் கூடம், சென்னை.

7. ஞானசம்பந்தன், அ. ச., தேசீய இலக்கியம், பாரி நிலையம், சென்னை – 1.

8. சிதம்பரனர், சாமி., வள்ளுவர் வாழ்ந்த தமிழகம், 1964, இலக்கிய நிலையம், சென்னை.

9. சுந்தரம் பிள்ளை, மனேன்மணீயம், 1968, மெர்குரி புத்தகக் கம்பெனி, கோயம்புத்தூர்.

10. தனிநாயக அடிகள், டாக்டர், திருவள்ளுவர், அண்ணமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணமலை நகர்.

11. மாணிக்கம், டாக்டர் வ. சுப., வள்ளுவம், 1956, பாரிநிலையம், சென்னை-1.

12. வரதராசனர், டாக்டர் மு., திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம், 1967, பாரி நிலையம், சென்னை-1.

13. வரதராசனர், டாக்டர் மு., திருக்குறள் தெளிவுரை, 1968, தி. தெ. சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்., சென்னை-1.

14. வானமாமலை, நா., தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும், 1969, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை-2.

15. விசுவநாதம், கி. ஆ. பெ., வள்ளுவரும் குறளும், 1966, பாரி நிலையம், சென்னை-1.

16. வெள்ளை வாரணன், க., சங்க காலத் தமிழ்.

17. வேலுப்பிள்ளை, ஆ., தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், 1969.

தமிழ் இலக்கியங்கள்

1. குறுந்தொகை, தி. தெ. சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்., சென்னை-1.

2. திருக்குறள் கனிகள், தமிழ் எழுத்தாளர் கூட்டுறவு சங்கம், 1968, சென்னை.

3. புறநானூறு, தி. தெ. சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்., சென்னை-1.

4. நற்றிணை நானூறு, தி. தெ. சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்., சென்னை-1.

பிற நூல்

கலைக்களஞ்சியம், தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், 1959, சென்னை-5.

ஆங்கில நூல்கள்

1. Appadurai, K., *The Mind and Thought of Tiruvalluvar, 1971*, Madras.

2. Behari, Bepin, *Gandhian Economic Philosophy*, 1963, Vora & company, Bombay—2.

3. Devasenapathi, V. A., *Ethics of Thiruvalluvar*, Thirumathi Sornammal Endowment Lectures on Tirukkural., University of Madras, Madras-5.

4. Gray, A., *The Development of Economic Doctrine*.

5. Henry Fawcett, *Manual of Political Economy*.

6. Kothandapani Pillai, Rao Sahip K., *Thirukkural*

Kamathuppal, Thirumathi Sornammal Endowment Lectures, University of Madras, Madras–5.

7. Marshall, Alfred, *Principles of Economics.*

8. Meenakshisundaran, Dr. T.P., *Philosophy of Thiruvalluvar*, Thirumathi Sornammal Endowment Lectures, University of Madras, Madras–5.

9. Murugesa Mudaliar, N., *Polity in Thirukkural*, Thirumathi Sornammal Endowment Lectures, University of Madras, Madras–5.

10. Natarajan, Dr. B., *Economic Ideas of Tiruvalluvar*, Thirumathi Sornammal Endowment Lectures, University of Madras, Madras–5.

11. Robins, Lionel, *An Essay on the Nature and Significance of Economic science.*

12. Subrahmanian, Dr. N., *Sangam Polity, 1966*, Asia publishing House, Bombay–1.

13. Tagore, Rabindranath, *Civilization and Progress.*

3

பேராசிரியர் **ந. சி. பாலசுப்பிரமணியன்**

நா. ம. ச. ச. வெள்ளைச்சாமி நாடார் கல்லூரி

திருக்குறளில் அரசு வருவாய்த் தோற்றுவாய்கள்

திருக்குறளைப்பற்றி மதுரைத் தமிழ் மகனார்,

எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உள இதன்பால்
இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால்

எனச் சிறப்பித்து மகிழ்ந்தார்[1]. இங்ஙனம் சிறப்பிக்கப்பெற்ற இந் நூலில், அரசாங்கம் வருவாய் பெறக் கூடிய தோற்றுவாய்களையும், வருவாய் பெறக் கூடிய முறைகளையும் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ள செய்திகளைக் காண்பதே இவண் நோக்கமாகும்.

முதலாவதாக, அரசாங்கம் பெருமளவில் வருமானம் பெற்றிருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றியும், இரண்டாவதாக, அது குறித்துத் திருக்குறளிலும் பிற இலக்கியங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளைப் பற்றியும், இறுதியாக, வள்ளுவரின் கருத்துக்கள் இக்காலத்திற்கு எந்த அளவுக்குப் பொருத்தமானவை என்பதைப் பற்றியும் காணலாம்.

1. அரசுகள் திரண்ட செல்வத்தையும் வருமானத்தையும் பெற்றிருக்க வேண்டிய அவசியம்

பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கும் அரசியல், பொருளாதார, சமுதாயக் காரணங்களைத் தவிர்த்து வேகமான முன்னேற்றத்தைப் பெற வேண்டுமானால் அரசுகள் செல்வ

1 திருவள்ளுவ மாலை

நிலையில் வலிமை பெற்றவைகளாக இருப்பது அவசியம். படை பலத்திலும் செல்வநிலையிலும் வலிமை மிக்க நாடுகள்தாம் வல்லரசுகளாக மதிக்கப்படுகின்றன.

செல்வம் நாட்டிற்கு இன்றியமையாதது என்பதனை வலியுறுத்தும் வள்ளுவமும்,

பொருளென்னும் பொய்யா விளக்கம் இருளறுக்கும்
எண்ணிய தேயத்துச் சென்று, (733)

செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கும்
எஃகதனிற் கூரிய தில் (759)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

2. அரசாங்க வருமானம் பற்றி வள்ளுவத்திலும் பிற இலக்கியங்களிலும் காணப்படும் செய்திகள்

அரசுகள், செல்வத்தைப் பெறக்கூடிய வழிகள் மூன்றெனப் பழங்காலத்து நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவையாவன :- ஒன்று, மக்களிடமிருந்து பெறும் வரி; இரண்டு, வாணிகப் பொருட்களுக்கான சுங்கவரி; மூன்று, சிற்றரசர்களிடமிருந்து பெறும் திறை. மக்களை நீதி முறை செய்து காப்பதற்காகவும், நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்காகவும், உழவுக்கும் வாணிகத்திற்கும் உறுதுணையாக இருப்பதற்காகவும் மக்கள் தங்கள் வருவாயில் ஒரு பங்கையும் உழவர்கள் விளைவில் ஆறில் ஒரு பங்கையும் வரியாகச் செலுத்தி வந்தனர் என்பது இலக்கியங்களிற் கண்ட செய்தி. மொத்தமாக வரியைச் செலுத்த இயலாவிடின் பகுதி பகுதியாகச் செலுத்தவும் வகை செய்யப்பட்டிருந்தது[2]. இயற்கை இடையூறுகளால் விளைவு பாதிக்கப்பட்டால் வரி விலக்கும் தரப்பட்டிருந்தது[3]. தேன் பருகும் வண்டு, மலர் நோகா வண்ணம் தேனைப் பருகுதல் போன்று, மக்கள் மனம் நோகா வண்ணம் மன்னன் வரியைப் பெறுதல் நன்று என்ற கருத்தும் நிலவியது.

---

2 "ஒருமா அளவின் குறைந்த நிலத்தில் விளைந்த நெல்லாயினும் கவளமாகக் கொண்டால் அஃது ஒரு யானைக்குப் பலநாட்களுக்கு உணவாக அமையும். ஆனால், நூறு செய் நிலத்தில் விளைந்த நெல்லாயினும், யானை தனித்துப் புகுந்து உண்டால், அதன்வாயில் புகும் நெல்லைக் காட்டிலும் அதன் காலில் மிதிபட்டு அழியும் நெல்லின் அளவே மிகுதியாக இருக்கும். எனவே, அறிவுடைய வேந்தன் வரிவாங்கும் முறையை நன்கு அறிந்து வரியைப் பெற்றான் என்றால், அவனும் அவன் நாடும் செல்வச் செழிப்பில் திளைக்கும்." — புறநானூறு 184.

3 "மழை பெய்யாவிடினும், விளைவு குறையினும், மக்கள் தொழிலில் இயல்பல்லாதன தோன்றினும் உலகம் அரசனைப் பழிக்கும். ஆதலின் ஏரைப் பாதுகாப்பாருடைய குடியைப் பாதுகாத்து, அக்காவலாலே ஏனைக் குடிகளையும் பாதுகாத்தால் நின் பகைவரும் உன் அடியைப் போற்றுவர்." — புறநானூறு 35 என்பது சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனுக்கு வெள்ளைக்குடிநாகனார் கூறிய அறிவுரை.

அரசுகள் பெற்று வந்த இரண்டாவது வருவாய், சுங்கவரியின் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய். ஆதவனது குதிரைகளுக்கு நாள் முழுவதும் ஓய்வில்லாமல் இருப்பது போல, கரிகால் வளவனது சுங்கச் சாலையில் வேலை செய்வோர் ஓய்வில்லாமல் வரியை வசூலித்தனர் என்பதைப் பட்டினப்பாலை கூறுகிறது[4]. ஏற்றுமதி இறக்குமதி வரிகளோடு உள் நாட்டுச் சுங்க வரியும் வசூலிக்கப்பட்டு வந்ததைப் பெரும் பாணாற்றுப் படை தெரிவிக்கிறது[5]. உல்கு செலுத்தியதை அறியும் வண்ணம் அடையாளச் சின்னங்களும் பொறிக்கப்பட்டு வந்தன என்பதையும் பட்டினப்பாலை அறிவிக்கிறது[6].

அரசுகள் பெற்று வந்த மூன்ருவது வகை வருவாய், திறையாகும். பகைவரிடமிருந்தும், தம் நாட்டு மக்களிடமிருந்தும் திரண்ட செல்வத்தை மன்னர்கள் பெற்று வந்தனர் என்பதையும் நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.[7]

அரசாங்க வருவாய் இனங்களைப்பற்றி இலக்கியங்களில் காணப்படும் இச் செய்திகளைத் தொகுத்துத் தருதல் போன்று வள்ளுவர் தம் குறளில்,

உறுபொருளும் உல்கு பொருளும் தன்ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள் (755)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

---

4 *நல்லிறைவன் பொருள்காக்கும்*
தொல்லிசைத் தொழில்மாக்கள்
காய்சினத்த கதிர்ச்செல்வன்
தேர்பூண்ட மாஅபோல
வைகல்தொறும் அசைவின்றி
உல்கு செய — **பட்டினப்பாலை** *120 — 125.*

5 *தடவுநிலைப் பலவின் முழுமுதற் கொண்ட*
சிறுசுளைப் பெரும்பழம் கடுப்ப மிரியற்
புணர்ப்பொறை தாங்கிய வடுவாழ் நோன்புறத்து
அணர்ச்செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்
உல்குடைப் பெருவழி — **பெரும்பாணாற்றுப்படை** *77 — 81.*

5 *நீரினின்று நிலத்தேற்றவும்*
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும்
அளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்பறியாமை வந்தீண்டி
அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்
புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி — **பட்டினப்பாலை** *129—135.*

7 *திறைசுமந்து நிற்கும் தெவ்வர் போல*
யானைவெண் கோடும் அகிலின் குப்பையும்
மான்மயிர்க் கவரியும் மதுவின் குடங்களும்
சந்தனக் குறையும் சிந்துரக் கட்டியும் — **சிலப்பதிகாரம், காட்சிக் காதை** *36—39.*

பிற இலக்கியங்களில் கூறப்பட்ட கருத்துக்களைத்தான் வள்ளுவர் தொகுத்துத் தந்திருக்கிறார் தமிழ்மறையில். ஆயினும் வள்ளுவர் சிறப்பு யாதெனில், அரசாங்கம் வருமானத்தைப் பெறும் வழியை வற்புறுத்தியதுதான். அற நெறியால் வரியானது வசூலிக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்துவது போற்றுதற்குரியது. அரசுகள் மக்களிடத்தில் வன்முறையில் வற்புறுத்தி வரியைப் பெறுதல், கள்வர்கள் வேலைக் காட்டி மக்களைக் கொள்ளையடிப்பதற்கு ஒப்பாகும் என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார் :

வேலொடு நின்றான் இடுவென் றதுபோலும்
கோலொடு நின்றான் இரவு. (552)

3. வள்ளுவரின் கருத்துக்களும் தற்காலக் கருத்துக்களும்

அன்றைய அரசுகள் காவல் அரசுகளாக (Police States) மட்டுமே செயல்பட்டிருக்க வேண்டும் எனத் தெரிகின்றது. மக்கள் நலங்காக்கும் நல்ல பல செயல்களைச் செய்திருந்தாலும், வணிகத்திற்கும் உழவுக்கும் உறுதுணையாக இருந்திருந்தாலும் அவற்றின் பெரும் பணி நாட்டைக் காவல் செய்வதாகத்தானிருந்தது. எனவேதான் அரசின் ஆறு அங்கங்களைக் குறிப்பிடும்போது வள்ளுவர் படையை முதலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், இன்றைய அரசுகள் காவல் அரசுகளாக மட்டுமிருக்க முடியாது; காவல் பணியோடு மக்கள் நல அரசுகளாகவும் (Welfare States) செயல்பட வேண்டிய அவசியம் தோன்றியுள்ளது. எனவே, பழமையிலும் அறியாமையிலும் மூழ்கிக் கிடக்கும் சமுதாயத்தை மாற்றியமைத்தல், பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் தொழில் முனைவோராகச் செயல்படுதல் போன்ற பல்வேறு நடவடிக்கைகளிலும் அரசுகள் ஈடுபடவேண்டியிருக்கிறது; மக்களின் வறுமையை அகற்றி, வருமான ஏற்றத் தாழ்வை நீக்குவதற்காகவும் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இச்செயல்களுக்கெல்லாம் தேவையான மூலதனத்தின் குவிப்பைத் தோற்றுவித்துக் கொள்ள திரு. ராக்னர் நர்க்சு (Ragnar Nurkse) கூறியது போல, வரிக்கொள்கைகளையும் பணக்கொள்கைகளையுமே அரசு நம்பியிருக்க வேண்டியிருக்கிறது.

வள்ளுவம் ஓர் அறநூல்; இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் ஒரு நீதி நூல்; எனவே, வரியை வசூலிக்கும்போது அரசு மக்களைத் துன்புறுத்தக் கூடாது என்றும், வரியைச் செலுத்தும்போது மக்கள் மனமுவந்து, தாங்களே முன்வந்து செலுத்த வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றது. இக்கருத்துக்களில் கருத்து வேறுபாடு எங்கும் எக்காலத்திலும் தோன்ற முடியாது. இதே போலப் பொருளாதாரத்தின் தந்தை எனப் போற்றப்படும் ஆடம்

ஸ்மித் (Adam Smith) அவர்களும் வரிக் கொள்கைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, மக்களின் வரி செலுத்தும் ஆற்றலுக்கு ஏற்றவாறு வரியின் அளவு அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.[8]

தற்காலத்தில் அரசின் வரிக் கொள்கைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் சிறப்பாக நான்கு குறிப்புக்களைத் தருகிறார்கள். ஒன்று, பொதுமக்களுக்கு அரசாங்கம் ஆற்ற விருக்கும் பணிகளுக்காக வரிப் பணம் பயன்படுத்தப்படவேண்டும். இரண்டு, மக்களின் குடும்பச் சூழ்நிலைகள், வருமானம் ஆகியவற்றை மனத்திற் கொண்டு அவரவர் வரி செலுத்தும் தகுதிக்கேற்ப வரி வசூலிக்கப்பட வேண்டும். மூன்று, அதிகரித்து வரும் அரசின் பணிகளுக்கான செலவை ஈடுகட்டும் வண்ணம் தேவையான அளவுக்கு வரி வசூலிக்கப்பட வேண்டும். நான்கு, வரி செலுத்துவோரின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படவும் சிக்கல்கள் தீர்க்கப்படவும் வேண்டும். இக்கொள்கைகள் யாவும் வள்ளுவரின் அறக்கொள்கைகளோடு உடன்பாடுடையவையே. பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பெறவேண்டும் என்பதற்காகவும், பெற்றிருக்கும் வளர்ச்சியைப் பேண வேண்டும் என்பதற்காகவும் அரசுகள் திரண்ட செல்வத்தைப் பெற விரும்புவதில் தவறில்லை. ஆனால் அச்செல்வம் அறவழியில் பெறப்படுமானால் — வள்ளுவத்தின் வழியில் பெறப்படுமானால்—ஆள்பவரும் ஆளப்படுபவரும் நற்பயன் பெறுவர் என்பது திண்ணம்.

வளர்ந்து வரும் நாடுகளின் வரிசையில் இருக்கும் இந்தியா, தன்கண் வறுமை தகர்க்கப்பட்டுப் பொருளாதாரத் தன்னாட்சி மலர்ந்து உலக அரங்கில் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற வேண்டுமானால் இந்திய அரசு, தளராத கொள்கைகளாலும், இடையறாத நல்முயற்சிகளாலும் மக்கள் வேளாண்மையை மட்டுமே பெருமளவில் நம்பியிருக்கும் நிலையை மாற்றிப் பெருகி வரும் மக்கட் செல்வத்தைக் கட்டுப் படுத்தி, மக்களிடையே பெரும் சிக்கலாக உள்ள வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்திற்குத் தீர்வுகண்டு, மூலதனத்தைப் பெருக்கி, தொழில் வளத்தையும் அதன் வழியாகப் பொருள் வளத்தையும் காண வேண்டும். இதனைச் செயல்படுத்துவதற்கு நல்ல பல வரிக் கொள்கைகளால் திரண்ட செல்வத்தைப் பெற வேண்டும். மூலதனத்திற்காகப் பிற நாட்டினரை

8 "All citizens should contribute towards expenses of the Government, as nearly as possible in proportion to their respective abilities." — Cannon of Ability.

நம்பியிருக்கும் நிலை படிப்படியாகக் குறைந்து உள்நாட்டிலிருந்தே குவிப்பைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும். இதற்காக இந்திய அரசு வருவாய்த் தோற்றுவாய்களை மிகுதியாக்குவதோடு பரவலாக்கவும் வேண்டும். இவை அனைத்தும் வள்ளுவர் கூறுவது போல அறவழியில் அமைக்கப்பட வேண்டும். எவ்வளவுதான் நிதி தேவைப்பட்டாலும் மக்களைத் துன்புறுத்தி வரியைப் பெற்றால் அவ்வரசு அழியும். எனவே, மக்கள் தாங்களாகவே முன் வந்து வரிப்பணத்தைச் செலுத்தும் அளவுக்கு, அரசின் பொறுப்புக்களையும் வரி செலுத்த வேண்டிய அவசியத்தையும் அரசு மக்களுக்காக ஆற்ற விருக்கும் கடமைகளையும் மக்கள் உணரும் வண்ணம் எடுத்துச் சொல்லுதல் அவசியமாகும்.

4

திரு. க. அருணாசலம்
காந்தி நினைவு நிதி

திருக்குறளில் பங்கீட்டுப் பொருளியல்

பொருளியலில் பங்கீடு என்னும் சொல் இருவேறு பொருள்களில் வழங்குகின்றது. ஒரு நாட்டின் மொத்த வருமானத்தைக் கணக்கிட்டு அந்நாட்டின் மொத்த மக்கட்டொகையால் வகுத்து ஒவ்வொரு குடி மகனுக்கும் கிடைக்கும் வருமானம் எவ்வளவு என்று கணக்கிடுகின்றார்கள். இது சராசரிக் கணக்கு. உண்மையில் ஒவ்வொருவருக்கும் என்ன கிடைக்கிறது என்பது 'பங்கீடு' எனப்படும். இது ஒரு பொருள்.

உற்பத்திக்குக் காரணிகளாக உள்ள நிலம், உழைப்பு, மூலதனம் முதலியவற்றிடையே வருமானத்தை வாடகை, கூலி, வட்டி, முதலியனவாகப் பகுத்துக் கொடுத்தலையும் 'பங்கீடு' என்கின்றனர். இது இரண்டாவது பொருள். இரு பொருள்களுமே பொருளியலில் சிறப்பு வாய்ந்தவை. பொருளியலார் இவ்விரு பொருள்களை வேறு படுத்தி விளக்குதற்பொருட்டு வெவ்வேறு அடைமொழி கொடுத்து வழங்குகின்றனர். முதலாவது தனித்தவரிடைப் பங்கீடு (Personal distribution) என்றும் இரண்டாவது செயலிடைப் பங்கீடு (Functional distribution) என்றும் வழக்காற்றில் உள்ளன.

உலக சமாதானத்திற்கும், மக்கள் அனைவரும் சரிநிகர் சமானமாக இன்ப வாழ்வு வாழ்வதற்கும் நியாயமான சமப்பங்கீடு அவசியம். மனித வாழ்க்கைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் சுதந்திரமும் சகோதரத்துவமும் மட்டுமல்ல, பொருளாதார சமத்துவமும் வேண்டப்படுகிறது. பங்கீடு சரியாக நடைபெறாதபோது சமூகத்தில் சமத்துவமின்மை பெருகுகிறது. உயர்வு தாழ்வு நிலவும். சமுதாயத்தில் சுதந்திரம் பாதிக்கப்

படும். மக்களிடையே மனக்கசப்பு வளரும். சுரண்டலும் சூழ்ச்சியும் அதிகரிக்க, சமூகத்தில் வறுமை வளரும். இந்த நிலையைத் தடுக்கும் பொருட்டுத்தான் பொருளியல் வல்லுநர்கள் நேர்மையான பங்கீட்டின் அவசியத்தை வற்புறுத்தியுள்ளார்கள். ஆனால் அதனை யார் செய்வது என்பதைப் பொறுத்தவரையில் கருத்து வேற்றுமை இருக்கிறது. ஒரு சிலர் இயற்கையாயுள்ள சந்தையே மக்களிடையே நியாயமான பங்கீட்டை நிர்ணயம் செய்யும் என்கின்றனர். வேறு சிலர், இல்லை, இதனை அரசுதான் செய்ய முடியும் என்கின்றார்கள். முதலாளித்துவ நாடுகளில் பங்கீட்டிற்குச் சந்தையையே நம்பியுள்ளார்கள். அங்கெல்லாம் மக்களிடைச் சமத்துவ மின்மையால் பல கோளாறுகள் தென்படுகின்றன. பொதுவுடைமை நாடுகளில் அரசுகள் குறுக்கிட்டுப் பங்கீடு செய்ய முயலுகின்றன. இங்கு ஓரளவு பொருளாதார சமத்துவம் இருந்தாலும் மக்களின் சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. திருவள்ளுவரோ ஒரு நடுவழி காண்கின்றார். சந்தைகளை நம்பி விட்டு விடுவதைவிட அவர் மனிதனின் நல்லெண்ணத்திற்கே விடுகின்றார்.

திருவள்ளுவர் காலத்தில் மன்னராட்சியே இருந்ததாயினும் மக்கள் தங்கள் காரியங்களைத் தாங்களே நிர்வகித்தனர். மக்கள் மன்றங்கள் செயல்பட்டன. சமூகத்தில் சமத்துவமும் நிறைவாழ்வும் ஏற்பட ஒவ்வொரு குடிமகனும் தன்னால் இயன்றதை எல்லாம் செய்ய வேண்டுமெனத் தனிப்பட்டவர்களின் கடமையைத் திருவள்ளுவர் உணர்த்துகின்றார். தன்னால் இயன்ற முயற்சி செய்து சேர்த்த பொருளைத் தக்கார்க்குக் கைம்மாறு கருதாது உதவி செய்தல் ஒப்புரவு. சமூகத்தில் வறியவர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவர்களுக்குக் கொடுத்தல் ஈகை.

சுதந்திரம் அடைந்து இருபத்துமூன்று ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களும் மூன்று ஓராண்டுத் திட்டங்களும் நடந்தேறி இப்போது நான்காவது ஐந்தாண்டுத்திட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. சுதந்திரம் வந்தபோது தேசிய மொத்த வருமானம் 8600 கோடியாக இருந்தது. இது 1953 இல் 10ஆயிரம் கோடியாயிற்று. இதுவே 60–61இல் 14ஆயிரம் கோடியாக உயர்ந்து 67-68இல் 29ஆயிரம் கோடியாகப் பெருகியுள்ளது. இன்றைய நிலையில் தலா வருமானம் ரூ. 542. இருப்பினும் அடித்தளத்தில் உள்ள 10 சதமான மக்களின் தலா வருமானம் ரூ. 90/-க்கும் குறைவெனக் கணக்கிட்டிருக்கின்றனர். சந்தைகள் சமநிலை உண்டு பண்ணவில்லை. மாறாக, பணக்காரர் அதிகப் பணக்காரர் ஆகவும் ஏழைகள் மிக அதிக ஏழைகளாகவும் ஆகியுள்ளனர். இதற்குக் காரணம் என்ன?

இன்றைய உலகில் பணத்திற்கு அளவுக்கு மீறிய மதிப்பு இருக்கின்றது. மக்கள் எப்படியாவது பணக்காரராகவேண்டும் என்று நினைக்கின்றனர். தனியுடைமை காக்கப்பட வேண்டுமென்ற எண்ணம் மேலோங்கி நிற்கிறது. பொதுநலம் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. பணமே பேரையும் புகழையும் தேடித்தரும் என்று கருதுவோர் பெருகி வருகின்றனர்.

திருவள்ளுவர் காலத்தில் சமுதாயம் எப்படி அமைந்திருந்தது என்பதைப் பற்றித் திட்டவட்டமாக நாம் கூற முடியாது. ஆயினும் அக்காலத்து சமுதாயக் கருத்துக்களை நாம் திருக்குறளிலிருந்து ஒருவாறு ஊகித்து அறியலாம். திருக்குறள் பொருளியல் நூல் அல்ல. அது பொதுநூல். முழுவாழ்க்கையை வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டும் நூல். அது ஒரு சுரங்கம். அதில் பொருளியல் கருத்துக்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப் பெற்ற நூலாயினும் எக்காலத்துக்கும் பொதுவாகக் காலங்கடந்து நிற்கும் உண்மைகளை இதில் நாம் காண்கின்றோம். இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குப் பொருளின் அவசியத்தைப் பிறரைப்போல் திருவள்ளுவரும் அறிவுறுத்தினராயினும் அதன் நிலையாமை இயல்பையும் விண்டு காட்டியுள்ளார். 'அற்கா இயல்பிற்று'—நிலையில்லாத இயல்பினையுடையது செல்வம். "கூத்தாட் டவைக் குழாத் தற்றே" — வந்து போகும் இயல்புடையது என்று தக்க உவமைகளின் மூலம் செல்வத்தின் நிலையாமை கூறி அதனைப் பெற்ற அப்போதே " அற்குப ஆங்கே செயல் "—செய்யப்படும் அறங்களைப், பெற்ற அப்பொழுதே செய்க என்று ஆணையிடுகின்றார்.

பொருளின் நிலையாமையை உணர்ந்து, பொதுநலம் கருதி, சந்தை சரி செய்யுமென்றோ அரசு அக்கரை காட்டுமென்றோ காத்திராமல், சமத்துவ சமுதாயத்தைக் காணும் பொருட்டு மக்கள் தம்மாலானதை எல்லாம் செய்து தாமே ஒப்புரவுடன் வாழவேண்டுமென்கிறார். ஏதோ சில பல காரணங்களால் சிலர் வறுமை நிலையடைந்தால் ஈகையுணர்வுடன் அவர்தம் துன்பத்தினையும் துடைப்பது ஒவ்வொரு தனிநபரின் கடமை என்பதனையும் எதிர்மறையாலும் உடன்பாட்டாலும் விதந்தோதுகின்றார்.

ஒப்புரவு, உலக நடையினை அறிந்து செய்தல். ஒப்புரவறிதலாவது வரையாது கொடுக்கும் ஆற்றல்; இல்லாதபோதும் தம் அளவிற்கு ஏற்பத் தக்கார்க்குத் தக்கன அறிந்து கொடுத்தல். ஒப்புரவாளர் வாழ்க்கை மழை போன்றது. இந்த உலகத்தார் தமக்கு

உதவும் மழைக்கு என்ன கைம்மாறு செய்கின்றனர்? மழை போன்றவர் செய்யும் உதவிகளும் கைம்மாறு வேண்டாதவை.

கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்டு
என்ஆற்றுங் கொல்லோ உலகு. —211

ஒப்புரவின் இயல்பு கூறியவர் அதன் தனிப்பெரும் சிறப்பினையும் கூறுகின்றார். ஒப்புரவு போல் நன்மையானவற்றை விண்ணுலகத்திலும் பெறமுடியாது; மண்ணுலகமாகிய இங்கும் பெற முடியாது. இது ஈடுஇணையற்றது. இதனை அறிவறிந்து செய்யுங்கள் என வாழ்க்கையின் இவ்வுயர்ந்த குறிக்கோளைக் காட்டுகின்றார் வள்ளுவர்.

புத்தேள் உலகத்தும் ஈண்டும் பெறல்அரிதே
ஒப்புரவின் நல்ல பிற. — 213

உலகம் வாழவேண்டுமென்று பொதுநலம் விரும்புகின்ற பேரறிஞனிடம் செல்வம் சேருதல், ஊரார் நீருண்ணும் குளம் நீர்நிறைவதைப் போன்றது.

ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு. — 215

அறிஞன் தன்னிடம் சேர்ந்ததைக் கொடுப்பான். அன்பன் தன்னில் ஒரு பகுதியைக் கொடுப்பான். ஆனால் ஒப்புரவின் எல்லை கண்ட அருள்மிக்க பெருந்தகையாளனே தன்னையே முழுவதுமாகப் பிறர்க்குக் கொடுக்க வல்லவன். மருந்தாகப் பயன்படும் மரம், வேர், பட்டை, இலை முதலிய எல்லாம் பயன்பட்டுத் தான் இல்லாமல் முழுவதுமே அழிவதும் உண்டு. பெருந்தகையாளன் செல்வமும் அப்படிப்பட்டதே.

மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கண் படின். — 217

ஒப்புரவினால் உங்கள் வாழ்வுக்கே கேடுவருமெனப் பயப்படுகின்றீர்களா? பயப்பட வேண்டாம். அப்படியே கேடு வந்தாலும் அது ஒருவன் தன்னை விற்றாவது வாங்கிக்கொள்ளும் விழுப்பமுடையது.

ஒப்புரவி னால்வரும் கேடெனின் அஃதொருவன்
விற்றுக்கோள் தக்க துடைத்து. —220

உடன்பாட்டால் ஒப்புரவின் வழிவகைகளையும் சிறப்பினையும் கூறிய வள்ளுவர் எதிர்மறையால் ஒப்புரவின்மையின் இழிவு கூறுகின்றார். அறிவு ஏற்குமாறு விளக்கங்கூறிய திருவள்ளுவர் மனிதனின் உள்ளுணர்ச்சியினையும் தொடுகின்றார். இது மக்களை முழுமையாக மாற்றவல்லது. உலகமெல்லாம் ஒரு குடும்பமாய் ஒத்து இயங்கும்

தன்மையை ஒப்புரவால் அறிந்தவனே உயிருடன் கூடிவாழும் சிறப்புடையான்; இதை அறியாதவன் உயிருடன் இருந்தாலும் செத்தவருள் ஒருவனுகவே கருதப்படுவான்.

ஒத்தது அறிவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும். — *214*

இதனைப் பிறிதோரிடத்தில்

நச்சப் படாதவன் செல்வம் நடுவூருள்
நச்சு மரம்பழுத் தற்று — *1008*

என்கின்ருர்.

அனைவரையும் அன்பால் அரவணைக்கும் ஒப்புரவாளனைப் 'பயன்மரம்' என்றதும் உதவி செய்யாது வாழ்பவனை 'நச்சு மரம்' என்றதும் உன்னற்பாலன.

இக்காலத்தில் மக்கள் பொருளைச் சேமித்து வங்கிகளில் விட்டு வைக்கின்றனர். சிலர் பிற்காலத்தில் உதவுவதற்காக இன்ஷூரன்ஸ் செய்துகொள்கின்றனர். திருவள்ளுவரும் மக்கள் தமக்குப் பிற்காலத்தில் உதவுமாறு சேர்த்து வைப்பதை ஊக்குவிக்கின்ருர். ஆனுல் அவரது கூற்றுப்படி வறியவரின் கடும் பசியைத் தீர்க்க வேண்டும். அதுவே பொருள் பெற்ற ஒருவன் அப்பொருளைத் தனக்குப் பிற்காலத்தில் உதவுமாறு சேர்த்து வைக்கும் வகை.

மக்கள் பெரும்பாலும் பயத்தாலும் ஓரோர் சமயம் அவாவினுலும் தூண்டப்பட்டுச் செயலாற்றுகின்றனர். இது கீழ்களது ஆசாரம் என்பதறிந்த திருவள்ளுவர் இவர்களையும் நெறிப்படுத்தும்பொருட்டு ஒப்புரவு, ஈகை இவற்றைச் செய்யாதபோது ஏற்படும் இழிநிலையைக் காட்டியும், செய்யும்போது ஏற்படும் உயர்வை உணர்த்தியும் ஊக்குவிக்கின்ருர்.

இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள. — *223*

என்று உயர்குலப்பிறப்பினைக் காட்டி உற்சாகம் ஊட்டுகின்ருர்.

"தாமே தமியர் உணல் இரத்தலின் இன்னுது" என்று ஈயாமையால் வரும் துன்பத்தைச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்ருர். ஈதலால் வரும் புகழை

ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுஅல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு — *231*

என்று உடன்பாட்டால் கூறி, எதிர்மறையால்

ஏதம் பெருஞ்செல்வம் தான்துவ்வான் தக்கார்க்கொன்று
ஈதல் இயல்பிலா தான் — 1006

என்று ஈயாமையால் வரும் துன்பத்தைக் கூறுகின்றார்.

மக்கள் கடமையுணர்வுடன் செயலாற்றும்போது ஒப்புரவறிதல், ஈகை போன்ற அறச்செயல்களின் மூலம் ஓரளவு சமூகத்தில் சமநிலை உண்டுபண்ணலாம். சந்தை செய்ய முடியாததை அறிவறிந்த மக்கள் செய்ய முடியும். இதுவும் ஓரளவு தவறலாம். மக்கள் அனைவரும் ஒரு நிலையில் இல்லை; பண்பாட்டாலும் மனச்சான்றாலும் வெவ்வேறு நிலையில் உள்ளார்கள். மக்களே போன்று இருப்பினும் இவரிடைச் சில கயவர்களும் இருக்கலாம். இவர்களையும் வெளிப்படுத்தச் சில சந்தர்ப்பங்களில் அரசுச்செயலும் அவசியம் என்பதை அறிந்தே பொருள் அறம் வகுத்த திருவள்ளுவர் இறைமாட்சி கூறும்போது

இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு — 385

என்று அரசரேற்றின் இலக்கணம் கூறியுள்ளார். வருவாய்க்கு வழி செய்து வந்தவற்றைச் சேர்த்தும் காத்தும் அதனை வகுத்துச் செலவு செய்தும் கோலோச்சுபவனே அரசர்களுள் வல்லவன். வகுத்தலைப் பரிமேலழகர் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார் :

'கடவுளர், அந்தணர், வறியோர் என்றிவர்க்கும் புகழிற்கும் கொடுத்தலை அறப்பொருட்டாகவும், யானை, குதிரை, படை, நாடு, அரண் என்றிவற்றிற்கும், பகையொடு கூடலின் பிரிக்கப்படுவார்க்கும், தன்னிற் பிரிதலின் கூட்டப்படுவார்க்கும் கொடுத்தலைப் பொருட் பொருட்டாகவும், மண்டபம், வாவி, செய்குன்று, இளமரக்கா முதலிய செய்தற்கும் ஐம்புலன்களான் நுகர்வனவற்றிற்கும் கொடுத்தலை இன்பப் பொருட்டாகவும் கொள்க.'

இப்பிரிவு, பரிமேலழகர் காலத்துக்கண்ட (functional distribution) செயலிடைப்பிரிவு. இன்று சந்தர்ப்பத்திற்கும் சூழலுக்கும் ஏற்றவாறு பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தும். "பொருளாதாரத் துறையில் அரசனுக்குரிய கடமைகள் சில உண்டு. பொருள் வரும் வழிகளைப் பெருக்க வேண்டும். வந்தவருவாயைத் திரட்டிச் சேர்க்க வேண்டும். சேர்த்த பொருளை அழிவுபடாமல் காக்கவேண்டும். பிறருக்கு அவற்றைச் செலவுக்கு உரியதுறைகளில் இவ்வளவு இவ்வளவு என்று வகுத்துச் செலவு செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு வரவு செலவுத் துறையில் வல்லவனாக அரசன் விளங்கவேண்டும்'', என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். விரும்பினவர்களுக்கு உதவி செய்து காக்கும் கடமையை மேற்கொள்ளும் அரசனது புகழும் செல்வாக்கும் மேன்மேலும் வளரும்

இன்சொலால் ஈத்தளிக்க வல்லாற்குத் தன்சொலால்
தான்கண் டனைத்திவ் வுலகு''. 387

வலியறிதல், காலமறிதல், இடனறிதல் என்ற மூன்று அதிகாரங்களில் திருவள்ளுவர் கூறுவன படையெடுத்துப் போர் செய்யும் முடிவேந்தருடைய முயற்சியைப் பற்றியே கூறுவனபோல் உள்ளன. இதனை இக்காலத்துக்குப் பொருந்தும்படி எப்படிப் பொருள்கொள்ள வேண்டுமென்பதனை **டாக்டர் மு. வரதராசனுர்,** தம் **திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம்** என்னும் நூலில் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். இக்காலத்து அரசு செய்யும் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் வலிமை, கடமை, இடம் இவை அறிந்து ஒழுக வேண்டும் என்று பொருளுரைக்கலாமென்பது மு. வ. வின் ஆராய்ச்சி முடிவு. இதற்காக நாம் அவருக்குக் கடப்பாடுடையோம்.

வருவாயின் அளவறிந்தே செலவு செய்ய வேண்டும் என்பதையும் வள்ளுவர் வலியுறுத்துகின்ருர். பொருள் வரும் வழி சிறியதாயினும் கவலை இல்லை, பொருள் போகும் வழி அதைவிடப் பெருகாமல் இருக்க வேண்டும். தன்னிடமுள்ள பொருளின் அளவு அறிந்து அதற்கேற்றவாறு வாழ்க்கையை அளவுபடுத்திக் கொள்ளாவிட்டால் அந்த வாழ்க்கை உள்ளது போலத் தோன்றி இல்லாமல் கெடும். தன் செல்வத்தின் அளவை அறியாமல் ஒப்புரவு மேற்கொண்டால் அந்த ஒப்புரவுக்கும் இடமில்லாமல் விரைவில் வளம் கெடும். இது வள்ளுவர் காட்டும் அறவழி.

இந்தியாவின் தேசிய வருவாய் பிற நாடுகளின் தேசிய வருவாயுடன் ஒப்பிடும்போது மிகக்குறைவு. இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அவற்றுள் மிக முக்கியமானது நமது அரசுகளின் ஊதாரித்தனமான வரவுக்கு மிஞ்சிய செலவு. பல மாநில அரசுகள், over draft வாங்கிச் செலவிடுகின்றன. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தாத செலவே; பகட்டான செலவுகள். மத்திய அரசும் இப்படியே செய்கிறது. அரசு ஊழியர்களுக்காகக் கொடுக்கும் ஊதியத்திற்கும் இந்த நாட்டின் சராசரி வருமானத்திற்கும் சம்பந்தமே இல்லை. நாடுவிடுதலை பெற்ற இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் சமுதாயத்தில் மேல் மட்டத்திலுள்ள 1% குடும்பங்கள் நாட்டின் வருவாயில் 10 சதவிகிதத்தைப் பெறுகின்றன. கீழ் மட்டத்திலுள்ள 50% குடும்பங்கள் மொத்த வருவாயில் 22 சதவிகிதமே பெறுகின்றன. கிராமங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் இடையே வருவாயிலும் வாழ்க்கைத் தரத்திலும் மிகுந்தவேறுபாடு காணப்பெறுகின்றது.

இந்த நிலையைப் போக்கச் சொத்துவரி, வருமான வரி, மரண வரி விதித்தல் போன்ற பலவித நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆனால் ஆளுவோரின் அசிரத்தையும் கட்சிகளின் கட்டுக் கோப்பும், எங்குச் செல்வாக்கை இழக்க நேருமோ என்ற பயமும் நியாயமான நடவடிக்கைகள் எடுப்பதற்குத் தடையாயுள்ளன. ஆகவே சமுதாயத்தில் குறைபாடுகள் நிலவுகின்றன. ‘ஆளுவோர் எப்படி அப்படி ஆளப்படுவோர்’ என்பது முதுமொழி யல்லவா?

திருவள்ளுவரின் அரசியலில் அரசனுக்கு உரியவை என்று கூறும் இயல்புகள் நாட்டு மக்கள் பலருக்கு வேண்டிய நல்லியல்புகளாக உள்ளன. இன்னொரு வகையாக நோக்கினால் நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் நல்ல இயல்பும் திறனும் வரவேண்டும். அப்போது தான் பொருளாதாரச் சமத்துவம் மலரும். அத்துடன் சேர்ந்து சுதந் திரமும் சகோதரத்துவமும் தழைக்கும். ‘எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்’ என்ற மகாகவி பாரதியின் கனவு நனவாகும். இது நடக்க முடியாத காரியமல்ல. வினோபாவைப் போன்ற ஞானிகள் பகிர்ந் துண்ணும் பண்பைப் பறைசாற்றி வருகின்றார்கள். மக்கள் செவி சாய்க்கின்றனர். மக்கள் மாறுதலும் அதை யொட்டிய மக்கள் சக்தி செயல்படுதலும் அண்மையில் உள்ளன என்பது திருவள்ளுவர் கூறும் ஈகை, அறம் செயல்வல்லதென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

5

திரு. தே. வேலப்பன்
இந்துக் கல்லூரி

திருவள்ளுவரின் ஒப்புரவுக் கோட்பாடு

வள்ளுவர், உலகம் "ஏர்ப்பின்னது" என்றார். முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட தொழில்கள் குறளில் கூறப்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் பெரும்பான்மை உழவையே மையமாகக் கொண்டுள்ளன. 'தொழில்' என்ற சொல் இன்று ஒரு பொதுப் பெயர். 'உழவு'ம் ஒரு 'தொழில்' தான். வள்ளுவர் நாளிலோ 'உழவு' என்ற சொல்தான் தொழில்களுக்கெல்லாம் பொதுப்பெயராகத் திகழ்ந்து வந்தது. "வில்லேருழவு", "சொல்லேருழவு" என்ற சொல்லாட்சி இவ்வுண்மையை விளக்கும்.

"ஏர்ப்பின்னுலகம்" "வானோக்கி வாழ்வது". அங்கே "கேடு"ம் "பெருக்க"மும் வானத்தின் வண்மையையே சார்ந்துள்ளன. இதனால், "பேரறிவாளனு"ம், "பெருந்தகையானு"ம், "நயனுடையானு"ம், "செப்பமுடையவனு"ம் மட்டுமல்ல, "பேதை"யும், "பண்பிலானு"ம், "நச்சப்படாதவனு"ம், "நடுவிகந்தானு"ங்கூடச் செல்வராக முடிகிறது. "பூரியாரு"ம் பொருள்பெறும் நிலையில் "அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம்" என்பது பட்டறியப் பெறுகிறது. "கூத்தாட் டவைக் குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம் போக்கும் அதுவிளிந் தற்று" (கு. 332) என்று நம்பப் பெறுகிறது.

செல்வத்தின் இந்தப் "போக்கு வரவு" சமுதாயத்தினுள்ளே பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளை இயற்றுவதோடு நில்லாது, ஆக மொத்தச் சமுதாயத்தின் போக்கிலும் மேடு பள்ளங்களைக் கொண்டு வந்து விடுகிறது. இவ்விரு நிலைகளும் முறையே 'வருமான ஏற்றத் தாழ்வுகள்' 'வணிகச் சகடங்கள்' என்ற தலைப்புக்களின்கீழ்ப் பொருளாதார நூல்களில் ஆராயப்பெறுகின்றன. முதல்நிலை நுண்ணியல்

பொருளாதாரத்தின்கீழ் வருமெனில், இரண்டாம் நிலை பேரியல் பொருளாதாரத்தின்பாற் படுகின்றது.

வருமான ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கும் வணிகக் சகடங்களுக்கும் இடையேயுள்ள மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் காரல் மார்க்ஸ், ஜான் மேனுர்டு கெயின்ஸ் ஆகியோர் விளக்கியுள்ளதை நாமறிவோம். மார்க்ஸின் கருத்துப்படி 'உற்பத்தியை இயல்வதாக்குவது உழைப்பு; அந்த உழைப்புக்கு உரியதை நல்காது, அதனைச் சுரண்டுவதால் தான் பொருள் தேக்கமும், அதனையொட்டிய வணிகச் சகடங்களும் தோன்றுகின்றன; செல்வர் கைப்பொருளை ஏழையர்க்கு மாற்றிக் கொடுத்து, உற்பத்திக் காரணிகளை உழைப்பவர் உரிமையாக்கி, ஏற்றத் தாழ்வுகளேயற்ற சமுதாயமொன்றினை அமைப்பதே இதற்கான போக்குவழி.' கெயின்ஸின் கருத்துப்படிச் 'செலவுச் சுருக்கத்தைத் தொடர்ந்து ஏற்படும் பொருள் தேவையின்மையே வணிகச் சகடங் களுக்குக் காரணமாகிறது. செலவுப் பெருக்கம் ஏற்படும் வகையில், செலவிடத் திறனற்றிருப்போர்க்குப் பொருளுதவுவதே இதற்கான போக்குவழி; பொருளாதாரச் சமத்துவமும் இதற்கு உதவுவதுதான்.'

இங்கே, வள்ளுவர் காட்டும் வழியோ வேறு. மார்க்ஸீயக் கருத்தை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையிலில்லை. உற்பத்தியை இயல்வதாக்குவது உழைப்புத்தான் என்பதை வானேக்கி வாழும் உலகால் ஏற்றுக் கொள்ள இயலாது. வணிகச் சகடங்களுக்கு இயற்கை மாறுதல்களே காரணம் எனக் கூறும் ஜெவான்ஸின் கோட் பாடு, இயல்பாகவே இங்கு நினைவுக்கு வருகிறது. காரணத்திலேயே கருத்து வேறுபாடு இருப்பதால், மார்க்ஸீயப் போக்கு வழியும் வள்ளு வத்துக்கு உகந்ததல்ல என்ருகிறது.

கெயின்ஸின் கருத்துப் பொறிகள் சில வள்ளுவர் குறள்களில் சுடர்விடுவது உண்மையே. வள்ளுவரும் செல்வத்தின் பயன், கொடுத்தலும் துய்த்தலுமேயென வலியுறுத்துபவர்தான். வணிகப் பூரிப்பின்போது ஆர்வ எழுச்சியும், தொழில் மந்தத்தின்போது சோர்வுள்ளமும் தோன்றுமெனக் கெயின்ஸ் கூறுவது போலவே, வள்ளுவரும் ஆகூழ் "அசைவின்மை"யோடு "அறிவு அகற்சியை"யும், போகூழ் "மடி"யோடு "பேதைமை"யையும் கொணருமெனச் சொல்வார். கெயின்ஸீயப் போக்கு வழியாகிய செலவீட்டுப் பெருக் கமும் வள்ளுவத்துக்குப் பொருந்துவதே. ஆனல், வள்ளுவர் வழியில் நோயும் நோய்மருந்தும் ஒரே கண்ணில் காணக் கிடப்பது ஒரு புதுமை.

பொருளுடைமை சில இடங்களில் ''நிற்பது''ம், வேறு சில இடங்களில் ''நீங்கிவிடு''வதும்தான் நோய். பொருளுடைமையின் இயல்பே இதுதான் என்பதை உணர்ந்து விட்டால், நோய் மருந்தும் அங்கேயே இருக்கிறதல்லவா? 'என் செயலால் ஆவதொன்றுமில்லை' என்று உணர்ந்து விட்டால், தன் செயலால் வருவதாகத் தோன்றுபவைகளை யெல்லாம் பற்றற்ற உள்ளத்தோடு அணுகமுடியும். அத்தகைய பற்றின்மை பகுத்துண்ணும் வாழ்வின் அடிப்படை. ஏருழுது, எரு விட்டு, களையெடுத்து, நீர்பாய்ச்சி, கண்போலப் பாதுகாத்த நிலத்தின் இறுதி விளைவு '' வகுத்தான் வகுத்த வகை''ப்படி இருப்பதைப் பட்டறியும் உழவன் ''தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு'' (212) என்ற நிலைமைக்கு இயல்பாகவே வந்து விடுகிறான். எனவே, 'வேளாண்மை' என்ற சொல் 'ஒப்புரவு' — 'உபகாரம்' — என்ற பொருளிலேயே ஆளப்பெறுவதில் விந்தையில்லை. உழவு ஒரு பிழைக்கும் வழியன்று; அது ஒரு வாழ்க்கை முறை எனப் பொதுவாகக் கருதப்பெற்று வருவது இது பற்றித்தான்.

ஒப்புரவறிதல் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் சுட்டும் நான்கு உவமைகளும் அவர் கருத்தை விளக்கி நிற்கின்றன:-

" கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட் டென்னாற்றுங் கொல்லோ உலகு " (211) என்பது இவ்வதிகாரத்தின் முதற்குறள். உலகுபெறும் பொருட்செல்வம் மாரியின் நன்கொடை. அந்தச் செல்வத்தில் மாரியே உரிமை கொண்டாடாதபோது பிறர் உரிமை கொண்டாடுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? ''இந்த மாரிநீர் ஊருணி சேர்ந்தால் ஊரே உண்கிறது; நம் வயலில் சேர்ந்தால் நாமே உண்பதா ?'' ——— இவ்வாறு எழுகிறது பேரறிவாளன் எண்ணம். ''ஊருணி நீர் நிறைந்தற்றே உலகவாம் பேரறிவாளன் திரு'' (215). ''மெய்ப்பொருள் காண்பவ''ன், ''உலகத்தோடவ்வ துறைப''வன், '' அஞ்சுவ தஞ்சுப''வன், '' எதிரதாக்காப்ப''வன் அறிவாளன். ஊருணி நீரின் மெய்ப்பொருள், அது மாரி தந்தது என்பது மட்டுமல்ல; கரையொன்றுக்குள்ளே அது தேங்கி நிற்கிறது என்பதுமாகும். உலகத்தோடவ்வதுறைபவன், தன்னிடம் செல்வம் சேரத் தன்னைச் சுற்றியுள்ளோர் குளக்கரையாகக் கைதொடுத்திருப்பதை உணரக் கூடியவன் ஆவான். தன்னைச் சுற்றியுள்ளோருடன் பாத்துண்ணுவிடில் ஏற்படும் பழியஞ்சுகிறான் அஞ்சுவதஞ்சுபவன். பேணப்பெறாத கரைகளையுடைய குளம், தூர்ந்து பந்தடித் திடலாக ஆவதறியும் அறிவாளன் ஒப்புரவினை அற்றங்காக்குங் கருவியாக்க் கொண்டு எதிரதாக் காப்பது இயல்பு.

வாழ்வின் குறிக்கோள் "இசைபட வாழ்தல்" என்பது வள்ளுவம். குறிக்கோளுள்ளவன் செல்வம் உள்ளூர்ப் பயன்மரம் பழுத்தாற்போன்றது. உள்ளூர்மரம்; எனவே எவர்க்கும் தனியுரிமை யன்று. ஆனால், கனியிருப்பக் காய்கவரும் உலகில் அது பழுத்து நிற்க வேண்டுமெனில், அதனைக் காப்பதிலாவது ஒருவரோ பலரோ ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்ப்பதில் தவறில்லை. அன்னவர்க்கு மட்டும் உரியதாக இராது எவர்க்கும் உரியதாக நிற்பது உள்ளூர்ப் பயன்மரம். பழமரம் ஆதலில், நன்கு கனிந்ததும் அக்கனிகள் மரத்தை விட்டு உதிர்ந்தேனும் பிரிந்து செல்லக் காத்திருப்பன என்பதும் கருதத்தக்கது. அவ்வாறு மரத்தை விட்டுப் பிரிந்தால்தான் கனியுள்ளிருக்கும் விதை மரக்குலத்தைப் பெருக்கும்; மரத்தின் எச்சத்தை வளர்க்கும் என்பதும் ஆய்ந்தறியத்தக்கது. இவ்வாறு ஒப்புரவானது செல்வத்தைப் பெருக்கும் ஒரு சதுரப்பாடு என்றும் தெரிவிக்கப் பெறுகிறது.

"செயற்கரிய செய்வர் பெரியர்". "மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம் பெருந்தகையான்கட் படின்" (217). இது "அருமையுடைய செயல்"; அனைவர்க்கும் கடனென வலியுறுத்த வேண்டியதில்லை. ஆனால், அத்தகைய நோக்கமிருப்பதில் இழப்பெதுவும் இல்லை. ஏனெனில் "மரஞ்சா மருந்துங் கொள்ளார் மாந்தர்".

இங்கே, ஒப்புரவுக் கடன் எவர்க்குரியது, அதன் பயன் எவர்க்குப் போகிறது என்ற வினாக்கள் இயல்பாகவே எழுகின்றன. ஒப்புரவுக்கும் ஈகைக்கும் இடையே இழுக்கப்பெறும் வரம்புக் கோட்டினைப் பொறுத்தே இவ்வினாவுக்குரிய விடை அமைய முடியும்.

"வறியார்க் கொன்றீவதே ஈகை" என மிகத் தெளிவாக ஈகைக்கு இலக்கணம் வகுத்து விட்டார் வள்ளுவர். எனவே, ஒப்புரவினைப் பெறுபவர் வறியரல்லாத பிறர் என்றாகிறது.

எதனை ஈவது என்ற கேள்வியை எழுப்பும்போது குறிப்பிட்ட அதிகாரத்தில் வழங்கப்பெறும் "பசியாற்றல்" "அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல்" "பாத்தூண் மருவுதல்" என்ற சொற்றொடர்கள் சோறிடுதலே ஈகை என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன. இதிலிருந்து "அன்ன சத்திரம் பலவைத்தல்" ஒப்புரவன்று என்றாகிறது.

ஈகைக் கடனுக்கு உரியவர் எவரென வினவினால், குடிப்பிறந்தார் அனைவரும் என்பதுதான் அதற்குரிய விடை. ஒப்புரவறிதல் அதிகாரத்தில் "பேரறிவாளன்" "நயனுடையான்" "பெருந்தகை

யான்" "கடனறி காட்சியவர்" என ஒப்புரவாளர் தனி இனமாக ஆக்கப்படும் போது, ஈகை அதிகாரத்தில் அவ்வாறு எவரும் சிறப் பாக முன்னிலைப்படுத்தப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே, ஈகைக்கு வேறான நிலையில், வறியரல்லாதார்க்கு உண வல்லாத பிறவற்றைத் தருவது ஒப்புரவு; அதனைச் செய்பவர் ஒப்புர வாளர். வறியரல்லாதார்க்கு உணவல்லாதனவற்றைத் தருவது ஏன் என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுகிறது.

'ஒப்புரவு' என்ற சொல்லுக்கு 'உலக நடை' என்பது பொருள். "பொருளுடைமை நில்லாது நீங்கி விடும்" என்பது உலக நடை. இதனை "அறிந்தவர்" மட்டுமே நிலையற்ற பொருளின்மீது பற்றற்ற வராகப் பகுத்துண்டு வாழமுடியும். அவர்களே வறியரல்லாதார்க்கும் உதவும் மனப்பக்குவம் உடையவர்களாக இருக்க முடியும். ஒப்புரவுக்கு, அடிப்படை 'இரக்கம்' அன்று; 'அறிவு'தான். எனவேதான் ஒப்புர வாளர் தனியாகக் குறிப்பிடப் பெறுகின்றனர். குறள் அதிகாரத்தின் தலைப்பும் 'ஒப்புரவு' என்றிராது ஒப்புரவறிதல் என்றவாறிருப்பதும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

இந்த ஒப்புரவுக் கடனை நாடாளும் மன்னர்க்கு வள்ளுவர் பொருத்தியுள்ள பான்மையும் ஆய்ந்தறியத்தக்கது. "தன்னை விற்று யினும் ஒப்புரவினைச் செய்க" என்று இல்லறவியலில் ஆணையிடும் வள்ளுவர், அரசியலிலோ "உளவரை தூக்காத ஒப்புரவாண்மை வள வரை வல்லைக் கெடும்" (480) என ஒப்புரவுக்கும் ஒரு வரையறை விதிப் பதைப் பார்க்கிறோம். "இடனில் பருவத்தும்" ஒப்புரவு செய்வதை விரும்பும் வள்ளுவர் "ஆற்றின் அளவறிந்தீக", "ஆகாறள விட்டிதா யினுங் கேடில்லை போகாறகலாக் கடை" (478), "அளவறிந்து வாழா-தான் வாழ்க்கை உளபோல இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும்" (479) என்றெல்லாம் கூறுவதைப் பார்க்கிறோம். இந்த முரணுக்குக் காரணம், ஒப்புரவாகிய உலகநடை குடிமகனுக்கு வேறு; மன்னனுக்கு வேறு என்றவாறு இருப்பது தான். குடிமகன் பொருள், கொடுப்பதற்கும் துய்ப்பதற்கும் உரியது. மன்னனுக்குப் பொருத்தமானது "பொருள் போற்றி வழங்கும் நெறி"; அவன் பொருளை "வகுப்ப"தற்கு மட்டு மல்ல "இயற்ற"வும் "ஈட்ட"வும் கடமைப் பட்டவனாயுள்ளான். அந்நிலையில்தான் "தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு" (212) என்று இல்வாழ்வானுக்குப் பொருளின் பயன்பற்றி அறிவுறுத்தும் வள்ளுவர், மன்னனுக்குத் "தாளாண்மை என்னும் தகைமைக்கண் தங்கிற்றே வேளாண்மை

என்னுஞ் செருக்கு'' (613) என்றும், "தாளாண்மை யில்லாதான் வேளாண்மை பேடிகை வாளாண்மை போலக் கெடும்'' (614) என்றும் பொருளின் தோற்றுவாய் பற்றி அறிவுறுத்தக் காண்கிறோம். இல்லற வியலிலும், ஒழிபியலிலும் ஒப்புரவறிதல் ஈகை நன்றியில் செல்வம் என்ற அதிகாரங்களில் பொருளைப் பயன்படுத்துவது பற்றியே பேசும் குறள், அரசியலுக்குட்பட்ட அங்கவியலில் பொருள் செயல் வகை பற்றிக் கூறுவதும் இது பற்றியே. இல்லறவியலில் எந்தப் பகுதியிலும் "செய்க பொருளை'' என்ற வல்லாணையின் எதிரொலியைக் கூடக் கேட்க முடியவில்லை என்பதையும் இங்குக் கவனிக்க வேண்டும்.

ஈகை தவிர "மற்றெல்லாம் குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து'' என்பார் வள்ளுவர். அவ்வாறாயின் ஒப்புரவும் ஒருவகைக் குறியெ திர்ப்போ என்ற ஐயம் எழ வழியில்லாமலில்லை. ஒப்புரவுபற்றிப் பேச முற்படும்போதே "கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு'' எனச் சொல்வ தால், அது ஒருவகைக் குறியெதிர்ப்பு அன்று என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆனால், ஒப்புரவு செய்வதனால் விளையும் நேரடி, மறை முகப் பயன்களைச் சிந்திக்கும்போது, மேலே சொன்ன ஐயத்தை ஆரா யாமல் ஒதுக்கிவிட முடியாது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. "ஒத்ததறிவான் உயிர் வாழ்வான்''. பரிமேலழகரும் ஒப்புரவு "இம்மை நோக்கியது'' என்பார். "ஏர்ப்பின்னது உலகம்'' பலர் ஒத்துழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனவே உடன் ஒத்துழைத்தவரது மனநிறைவிலே தன்னலமொன்றும் தொக்கி நிற்கத்தான் செய்கிறது! ஒழிபியலில் "அறநோக்கா தீட்டிய ஒண்பொருள் கொள்வார் பிறர்'' என்று அச்சுறுத்தப்படுகிறது. இங்கே குறிப்பிட்டுள்ள "பிறர்'' வறியாரும் ஒப்புரவு செய்யப்பெற்றாரு மல்லாத பிறர்தாம். இந்தப் பிறர் தீயவராக இருக்கலாம். ஆக்கத்தைத் தருவது துணைநலம்; இந்தத் துணைநலத்தைப் பேண உதவுவன ஒப்புரவும் ஈகையும். எனவே, ஒப்புரவு செய்யாதார் தம் பொருளைத் தீயோர் கவரும்போது, துணைவரில்லாத நிலையில், தடுக்கமுடியாத நிலையில் இருப்பவர் ஆகி விடலாம். இங்கே, ஒப்புரவும் ஒருவகைக் குறியெதிர்ப்பே எனக் கருத வழியேற்படுகிறது.

தொல்காப்பிய மரபு சொல்லும் ஈதல், தருதல், கொடுத்தல் என்ற மூன்று நிலைகளையும், வள்ளுவர் திட்டங்களில் பொருத்த முற் பட்டால் 'ஒப்பானவர்க்குத் தருவதுதான் ஒப்புரவு' என்று கொள்ளத் தூண்டுகிறது. அரசியலில், சுற்றந்தழால் என்ற தனியோர் அதிகா- ரமே யுள்ளது. இல்லறவியலில், பேண வேண்டிய ஐவருள் ஒக்கலும் ஒருவராக வருகின்றனர். விருந்துக்காகச் சில அதிகாரங்கள் ஒதுக்கப்

பெற்றுள்ள நிலையில், ஒப்புரவு ஒக்கலை ஓம்பும் வகைபற்றிச் சொல்வதாகக் கூற வழியில்லாமலில்லை. 'ஒக்கலை ஓம்புவதே ஒப்புரவு' என்று சொல்லும்போது ஒப்புரவின் எல்லை சுருக்கப்பட்டு விட்டதாகக் கூறமுடியாது. உழவர்உலகில் ஒக்கல் தான் உடனுழைக்கிறது; எனவே ஒக்கலுடன் பகுத்துண்டு வாழ்வதென்றால் பொருளாக்க முயற்சியில் ஒத்துழைத்தவர்களுடன் பொருளைப் பகிர்ந்து கொள்வது என்பதுதான் பொருள். வள்ளுவர் தனிப்படக் கூறும் பொருளாக்க முயற்சி உழவு; அந்த அதிகாரத்தின் முந்தின அதிகாரம் ஒக்கலோம்பும் குடிசெயல்வகை என்பதும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

வள்ளுவர் ஒப்புரவுக் கோட்பாட்டின் சாயலைச் சமணத்தின் 'பொருள் வரைத'லில், நபிகள் நாயகத்தின் 'ஜஹாத்' தில், சீனத்துக் 'கம்யூன்'களில், காந்தியடிகளின் 'தரும கருத்தாக் கோட்பாட்'டில், இன்னபிறவற்றில் காணமுடிகிறது. மக்கள், தாம் தேடும் பொருளுக்கு ஒரு வரையறை விதித்துக் கொள்ளச் சமணம் கோருகிறது. தம் வருவாயில் வணிகர் நாற்பதில் ஒரு பங்கும், உழவர் இருபதில் ஒரு பங்கும் ஏழைநிதி யாக ஒதுக்கி வைத்துவிட வேண்டும் என்பார் நபிகள் நாயகம். ஆனால், வள்ளுவரோ "அடுக்கிய கோடி பெறு" வதையும் தடை செய்வதாகத் தெரியவில்லை. தனியுடைமையின் வாடையே வீசாத, ஏற்றத் தாழ்வுகள் எத்துறையிலும் இல்லாத இடம் சீனத்துக் கம்யூன்; ஆனால், "இரப்பாரையில்லாத ஈர்ங்கண்மாஞாலம்" வள்ளுவரால் முழுமனத்துடன் வரவேற்கப்படுகிற ஒன்றாகத் தெரியவில்லை!

இறுதியாக, இந்த ஒப்புரவுக் கோட்பாட்டுக்கும் காந்தியடிகளின் தருமகருத்தாக் கோட்பாட்டுக்கும் இடையேயுள்ள ஒற்றுமையொன்றையும் வேற்றுமையொன்றையும் குறிப்பிடலாம் :- வள்ளுவர் ஒப்புரவு ஓர் உழவருலகை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ளதைக் கண்டோம்; காந்தியடிகள் இராம ராஜ்யமும் ஒரு 'கிராம ராஜ்ய'மே! வள்ளுவர் உலகில் கோனாட்சி - வரையறைக்குட்பட்ட ஒப்புரவாற்ற வேண்டிய மன்னர்கள்—உண்டு. ஆனால், காந்திய தருமகருத்தா அமைப்பின் குறிக்கோள் நிலையில் அரசு உதிர்ந்து போகும் நிலை ஏற்படுகிறது! இது இருவர்க்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடெனலாம்.

ஆங்கிலக் கட்டுரைகள்

6

Dr. B. NATARAJAN
INSTITUTE FOR TECHNO - ECONOMIC STUDIES

RELEVANCE OF VALLUVAM TO MODERN POLITICAL ECONOMY

1. Vaḷḷuvam postulates its economic ideas in an overall framework of Social Ethics. These ideas do not belong to a "neutral" science of economics. They are informed by value judgements.

2. Vaḷḷuvam belongs to the realm of Praxeology. Economics in Tiruvaḷḷuvar's system of thought is a branch of Science of Human Action. It is not divorced from Politics. It is Political Economy *par se*.

3. Tiruvaḷḷuvar was an "innovator" in the world of Economic Thought. How far such innovation was a reaction to contemporary economic thought and practice or how far was it an attempt at "theorising"—that is to lay down a body of abiding general principles to serve as guide to universal economic action—is difficult to determine. There is too little knowledge of the political, social and economic conditions of Tiruvaḷḷuvar's times.

4. There is an underlying vein of perenniality, universality and robust dynamism in Tiruvaḷḷuvar's ideas on the basic motivations of economic progress. These ideas are refreshingly original and surprisingly modern in the context of current Growth Theories.

5. The non-economic ideas of Tiruvaḷḷuvar should be linked to his economic ideas and together they should be understood as integral parts of a total Theory of Social Change.

6. For Tiruvaḷḷuvar, society is an integrated arrangement in which the good of the individual harmonises with that of the community. Personal ethics is not to be in conflict with Social ethics. This, however, is not the same thing as in ADAM SMITH who relies on the Invisible Hand to see that the interest of the State is the sum total of the self-interest of the individuals.

7. Rationality is a pervasive feature of Tiruvaḷḷuvar's philosophy. Rational conduct consists in approximating the good of the individual to that of Society. The reader is repeatedly exhorted to employ his "grey cell" in this process.

8. The material values of life receive unprecedented emphasis in Tirukkuṟaḷ. Assigning the spiritualistic values to the specialised renunciates, Tiruvaḷḷuvar strikes a golden mean by indicating to the rest a way of active economic functioning in a milieu of Social Ethics. There is an evident attempt to restore to their proper place the economic values that have been snowed under predominantly other-worldly out-look on life.

9. Vaḷḷuvam views poverty with horror. MARSHALL'S famous dictum in the opening paragraphs of his PRINCIPLES that "poverty is the degradation of the poor", sounds like an echo from the two-millienia old Book of Kuṟaḷ.

10. Poverty is not divinely ordained. It is man-made. "If any one says poverty is God-made, let that God who made it himself turn a beggar and taste its bitter pills", so declaims Tiruvaḷḷuvar, the Immortal Bard of Rationality, in bitter resentment of iniquitous social arrangements.

II. NATURAL RESOURCES

11. In Tiruvaḷḷuvar's system of economic values agriculture holds the central place. In fact, the importance given to agriculture is almost Physiocratic. The agriculturist is considered the lynchpin of society and men of other pursuits are but followers in his camp. May be this is a reaction to the then prevalent economic thinking, which had assigned to agriculture a low place in the Social Order even as the Physiocrat thinking was a reaction to the excessive impor-

tance given to Mercantilism. That apart, Tiruvaḷḷuvar essays to emphasise the perennial nature of an economic truth, only too frequently forgotten by humanity in times of harvest abundance and too poignantly remembered when drought and famine plague the land. Tiruvaḷḷuvar views the economic system not in terms of the fashionable measuring rod of exchange value prevalent today, but from the angle of real values. The economic thoughts of Tiruvaḷḷuvar are seminal in character and belong to an "Economics of Permanence" that has Welfare rather than Wealth as its content and goal.

12. Tiruvaḷḷuvar lays great emphasis on improved agricultural techniques, as known in those days, and lays down a scale of priorities in the use of various inputs. Was he not laying the foundations of a Green Revolution, which it took his indifferent followers two thousand years to rediscover ?

13. Vaḷḷuvam extols rain next to God, and it refers to the two waters-surface and subterranean-as the natural resources of an ideal economy. Presumably much of the agricultural economy in Tiruvaḷḷuvar's days was dry-farming and rain-fed cropping. The agricultural practices he refers to also belong to dry-farming. Large irrigation works were evidently limited in number and spread in his days.

III. HUMAN RESOURCES

14. Although Tiruvaḷḷuvar mentions land, capital and human resources as the basic factors of production, he gives great importance to Human Resources. Natural resources and Capital will not be wanting if human resources are there, Tiruvaḷḷuvar says. " When good Mother Earth sees those who plead poverty and remain idle, she will laugh at them". He is obviously advocating intensive farming.

15. From this follows a condemnation of absentee landlordism. "If a farmer will stay without visiting his fields, the field will go into sulks like his wife".

16. Vaḷḷuvam berates begging in unequivocal terms. " There is nothing sweeter to eat than what one ekes out by sweat of his brow-be it only limpid watery gruel." — Human dignity is all.

17. Vaḷḷuvam acclaims Human Endeavour as the main spring of economic progress. "Sloth of the individual is a menace to the collective prosperity of the Society".

18. Behind all human endeavour is the determination for what the moderns say, the "n-achievement". "Wealth will enquire the way and go to him who has unwavering zeal". Troubles, according to Vaḷḷuvam, should be considered only as a creation of the mind.

19. All poverty is the result of lack of untiring endeavour. Perseverance, zeal, dauntless courage in the face of calamities and an "animal spirit" that knows of no sloth—these can make even "black Fate retreat". By steadfastness of purpose, planners achieve what they had planned.

20. All men are born equal, Vaḷḷuvam proclaims. It says, birth does not confer status, but work does. In his times, the farmer was a low-born; therefore, farming was an inferior occupation. Vaḷḷuvam derides this philosophy. By declaring farming as the noblest of professions, he confers on the farmer the right to high respect in Society. Vaḷḷuvam reverses the scale of economic values; it confers dignity on labour—unknown to society of his days until then.

21. Tiruvaḷḷuvar sets great store by specialised knowledge. "Expert opinion should serve as an unfailing guide to human action", Vaḷḷuvam says and adds, "let him, therefore, who has undertaken a project obtain the opinion of those who know its intricacies".

IV. THE STATE IN RELATION TO ECONOMIC PROGRESS

22. The State is a positive force actively concerned with production, maintenance and distribution of wealth. It is not grand "policeman" of *laissez faire* school.

23. The family is the nucleus and motor force of economic striving. In the uplift of the family, leadership finds its fulfilment, and collective good its achievement.

24. Political security depends on economic security. Therefore, it is incumbent on the State to augment its economic resources by all fair means.

25. The "sources o frevenue" according to Vaḻḻuvam are three—escheats, customs, and tributes from vassal states. There is no mention of land revenue in Vaḻḻuvam—a source of State revenue accepted by all writers on ancient Indian polity. This departure of Tiruvaḻḻuvar requires to be pondered over. It becomes intelligible, however, in the context of his revolutionary emphasis on agriculture, which, despite being basic, had had a raw deal in his days.

V. NON-ECONOMIC FACTORS IN ECONOMIC DEVELOPMENT

26. Great stress is laid on education as condition of economic growth. "Learning is the most valuable and imperishable wealth; other things are not". This should be related to the stress laid on the development of Human Resources in Vaḻḻuvam.

27. Where universal literacy is not possible, Vaḻḻuvam pleads for audio-education. " Wealth of wealth is the aural wealth, since that wealth tops all other wealth ", declares Vaḻḻuvam·

28. Vaḻḻuvam points out the importance of Public Health. It wants that a country should be free from epidemics and much of medicine should be preventive medicine. Public Health, Vaḻḻuvam considers, depends on the active life of the citizens and their correct habits of eating and exercising.

29. Vaḻḻuvam holds that gambling, drinking and promiscuous sex life do not contribute to society's economic progress. "Dissembling dames, drinks and dice are the friends of those abandoned by the goddess of wealth" is the warning of Vaḻḻuvam.

30. Hoarding is anti-social. Tiruvaḻḻuvar characterises it as "demoniac". Hoarded wealth is "like a tree bearing poisonous fruit in the centre of a populous settlement". It helps none and spells desrtuction all around.

25. The "Sources of revenue" according to Valḷuvam are three—escheats, customs, and tributes from vassal states. There is no mention of land revenue in Valḷuvam—a source of State revenue accepted by all writers on ancient Indian polity. This departure of Tiruvaḷḷuvar requires to be pondered over. It becomes intelligible, however, in the context of his revolutionary emphasis on agriculture, which, despite being basic, had had a raw deal in his days.

V. NON-ECONOMIC FACTORS IN ECONOMIC DEVELOPMENT

26. Great stress is laid on education as condition of economic growth. "Learning is the most valuable and imperishable wealth; other things are not". This should be related to the stress laid on the development of Human Resources in Valḷuvam.

27. Where universal literacy is not possible, Valḷuvam pleads for audio-education. "Wealth of wealth is the aural wealth, since that wealth tops all other wealth", declares Valḷuvam.

28. Valḷuvam points out the importance of Public Health. It wants that a country should be free from epidemics and much of medicine should be preventive medicine. Public Health, Valḷuvam considers, depends on the active life of the citizens and their correct habits of eating and exercising.

29. Valḷuvam holds that gambling, drinking and promiscuous sex life do not contribute to society's economic progress. "Dissembling dames, drinks and dice are the friends of those abandoned by the goddess of wealth" is the warning of Valḷuvam.

30. Hoarding is anti-social. Tiruvaḷḷuvar characterises it as "demoniac". Hoarded wealth is "like a tree bearing poisonous fruit in the centre of a populous settlement". It helps none and spells destruction all around.

7

Prof. S. VELAYUTHAM
FORMERLY PRESIDENCY COLLEGE

VALLUVAR ON THE MAKING AND USING OF WEALTH

1. When one reads through the chapters on "Aṟam" and "Poruḷ" one is struck by the fact that Vaḷḷuvar has many statements which convey modern economic ideas either overtly or tacitly. If these ideas were to be reorganised on the lines of modern economic science, we will get a structure of normative economics which has a bearing on modern economic problems. These ideas which originated in Vaḷḷuvar's mind over two thousand years ago are surprisingly modern and evoke admiration. Very often economists are struck by the fact that Marshall had stated many conclusions which to-day have been formulated only after a lot of research. We who admire Marshall for his wisdom and vision cannot but be surprised by the freshness and contemporary applicability of Vaḷḷuvar's ideas.

In the chapter on "Pulāl maṟuttal" (புலால் மறுத்தல்) there is a couplet in which the statement "poruḷāṭci pōṟṟātarkkillai" (பொருளாட்சி போற்றாதார்க்கில்லை) occurs. The implications of this statement are found scattered all over the chapters on Poruḷ and Aṟam. The purpose of this short article is to gather them up rather than to explain them in detail.

2. In this statement, "pōṟṟal" comes under production and "Poruḷāṭci" under consumption and distribution in modern economic science. Vaḷḷuvar has explained why wealth must be made, in the chapter on Poruḷ Ceyal Vakai (பொருள் செயல் வகை), as a close reading of each couplet there would indicate. But how wealth must be made and how it must be used are not stated so compactly in any

of the chapters, but these are found scattered over the chapters. The term pōṟṟal is not used by Vaḷḷuvar in its narrow sense, i.e. to mean simply conservation of acquired wealth. He seems to be aware that wealth will be used atleast partly for consumption and hence the term is used in its wider sense of not only conserving but also maintaining and developing it. This maintaining and developing of capital is an obligation of the individual as well of other economic institutions. In order to fulfil this obligation one must use a part of one's income for replacing the capital worn out in the process of production (wealth making).

That Vaḷḷuvar means by pōṟṟal (போற்றல்) not only conservation but also the maintenance and development of capital is supported by the commentary given by Parimēlaḻakar on couplet No. **477**. He says that any unit of income must be divided into **4** parts of which two must be used for personal consumption, one for future contingency (saving) and one for giving (to others). It is the part set apart for future which obviously goes to capital formation. One may ask whether he is not referring here merely to conservation for future use. The answer is that there are statements in Kuṟaḷ which suggest that Vaḷḷuvar contemplated this second part not only as a provision for future needs but also as a source of capital for future creation of wealth. He says there is no income for those who do not have capital (**449**) and the intelligent will not attempt any enterprise which will involve loss of capital (**463**). He also speaks of owned capital (கைமுதல் 758). Where would this capital have come from unless from this saved part ? Hence I suggest that the word pōṟṟal is used to cover conservation of capital. In the couplet **626** the word "ōmputal" (ஓம்புதல்) has obviously such a wide implication and hence one can equate pōṟṟal and ōmputal with the wider concept referred to above.

Let us have a look what Vaḷḷuvar has to say about pōṟṟal in this wider sense. Since there is no income without capital (mutal ilārkku ūtiyam illai (முதலிலார்க்கு ஊதியம் இல்லை), there is obviously need for owned capital. Since the enterprise based entirely upon borrowed capital has to bear an interest cost which may deny the emergence of a net return and there may sometimes be loss in the enterprise, the enterpriser who has his own capital in business has in this capital a risk absorber. Further lenders will be willing

to lend large amounts and at low rate of interest only if they find that the owner of the enterprise has risked his own capital. For undertaking any risky enterprise such owned capital is a necessity if borrowed capital is to venture to share the risk and when such owned capital is there in the business the businessman can have a care-free and fearless attitude to risk because even if a loss were to occur, his own capital will be there to absorb the risk without his credit standing being affected. In competitive business violent battles are waged by giants and those who have their own capital will have greater courage to fight the battle to finish than those who depend on borrowed capital. This is what we see in advanced industrial countries. It is perhaps keeping in mind such a situtation that Vaḷḷuvar has stated in couplet **758** that one who carries on business with his own capital can be compared to one who is standing on a rock and fearlessly watching a huge battle going on among elephants. It is in realisation of the importance of owned capital that modern business houses have increasingly been relying on internal finance and mercantile law also enjoins a share capital and directors' ownership of some amount of capital. Unless explained on these lines one cannot bring out fully the implications of the comparison found in the couplet.

3. On the method of making wealth Vaḷḷuvar has given certain guidelines of conduct. One should not start business about which he is not clear (**464**). In this process of consultation and decision he must prepare a financial budget which would show the rotational income and the costs involved, so that he can know the returns to be expected. The couplet **461** enjoins that the revenue and the cost patterns and the return patterns must be examined and decision taken. In this first accounting and financial budgeting the measuring rod is the return "ūtiyam" (ஊதியம்) or more correctly the pattern of positive return "āki vaḻi payakkum ūtiyam" (ஆகிவழி பயக்கும் ஊதியம்). Vaḷḷuvar seems to give a glimpse of elaborate discussion of capital, income and return. If this is the test for launching a new business what is the test for expansion of business? Vaḷḷuvar in couplet **463** says that the intelligent would not expand prematurely with impatience for growth (ஆக்கம் கருதி முதல் இழக்கும் செய்வினை ஊக்கார் அறிவுடையார்) if there is any

likelihood of loss of capital in this expansion. All these ideas show a surprising modernity about them and it is the genius of Vaḷḷuvar to have seen the fundamentals of modern business finance and investment long long ago.

4. Let us turn next to the use of wealth ("poruḷāṭci"). We have in the foregoing paragraphs made indirectly reference to the use of wealth for business which is one of the uses contemplated by Vaḷḷuvar. Let us therefore look at the other uses which he had in mind.

The non-business uses of wealth or income are personal consumption, charity and help (ஈகை, ஒப்புரவு). These are the uses of a house-holder, for which also Vaḷḷuvar has certain guidelines. Live within the means (**479**). Give within the limits of income (**477**) and help considering the limits of your capacity (**480**). How is one to know these limits? Vaḷḷuvar suggests that at every stage one should compare the income (ஆகாறு) and "outgo" (போகாறு) and however small the income so long as it is not exceeded by outgo there is no danger to your solvency (**428**). Otherwise when outgo exceeds income you will collapse. This injunction is simple common sense but its formulation in modern terms is a matter for admiration. Now how about the other uses?

When Vaḷḷuvar thinks of the use of wealth he sees before him two categories of men: those who share with others through charity and help and those who fail to exploit the use of wealth and are miserly. Vaḷḷuvar sees clearly the economic implications of both types. In the chapter on "Naṉṟiyil Celvam" (நன்றியில் செல்வம்) he elaborates the consequences of miserliness. A miser only knows that wealth is omnipotent (பொருளான் ஆம் எல்லாம்), but his attachment to it is so great that he never makes use of it. His conservation of wealth is harmful to the country (**1006**). How is his miserliness harmful (ஏதம்)? This can be easily seen by those conversant with modern economics. He does not use the wealth for his own consumption or for investment or for charity or for helping others. Hence there is hoarding of wealth which the modern economists condemn. Vaḷḷuvar gives a beautiful simile in the couplet **1007** which says that hoarding of wealth is comparable to the locking of a

beautiful maiden until she ages and decays in the lock up. This comparison describes only the consequences to himself of not benefiting by the possession of his wealth. But Vaḷḷuvar gives another comparison which shows the consequences to the community. He compares the miser to a flourishing poisonous tree in the midst of the village. Both the similes are capable of deeper analysis so as to draw out surprisingly modern theoretical implications.

Let us next turn to one who does not hoard, but makes use of wealth for non-commercial purposes. He uses wealth not only for his personal consumption but also for charity and economic help (ஈகை, ஒப்புரவு). Vaḷḷuvar makes a distinction between 'îkai' and 'Oppuravu.' The former refers to help in distress to provide the basic necessities of life to those in utter poverty and Oppuravu refers to help given with the view to pull up economically those around him who are for some reason in economic backwardness. The motives in the two cases are different. The first is moral and the second is economic. In connection with these two uses Vaḷḷuvar gives beautiful examples which are pregnant with implications. He compares such wise use of wealth to a fruit-bearing tree in the midst of the village, a medicinal tree and a village tank. The fruit-bearing tree in the midst of the village saves the people from the need for going to other villages for fruits and it provides not only fruits within the village but also the seeds which are capable of being sown and fresh trees being reared in every house. The medicinal plant never fails in its medicinal properties and it is never unavailable because every part of it is capable of use. The village tank in spite of continuous use replanishes itself and feeds the village. Such a person who is willing to help others is a great source of economic strength to the community and Vaḷḷuvar gives a couplet which I have learnt to admire for its deep economic implications. The couplet is the 226th. A simple meaning which is found in the commentaries is that the removal of hunger takes place at the point where wealth is accumulated. But I feel considering the depth of Vaḷḷuvar's ideas this couplet has greater economic significance. It means that when one makes an investment of his wealth there occurs the removal of all the poverty and famine suffered by the non-

possessing. I think this couplet can bear interpretation in terms of modern theory of employment which emphasises the need for investment in order to eradicate poverty.

5. In the foregoing exposition I have barely hinted at the potentialities of Vaḷḷuvar's couplets for interpretation in terms of modern economic thinking. It is possible to go deeper into each couplet and build up a completed philosophy of economic thinking which will be found to be of ever-lasting value and be in consonance with current economic thinking. There are many other statements similar to the ones covered in this short article for which explanation in terms of current economic thinking can be given. But we should always remember that Vaḷḷuvar was not writing a treatise on Economics, much less a positive Science of Economics. He was preparing a guide for human conduct but incidentally he has given some economic ideas which are mainly normative in character with a high practical content. It is on these lines that his ideas must be understood and appreciated.

8

Professor L. CHIDAMBARATHANU
S. T. HINDU COLLEGE

TIRUVALLUVAR'S CONCEPTION OF PUBLIC FINANCE

1. INTRODUCTORY

Tirukkuṟaḷ is one of the two most ancient and most outstanding Tamiḻ Classics (the other being Tolkāppiyam). It is the masterpiece of Tamiḻ literature—one of the highest and purest expressions of human thought—the pride of Tamiḻ Nāṭu and the crowning glory of its culture.

Tirukkuṟaḷ is classified among the didactic works of the Sangam Age. It is considered a work of ethics par excellence and rightly referred to as "the Bible of Mankind" and "the Universa Common Scripture".

Kuṟaḷ is in three parts—Ethics (Aṟam), Wealth and Polity (Poruḷ), and Love (Kāmam). Of the total 1330 couplets, 700 deal with poruḷ and Poruṭpāl in Kuṟaḷ can therefore be considered as a treatise on political economy. Economics, to Tiruvaḷḷuvar, is political economy as it has been to the founders of Economics. (Economics was part and parcel of politics for long; it came to be treated as a distinct discipline only after the publication of "THE WEALTH OF NATIONS" by ADAM SMITH in 1776.

2. DEFINITION OF PUBLIC FINANCE

Vaḷḷuvar's conception of Public Finance is not at variance from the views of economists. Public Finance as that branch of

economics dealing with *public revenue, public expenditure, public debt* and *financial administration* finds expression in the couplet which says,

> "A King is he who treasure gains, stores up, defends,
> And duly for his Kingdom's weal expends."[1]

Storing up and defending of revenues can conveniently be brought under Financial Administration; and public debt under revenue.

3. PUBLIC REVENUE

The very first couplet in Poruṭpāl mentions wealth as one among the constituent elements of the State: "He who possesses these six things—an army, a people, wealth, ministers, friends and a fortress, is a lion among Kings" (381)[2]. In fact, wealth sustains all the rest. "An army can triumph if it is free from diminution, irremediable aversion and poverty" (769)[3]. It is the duty of the King to protect his subjects (388)[4] and to take "care of people's weal" (390)[5] which ofcourse are possible only when he has adequate wealth. One of the four tests to choose ministers is wealth (501)[6]. To befriend others, again wealth is required for "an unfailing lamp, as it is, goes to every place designed and dispels darkness or quells enmity" (753)[7]. The strength of a fortress also depends on its "stock of food" (745)[8] and "all the provisions" (746)[9]. In the chapter on "The Knowledge of Power" — (48)—

---

1 திருக்குறள் 385 இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு.

2 ,, 381 படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு.

3 ,, 769 சிறுமையும் செல்லாத் துனியும் வறுமையும்
இல்லாயின் வெல்லும் படை.

4 ,, 388 முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்(கு)
இறைஎன்று வைக்கப் படும்.

5 ,, 390 கொடைஅளி செங்கோல் குடிஓம்பல் நான்கும்
உடையானும் வேந்தர்க் கொளி.

6 ,, 501 அறம்பொருள் இன்பம் உயிர்அச்சம் நான்கின்
திறம்தெரிந்து தேறப் படும்.

7 ,, 753 பொருள்என்னும் பொய்யா விளக்கம் இருள்அறுக்கும்
எண்ணிய தேயத்துச் சென்று.

8 ,, 745 கொளற்கரிதாய்க் கொண்ட கூழ்த்தாகி அகத்தார்
நிலைக்கெளிதாம் நீர தரண்.

9 ,, 746 எல்லாப் பொருளும் உடைத்தாய் இடத்துதவும்
நல்லாள் உடைய தரண்.

he mentions only the physical and the financial might as the two tests of strength. So, acquisition of wealth becomes the paramount duty of the State. No wonder, being a moralist, Vaḷḷuvar is very categorical about the means. He says that wealth should be "acquired with a knowledge of the proper means and without foul practices" (754)[10]. Again he advocates to "discard and give up the making of wealth by loss of grace and love" (755)[11]. Such a kind of wealth proper comes from three sources (756)[12]: (i) Kingdom's dues (Uṟu Poruḷ), (ii) Customs duties (Ulku Poruḷ), (iii) Spoils of war (Teṟu Poruḷ). Kingdom's dues are correlative to the protective functions of the state. Customs duties are just, for their burden falls only on broad shoulders. The admissability of spoils of war rests on the fact that they are in the nature of reparations.

Commentators differ widely on the meaning of the term Uṟu Poruḷ [13]. Parimēlaḻakar, the commentator on the Kuṟaḷ takes Uṟu Poruḷ to mean "treasure-troves and escheats" while some scholars hold that it means 'land tax'. This latter interpretation is based on the view that Uṟu Poruḷ means 'wealth that is one's due', i.e. land revenue for a king.

The traditional rate of land revenue was 1/6 of the produce of the land. But Parimēlaḻakar in his commentary on the Kuṟaḷ (43)[14] says that the revenue payable to the King was 1/6 not of the produce of the land but of the total income of a subject. So the 1/6 becomes a kind of tax on all kinds of incomes and ceases to be merely land revenue. He bases his contention on the fact that the poet has prescribed (1) the manes (2) the gods (3) the guests (4) the relatives and (5) oneself as the five unavoidable claimants, and in this order of priority, to the other five parts of one's income;

---

10 திருக்குறள் 754 அறன்ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறன்அறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்.

11 ,, 755 அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்.

12 ,, 756 உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்.

13 Sangam Polity, Dr. N. Subrahmanian, P. 204.

14 திருக்குறள் 43 தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு
ஐம்புலத்தா ரோம்பல் தலை.

for after these have been spent the remaining 1/6 is to be paid to the King. The Kuraḷ text itself however does not mention the rate of taxation; it only says that six persons have proper claim over a person's income. There is no suggestion that these claimants receive equal share. So the King's share could easily be more or less 1/6[15].

Vaḷḷuvar draws a line between "creation" of resources and "earning" of funds by the State (385)[16]. It is the primary function of the State to enable the fuller exploitation of the resources of the country. This development leads to the enrichment of the country and then the State enjoys a right to earn a share in that betterment. He points out the "never failing yields of the harvest" (731)[17] as one of the attributes of a great nation. "The Country which grows greatly in prosperity" alone is worth the name (732)[18]. Vaḷḷuvar expects the King to choose as his counsellors only those "who can improve the resources and increase the wealth" (512)[19].

Thus the right of the King to earn his revenues depends on his duty to develop the resources of the country and thereby the taxable capacity of the people. While elaborating the concept of 'Tyranny', Vaḷḷuvar points out that "the condition of the rich is more galling than that of the poor under the rule of the tyrant prince" (558)[20] implying thereby that under tyranny the taxes will be disproportionate. Thus it seems that Vaḷḷuvar has in mind a *quid Proquo* theory of taxation. That he disapproves the so-called regal rights of the King over people's wealth is clear from his statement, "The request (for money) of him who holds the sceptre is like the word of a highway robber who stands with a weapon in hand and says 'give up your wealth'", (552)[21]. 'Iravu' in couplet 552

---

15 **Sangam Polity**, Dr. N. Subrahmanian, p. 200.

16 திருக்குறள் 385 இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு.

17 ,, 731 தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு.

18 ,, 732 பெரும்பொருளால் பெட்டக்க தாகி அருங்கேட்டால்
ஆற்ற விளைவது நாடு

19 ,, 512 வாரி பெருக்கி வளம்படுத் துற்றவை
ஆராய்வான் செய்க வினை.

20 ,, 558 இன்மையின் இன்னா துடைமை முறைசெய்யா
மன்னவன் கோற்கீழ்ப் படின்.

21 ,, 552 வேலொடு நின்றான் இடுஎன் றதுபோலும்
கோலொடு நின்றான் இரவு.

means extra demands or forced gifts. Thus according to Vaḷḷuvar, taxation must be equitable and according to custom; unjust or unusual taxation, the demand of 'forced gifts', etc., were considered iniquities; they constituted despotism – Koṭuṅkōṉmai. He says that acquisition of wealth or revenue by unfair means ruins the revenue as well as the collector, i.e., the King (660)[22]. Thus, taxation by consent and not by compulsion is the dominant canon in Kuṟaḷ.

That Vaḷḷuvar is a supporter of remission of taxes at times of distress is evident when he says that "he is a light among Kings who has these four excellences—munificence, gracefulness, justice and care of commonweal" (390)[23]. In fact Maṇakkuṭavar interprets the words "gracefulness" as "postponement of payment of taxes" and 'commonweal' as "remission of taxes".

4. PUBLIC EXPENDITURE

Public expenditure, according to Parimēlaḷakar, broadly falls into (i) Defence (ii) Public works (iii) Social service [24]. According to Vaḷḷuvar, the State far from being a grand police man is nearer to the welfare ideal. Public expenditure according to Vaḷḷuvar does not aim at bridging the gap between the rich and the poor. Couplet 1058[25] says, "A world devoid of beggars would be so monotonous that it would be like a society of dancing wooden puppets".

'Liberality' and 'Economy' are the guiding principles of public expenditure in Tirukkuṟaḷ. "Close-fisted parsimony is not a vice to be classed with other vices; it formeth a class apart" (438)[26]. In the same breath, he advocates a cost-benefit approach on all financial undertakings. Says he, 'After much deliberation over

---

22 திருக்குறள் 660 சலத்தால் பொருள்செய்தே மார்த்தல் பசுமண்
கலத்துள்நீர் பெய்திரீஇ யற்று.

23 ,, 390 கொடைஅளி செங்கோல் குடிஓம்பல் நான்கும்
உடையானும் வேந்தர்க் கொளி

24 Economic Ideas of Thiruvalluvar. Dr. B. Natarajan, P. 37.

25 திருக்குறள் 1058 இரப்பாரை இல்லாயின் ஈர்ங்கண்மா ஞாலம்
மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று.

26 ,, 438 பற்றுள்ளம் என்னும் இவறன்மை எற்றுள்ளும்
எண்ணப் படுவதொன் றன்று.

profit and loss and final gains, launch on a task" (461)[27]. "It mattereth not if the feeder channel is strait, provided that the draining channel is not wider" (478)[28]. Thus Vaḷḷuvar is against any squandering of the resources by the State.

Vaḷḷuvar also stresses that the Government is not only a guardian of the present but more than that, it is a trustee for the future. He enjoins upon the King "to conserve and divide the substance "(477). So, he is against indiscriminate offering of gifts and munificence to the King (477 & 480)[29]. The role of the State in conserving the resources as to encourage capital formation has been beautifully brought out by Vaḷḷuvar as follows. "The wise venture not on business which loses the capital in quest of the profit " (463)[30].

One important item of expenditure over which Vaḷḷuvar is very specific is that 'on cherishing one's kindred' (53). "To live surrounded by relatives is the advantage to be derived from the acquisition of wealth" (524)[31]. "The crow invites its kind to share its prey without concealing it ; fortune abides only with men of a similar nature" (557)[32]. This is unavoidable in monarchy where the possibility of palace revolution is unlimited. In the mean time, Vaḷḷuvar disapproves nepotism of any sort and says : "A King's work can only be accomplished by a man of wisdom and patient endurance, it is not of a nature to be given to one from mere personal attachment" (515)[33]. It is interesting to note that Kuṟaḷ

---

27 திருக்குறள் 461 அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி வழிபயக்கும்
ஊதியமும் சூழ்ந்து செயல்.

28 ,, 478 ஆகா றளவிட்டி தாயினும் கேடில்லை
போகா றகலாக் கடை.

29 ,, 477 ஆற்றின் அளவறிந் தீக அதுபொருள்
போற்றி வழங்கும் நெறி.

480 உளவரை தூக்காத ஒப்புர வாண்மை
வளவரை வல்லைக் கெடும்.

30 ,, 463 ஆக்கம் கருதி முதல்இழக்கும் செய்வினை
ஊக்கார் அறிவுடை யார்.

31 ,, 524 சுற்றத்தால் சுற்றப் படஒழுகல் செல்வந்தான்
பெற்றத்தால் பெற்ற பயன்.

32 ,, 527 காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்னநீ ரார்க்கே உள.

33 ,, 515 அறிந்தாற்றிச் செய்கிற்பாற் கல்லால் வினைதான்
சிறந்தானென் றேவற்பாற் றன்று.

disapproves gambling which our scriptures describe as a "Royal game". Drinking has also been treated with the utmost disfavour. The private life of the King should also be free from blemishes and it is in this context that he looks down upon prostitution. All these 'don'ts' prescribed to the King flow from Vaḷḷuvar's conviction that it is totally wrong for public men to squander public money for private gratification.

5. PUBLIC DEBT

Excepting for ' Iravu ' (552)[34], no mention is made about public debt.

6. BUDGETARY POLICY

Vaḷḷuvar's guiding principles of a sound budgetary policy appear to be these : "Budget for a surplus, if possible ; balance it at other times, but never budget for a deficit"[35]. Though economic pundits hold the view that the budget need not be balanced in any particular year, they agree that there should be a balancing over a period of years.

---

34 திருக்குறள் 552 வேலொடு நின்றான் இடுஎன் றதுபோலும்
கோலொடு நின்றான் இரவு.

35. Economic Ideas of Thiruvalluvar, Dr. B. Natarajan, P. 36.

dangerous gambling which our forefathers describe as "royal games". Drinking has also been treated with the utmost disdain. The private life of the King should also be free from excesses and it is in this context that he looks down upon prostitution. All these are to be proscribed to the King flow from Valluvar's conviction that it is totally wrong for public men to squander public money for private gratification.

5. PUBLIC DEBT

Except in one "kural" (382)[34] no mention is made about public debt.

6. BUDGETARY POLICY

Valluvar's guiding principles of a sound budgetary policy appear to be these: "Budget for a surplus, if possible; balance at other times, but never budget for a deficit".[35] Though economic pundits hold the view that the budget need not be balanced in any particular year, they agree that there is need for a balance over a period of years.

34. [illegible]

35. Economic Ideas of Thiruvalluvar, Dr. [illegible] p. 28.

9

Prof. S. VELAYUTHAM
FORMERLY PRESIDENCY COLLEGE

ENTREPRENEURSHIP

1. There are many chapters under the heads அரசியல் and அமைச்சியல் which give us illuminating ideas on the role of a model entrepreneur. I confess that I am only trying to apply the general principles of administration enunciated by Vaḷḷuvar to the case of the entrepreneur. Modern administrative theory is basically applicable to both public administration and business administration. Hence on the basis that the principles of administrative behaviour found in Kuṟaḷ can be applied to business behaviour, an attempt is made here to describe the functions of the entrepreneur in the modern set up.

The role of the entrepreneur consists of deciding on a paying proposition, planning for an action to implement it, gathering the resources human and material, setting up an organisation for implementation and directing and controlling its activities towards the achievement of the object. The entrepreneur may be an individual, a partnership or a corporation in the modern context. But for all of them the basic administrative principles are the same. Vaḷḷuvar has given us many guidelines on the choice of objective or goal, the method of planning for achieving the goal and the principles of organisation, direction and control. His ideas are so fundamental that they can be drawn upon in any discussion of model entrepreneurship or business administration or planning.

2. The approach of Vaḷḷuvar is ethical or normative as has been the case with the Greek philosopher and Mediaeval scholastics. Even down to ADAM SMITH, the treatment of any aspect of society by great thinkers has been rather philosophical ; and often political, economic and moral philosophy went together since they were all directed towards providing guidelines for the art of living. The aim of the thinkers was a unified philosophy of life which could not admit of departmentalisation such as that we find today with the emergence of sciences like politics, economics and ethics. Their approach has been analytical rather than classificatory. In our own country this philosophy is enshrined in the saying அறம் பொருள் இன்பம் வீடு அடைதல் நூற்பயனே,[1] which means that great works should promote all these four ends. Hence the great work Kuṟaḷ gives us a composite philosophy of life which takes account of the political economic and moral aspects of well-being. Therefore Vaḷḷuvar's ideas on economic or business administration have a normative touch about them and all his ideas on ends and means are permeated by a moral overtone.

3. The first step in entreprenial endeavour is to decide and to set up a goal or objective for achievement. This step involves the choice of a line of activity, project or business. In this choice in the modern economy the chief consideration is profitability. Vaḷḷuvar is not against profit-making since he refers to and emphasises return (ஊதியம்) frequently but he wants profit to be made in a business which has a moral, social sanction and by a method which is morally unassailable. He advises us that the choice of business must be well thought out : ' எண்ணித்துணிக கருமம் 467. This thinking involves both moral and material considerations. He explains both of them. He says as for moral aspect 'எள்ளாத எண்ணிச் செயல் வேண்டும் 470. The choice of ends must be above reproach; otherwise the world will not accept what is indefensible : தம்மொடு கொள்ளாத கொள்ளா துலகு.[2] While material resources (துணை நலம்) will yield profits moral worth of the activity will give not only profits but also non-material

---

1 நன்னூல் பொதுப்பாயிரம் 10

2 எள்ளாத எண்ணிச் செயல்வேண்டும் தம்மொடு
கொள்ளாத கொள்ளாது உலகு (குறள் 470)

advantage like (fame) புகழ் in this world : வினைநலம் வேண்டிய எல்லாம் தரும் (651). He emphasises elsewhere that we must give up activities which do not have both fame and benefit : என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் நன்றி பயவாவினை.[3] Activities which are morally pure will give both these :

சிறப்பீனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினூஉங்
காக்கம் எவனோ உயிர்க்கு. (குறள் 31)

I do not know if there is any difference between செயல் in chapter 47 and வினை in chapter 66; both may mean either what one does or how one does. However it appears to me that the chapter தெரிந்துசெயல்வகை emphasises more the material (business) aspect while the chapter on வினைத்தூய்மை (Purity of Action) emphasises the moral aspect of business choice; but while in the former only the couplet 470 refers to morality, most of வினைத்தூய்மை is concerned with the moral aspect possibly because means are more likely to be immoral than the ends.

4. Turning next to the material aspect of discrimination and decision (எண்ணித்துணிதல்) Vaḷḷuvar emphasises first the need for clarity in the objective :

தெளிவி லதனைத் தொடங்கார் இளிவென்னும்
ஏதப்பா டஞ்சு பவர். (குறள் 464)

Very often people choose a line of business with a notion of possibilities and profitability. Such projects are doomed to fail and call forth disgrace. Therefore those who mind (disgrace from failure) will try to investigate and assess the possibilities. In making a decision an important consideration is not only that the objective is good in itself but is also suitable to one's nature :

நன்றாற்ற லுள்ளுந் தவறுண் டவரவர்
பண்பறிந் தாற்றாக் கடை. (குறள் 469)

Very often people imitate others and choose occupations which are not suitable to their temperament, character or ideology and later on regret after burning their fingers. This Vaḷḷuvar warns against. Therefore the first thing to consider is one's nature.

---

3 என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
நன்றி பயவா வினை (குறள் 652)

5. Next come investigation and analysis of the situation before action. The elements to be considered in this analysis are summarised beautifully in a single distich :

பொருள்கருவி காலம் வினைஇடனொ டைந்தும்
இருள்தீர எண்ணிச் செயல் (குறள் 675)

The object, means or resources, time, method, place all these are to be considered and an unequivocal decision must be taken. Detailed guidance is given by Vaḷḷuvar in various chapters and distichs on these elements to be considered in such investigation. I submit that பொருள் refers here not to money but to the objective or project. For the assessment of the worthwhileness of the project, Vaḷḷuvar has given a number of tests. He warns against speculative enterprise or short cuts to wealth-making :

ஆக்கங் கருதி முதலிழக்குஞ் செய்வினை
ஊக்கார் அறிவுடை யார். (குறள் 463)

He enjoins that there must be a project analysis:

முடிவும் இடையூறும் முற்றியாங் கெய்தும்
படுபயனும் பார்த்துச் செயல். (குறள் 676)

A financial budgeting is also required so that the trend of costs, the trend of revenue, the trend of growth and the trend of profits can be ascertained in advance :

அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி வழிபயக்கும்
ஊதியமும் சூழ்ந்து செயல். (குறள் 461)

But in this investigation and planning it is advisable to have consultation with experts. எண்ணித்துணிதல் includes not only எள்ளாத எண்ணிச் செயல், தெளிவிலதனைத் தொடங்காமை but also தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்தெண்ணிச் செயல் (462). Here he refers to both consultative functions at the inception of a business and to the staff functions after the starting of business. The reason for such consultation is, first the processes must be clearly planned and integrated : வகையறச் சூழ்தல் (465). Secondly, a choice must be made among alternatives because :

செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும் செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும் (குறள் 466)

and thirdly technique must be clear because :

ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம் பலர்நின்று
போற்றினும் பொத்துப் படும். (குறள் 468)

Hence for financial budgeting, technical planning, process planning and choice of technique, consultation is necessary. Such consultation may take sometimes the form of, not consultation with individuals, but of a committee. Hence Vaḷḷuvar says தெரிந்த இனத்தொடு which means the category of knowledgeable and experienced people.

6. As a result of these deliberations it will become clear that one's means or resources (கருவி) must be assessed. The demands of the job, one's own resources, resources of competitors, ancillary services available such as state patronage and financial support must be considered :

> *வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும்*
> *துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்* (குறள் 471)

because we have today as in the days of Vaḷḷuvar numerable instances of business men and concerns over-reaching themselves and breaking down :

> *உடைத்தம் வலியறியார் ஊக்கத்தின் ஊக்கி*
> *இடைக்கண் முரிந்தார் பலர்.* (குறள் 473)

Very often people are attracted to projects by their novelty, or their ambition outruns discretion so that they over estimate their capacity. The consequence is heedless venture and collapse :

> *அமைந்தாங் கொழுகான் அளவறியான் தன்னை*
> *வியந்தான் விரைந்து கெடும்.* (குறள் 474)

These are all advices for those who are about to start businesses. But there is also advice for those who are carried off their feet by their successes and who plunge into new directions forgetting the limitations of their resources and personnel capacity for management. This is warned against in distichs (**475** and **476**) :

> *பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்*
> *சால மிகுத்துப் பெயின்* (குறள் 475)

> *நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃதிறந் தூக்கின்*
> *உயிர்க்கிறுதி ஆகி விடும்.* (குறள் 476)

The conclusion therefore is that in launching on a project one must limit oneself to what is practicable within the means. Given this

caution, nothing is impossible of achievement :

ஒல்வ தறிவ தறிந்ததன் கண்தங்கிச்
செல்வார்க்குச் செல்லாத தில். (குறள் 472)

7. These thoughts lead to the financial aspects of the enterprise. Vaḷḷuvar states that there is no return to one without capital : முதலிலார்க்கு ஊதியம் இல்லை. Of course he does not say here where the capital comes from. Since he says சார்பிலார்க்கில்லை நிலை this can be taken to refer to moral and monetary support from others. But he does make a specific mention of owned capital in distich **758** :

குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றால் தன்கைத்தொன்
றுண்டாகச் செய்வான் வினை. (குறள் 758)

He compares one who carries on business with one's own capital to one witnessing fearlessly the battle of elephants from a position on the rocks. He does not say கைத்தெல்லாம் உண்டாக, but கைத்தொன்று உண்டாக. Possibly this means capital may come from elsewhere too. Though there is no mention about borrowed capital and interest payment still his statement can bear the weight of modern interpretation to include external sources of capital too.

8. Another element mentioned by Vaḷḷuvar in regard to the planning of a project is the choice of time for action. Interpreted in terms of modern economic environment, this enjoins that businesses should be launched during an upswing of the economy. The wise business man will be prepared for industrial fluctuations and pounce upon an opportunity when it occurs. The relevant distichs are **485 486, 487, 489, 490.**[4] The successful ones will resile like a goat about to start an attack. When the enemies deride him for his

---

4 1. காலம் கருதி இருப்பர் கலங்காது
ஞாலம் கருது பவர் (குறள் 485)

2. ஊக்கம் உடையான் ஒடுக்கம் பொருதகர்
தாக்கற்குப் பேரும் தகைத்து (குறள் 486)

3. பொள்ளென ஆங்கே புறம்வேரார் காலம்பார்த்து
உள்வேர்ப்பர் ஒள்ளி யவர் (குறள் 487)

4. எய்தற் கரிய தியைந்தக்கால் அந்நிலையே
செய்தற் கரிய செயல் (குறள் 489)

5. கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த இடத்து (குறள் 490)

timidity, he will not be upset. When the rare opportunity occurs he will do the impossible by seizing it.

9. Turning next to place (இடன்) we have sound advice as to the importance of location for action in chapter 50. Though this chapter appears to be, as the other chapters, related to planning of military missions, the fundamental principles enunciated are applicable also to a business venture.

10. Finally we come to வினை : the planning of the activities to be carried out. In carrying out a project the first requirement is the choice of the proper personnel. The personnel include both the top executives and the staff at lower levels. Vaḷḷuvar places his emphasis on resoluteness or determination as a fundamental requisite for the top executive or entrepreneur.

Faultless action is nothing but resoluteness or mental calibre.[5] Without this it is impossible to carry out what one wants to do.[6] It helps us to carry through without discomfiture and hesitation.[7] The world needs only such men ; all other qualifications are not so much valued by it,[8] because the world judges by results, not by excuses. It enables one to carry on the project to finish.[9] Another requirement is அறிவு (wisdom) or absence of பேதைமை :

பேதைமை என்பதொன் றியாதெனின் ஏதங்கொண்டு
ஊதியம் போக விடல். (குறள் 831)

As for the other staff Vaḷḷuvar mentions a number of requirements. The men should be selected with care which means

---

5 *வினைத்திட்பம் என்ப தொருவன் மனத்திட்பம்*
மற்றைய எல்லாம் பிற (குறள் 661)

6 *சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியஆம்*
சொல்லிய வண்ணம் செயல் (குறள் 664)

7 1. *கலங்காது கண்ட வினைக்கண் துளங்காது*
தூக்கம் கடிந்து செயல் (குறள் 668)

2. *ஊறொரால் உற்றபின் ஒல்காமை இவ்விரண்டின்*
ஆறென்பர் ஆய்ந்தவர் கோள் (குறள் 662)

8 *எனைத்திட்பம் எய்தியக் கண்ணும் வினைத்திட்பம்*
வேண்டாரை வேண்டாது உலகு (குறள் 670)

9 *கடைக்கொட்கச் செய்தக்க தாண்மை இடைக்கொட்கின்*
எற்றா விழுமந் தரும் (குறள் 663)

proper assessment.[10] The choice of staff depends both on job specifications and man specifications :

செய்வானை நாடி வினைநாடிக் காலத்தோ
டெய்த உணர்ந்து செயல். (குறள் 516)

செய்வினை செய்வான் செயல்முறை அவ்வினை
உள்அறிவான் உள்ளம் கொளல். (குறள் 677)

Having analised the job requirements, the qualifications of the men have to be such as to fit in these jobs :

அறிந்தாற்றிச் செய்கிற்பாற் கல்லால் வினைதான்
சிறந்தானென் றேவற்பாற் றன்று. (குறள் 515)

The qualifications are determined by consideration of character,[11] the family background,[12] previous knowledge,[13] etc. Every job requires certain qualifications but all men may not reach the maximum requirements. Some compromise is often required but the compromise can be only on qualifications which could be improved after employment, not on fundamentals like character. Technical knowledge referred to in (515) [14] and training can be improved and this possibility must be kept in view:

எனைவகையான் தேறியக் கண்ணும் வினைவகையான்
வேறாகு மாந்தர் பலர். (குறள் 514)

Vaḷḷuvar gives due latitude for such compromise. He says :

அரியகற் றாசற்றார் கண்ணும் தெரியுங்கால்
இன்மை அரிதே வெளிறு. (குறள் 503)

---

10 தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை
தீரா இடும்பை தரும் (குறள் 508)

11 1. அறம்பொருள் இன்பம் உயிரச்சம் நான்கின்
திறம்தெரிந்து தேறப் படும் (குறள் 501)

2 அன்பறிவு தேற்றம் அவாஇன்மை இந்நான்கும்
நன்குடையான் கட்டே தெளிவு (குறள் 513)

12 குடிப்பிறந்து குற்றத்தின் நீங்கி வடுப்பரியும்
நாணுடையான் கட்டே தெளிவு (குறள் 502)

13 அற்றாரைத் தேறுதல் ஓம்புக மற்றவர்
பற்றிலர் நாணார் பழி (குறள் 506)

14 அறிந்தாற்றிச் செய்கிற்பாற் கல்லால் வினைதான்
சிறந்தானென் றேவற்பாற் றன்று (குறள் 515)

Here Vaḷḷuvar advises us against expecting too much because everyone has some black-spot in knowledge. He wants in distich **504** the merits and de-merits, qualifications and deficiencies to be weighed and the choice made on the basis of the excess:

குணநாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல். (குறள் 504)

He gives certain guidance in this matter. As between people with some qualification men with practical knowledge must be preferred. Distich 503 itself suggests this interpretation. Consider the man's work so far: கருமமே கட்டளைக்கல் (**505**), அற்ருரைத் தேறுதல் ஓம்புக (**506**). Here அற்ருர் is usually interpreted as referring to those who are having no relations because they will not mind shameful acts in the absence of dear and near ones to reproach them. But I wonder whether அற்ருர் here does not refer to those without character. Another advice is not to choose on the basis of affection only without considering qualification.[15] Further do not decide on the basis of personal appearance: உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டும் (**667**). Strangers also must not be selected without looking into the background.[16]

11. Then we shall refer to some of the principles of organisation, direction and control to which Vaḷḷuvar refers. All these properly belong to the dynamics of business administration which is covered largely in the chapter on தெரிந்து வினையாடல். Couplets **517, 518** refer to delegation of work, **519** refers to morale, and **520** refers to supervision.[17]

---

15 *காதன்மை கந்தா அறிவறியார்த் தேறுதல்*
பேதைமை எல்லாம் தரும் (குறள் 507)

16 *தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை*
தீரா இடும்பை தரும் (குறள் 508)

17 1. *இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்ருய்ந்*
ததனை அவன்கண் விடல் (குறள் 517)

2. *வினைக்குரிமை நாடிய பின்றை அவனை*
அதற்குரியன் ஆகச் செயல் (குறள் 518)

3. *வினைக்கண் வினைஉடையான் கேண்மைவே ருக*
நினைப்பானை நீங்கும் திரு (குறள் 519)

4. *நாடோறும் நாடுக மன்னன் வினைசெய்வான்*
கோடாமை கோடாது உலகு (குறள் 520)

Vaḷḷuvar does not give us any ideas directly on the structure of organisation but the distichs referred to indicate in a general way the principles of organisation, the lines on which the organisation must be set up. One important principle of administrative set up is to have a well defined line on authority, in the case of an organisation with men at several levels or places necessitating delegation of authority or decentralisation. Having chosen the men suitable for particular jobs and fixed them up, they must be left in complete charge of their duties:

இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல். (குறள் 517)

The object, the process and the personnel have been decided after a gooddeal of thought by the entrepreneur and hence he should leave the men to carry out the object through the means as planned. The men so placed in specific jobs get responsibilities assigned for their job and to match this responsibility they must be given authority :

வினைக்குரிமை நாடிய பின்றை அவனை
அதற்குரிய னாகச் செயல். (குறள் 518)

These two distichs are fundamental to the drawing of any administrative chart. We may say that the principle is applicable only upto the level of the foreman in the modern set up.

Having given such responsibility and authority to the men, the function of the entrepreneur does not stop with this, he has to direct and control. In this respect the guidelines given by Vaḷḷuvar refers mainly to the treatment of personnel in distichs **509**, **510**, **519** and **520**. Do not choose anybody without proper examination, but having chosen trust him and his abilities (**509** and **510**). If one employee shows great enthusiasm his motive must not be suspected, but must be encouraged:

23. *தேறற்க யாரையும் தேராது தேர்ந்தபின்*
தேறுக தேறும் பொருள் (குறள் 509)

24. *தேரான் தெளிவும் தெளிந்தான்கண் ஐயுறவும்*
தீரா இடும்பை தரும் (குறள் 510)

25. *வினைக்கண் வினைஉடையான் கேண்மைவே றாக*
நினைப்பானை நீங்கும் திரு. (குறள் 519)

As for the functions of supervision Vaḷḷuvar says supervision should be to encourage morale and that the object must be to see that the worker does not develop any grievances which will affect his efficiency. Therefore he should have a daily assessment of the workers' attitude to work. This of course means that the captain of the industry should go round every day so that any grievance can be noted or be intimated to him for immediate action :

நாடோறும் நாடுக மன்னன் வினைசெய்வான்
கோடாமைக் கோடா துலகு. (குறள் 520)

12. So far the work of the entrepreneur with reference to the men was described. Vaḷḷuvar also gives certain valuable ideas on the direct executive responsibilities of the entrepreneur. The foremost requirement of the chief executive is apart from resolution, capacity for decision. He is constantly challenged by problems on which he has to think and take decisions. But having thought out by himself or with advisers there must be a decision : சூழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்தல் (671). But having decided he should not hesitate because the plan may become inappropriate if the assumed data change: *தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது* ;[18] but there are cases where implementation must wait for opportune moment.[19] But where the implementation has to be immediate, it is dangerous to postpone because postponements may create problems which would make action impossible.[20] In the course of his action there must be no interruption because once interrupted it will be difficult to reorganise and regain momentum.

வினைக்கண் வினைகெடல் ஓம்பல் வினைக்குறை
தீர்ந்தாரின் தீர்ந்தன்று உலகு. (குறள் 612)

One very interesting advice given by Vaḷḷuvar is that when carrying out any activity it must be examined whether it could be

---

18 சூழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்தல் அத்துணிவு
தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது (குறள் 671)

19 தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க
தூங்காது செய்யும் வினை (குறள் 672)

20 வினைபகை என்றிரண்டின் எச்சம் நினையுங்கால்
தீஎச்சம் போலத் தெறும் (குறள் 674)

undertaken directly or as an offshoot of another act. This reminds us of the principle of joint costs and joint supply.

வினையான் வினைஆக்கிக் கோடல் நனைகவுள்
யானையான் யானையாத் தற்று (குறள் 678)

Multipurpose projects are of this nature. This couplet also suggests that in the case of expansion into new lines of activity, this should be in technically related activities such as we find today in lateral or vertical integration.

13. Finally we come to the fortunes of the entrepreneur. Vaḷḷuvar enjoins படுபயனும் பார்த்துச் செயல்.[21] In this world of uncertainty assurance of the result is impossible. However flexible certain parts of the plan are kept to meet unforeseen contingencies; still things turn out differently from what was expected. This uncertain outcome is explained by Vaḷḷuvar in terms of destiny. I am here entering a field of speculation where my qualifications do not warrant entry. However, for the sake of completeness I hazard my views and I shall be happy to be corrected. The chapter on destiny (ஊழ்) seems to be concerned with the role of fate in one's fortune. Vaḷḷuvar describes how fortune exercises its influence on wisdom, resolution, application of knowledge, etc., which are all mentioned in this chapter as factors governing fortune. Resoluteness depends on destiny : ஆகூழான் தோன்றும் அசைவின்மை (371) ; wisdom is also governed by this : பேதைப்படுக்கும் இழவூழ் (372) : because of fate not only his native intelligence blighted but also acquired knowledge :

நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றும்தன்
உண்மை அறிவே மிகும். (குறள் 373)

Vaḷḷuvar says that it is natural for the world to find lack of coincidence of wealth and wisdom. Thus fate seems to affect all the human powers of wealth-making. But only sustained effort is mentioned by Vaḷḷuvar as capable of standing against it :

ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர். (குறள் 620)

---

21 முடிவு மிடையூறு முற்றியாங் கெய்தும்
படுபயனும் பார்த்துச் செயல் (குறள் 676)

முயற்சி திருவினையாக்கும் (616). The only chance for the modification of this phenomenon is for sustained effort to ensure some relationship between the two. Effort by its positive contribution which is the result of the natural, physical law of effort and return, modifies the force of fate: முயற்சி தன் மெய் வருத்தக் கூலிதரும்.[22] Effort is within the power of man and its effect is governed by the physical laws of nature. The point is that while fate may create wind-fall or super-normal profit or bring in loss, effort can mitigate the impact. Here is a philosophical conundrum which has defied acceptable solution.

The relevance of the discussion here as to the relative role of fate and effort is that business is subject to a large element of risk and uncertainty. Man can by his wisdom cover against risk for example by insurance, but against uncertainty he is helpless. This is perhaps what is implied in the chapter. But Vaḷḷuvar does not want to leave us helpless. He reminds man of his duty and power to fight destiny. This applies to the businessman as well as to any householder. None in the world resigns himself to fate, though one may bewail it. Every one tries to offset it. It is because of this undaunted battle against fate, world's wealth and welfare have grown in spite of uncertainties of return. On the whole we can conclude that Vaḷḷuvar who has written so much on ஊக்கமுடைமை, மடியின்மை, ஆள்வினை உடைமை, இடுக்கண் அழியாமை, அறிவுடைமை, etc. would not have been overawed by FATE.

---

22. தெய்வத்தான் ஆகா தெனினு முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும் (குறள் 619)

[illegible] (616). The only chance for the modification of this phenomenon is for sustained effort to ensure some relationship between the two. Effort by its positive contribution which is the result of the natural physical law of effort and return, modifies the force of fate [illegible] [illegible].[77] Effort is within the power of man and its effect is governed by the physical laws of nature. The point is that while fate may create wind fall or super-normal profit or bring in loss, effort can mitigate the impact. Here is a philosophical conundrum which has defied acceptable solution.

The relevance of the discussion here as to the relative role of fate and effort is that business is subject to a large element of risk and uncertainty. Man can by his wisdom cover against risk for example by insurance, but against uncertainty he is helpless. This is perhaps what is implied in the chapter. But Valluvar does not want to leave us helpless. He reminds man of his duty and power to fight destiny. This applies to the businessman as well as to the householder. None in the world resigns himself to fate though one may bewail it. Every one tries to offset it. It is because of this undaunted battle against fate world's wealth and welfare have grown in spite of uncertainties of return. On the whole we can conclude that Valluvar who has written so much on [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], etc. would not have been overawed by FATE.

10

Prof. A. V. KRISHNAMURTHY
MADURA COLLEGE

ECONOMIC THOUGHT OF TIRUVALLUVAR WITH SPECIAL REFERENCE TO OCCUPATIONS

1. INTRODUCTION

Economics is a modern science and as such it is futile to search for economic thought in a work belonging to a few centuries before or after Christ. Even in the west there were no writers on economics before ADAM SMITH who lived in the eighteenth century. Really speaking it was ALFRED MARSHALL, an economist born a century later who wrote the first book on Economics, viz., PRINCIPLES OF ECONOMICS.

Of the three sections of Tirukkuṟaḷ, the first part on RIGHTEOUSNESS deals with the duties of man as a house-holder and as an ascetic; the second part on WEALTH deals with politics; and the third part on LOVE deals with the romance of a couple from the time they meet each other for the first time upto the time they reunite after a temporary separation from each other. If at all we may find any ideas on economics in Tirukkuṟaḷ, we have to look for it in the second part. Even here we should not forget that the Second Book of Tirukkuṟaḷ, though it bears the title of Wealth, is, like the ARTHASHASTRA of KAUTILYA, a treatise on Statecraft, and not a book on Economics. Hence there is no direct reference to economic ideas in Tirukkuṟaḷ. However, a few economic ideas having some bearing on statecraft may be traced in it.

Though in the Kuṟaḷ, which is an ancient classic, we may not find any direct reference to economic ideas, as Tiruvaḷḷuvar is one

of the great seers whose message is intended not only for their age or country but for all time and for all mankind, his ideas on certain economic activities, agriculture in particular, are found to be relevent to the present day.

2. STRESS ON MATERIAL WELFARE

The fact that the Second Book of Tirukkuṟaḷ covered in seventy chapters and containing seven hundred stanzas dealing with policy in worldly affairs including statecraft, is the biggest section, about twice the size of the First Book on Righteousness and thrice that of the Third Book on Love, proves that Tiruvaḷḷuvar assigned a high place for material welfare in his scheme of life. The rules laid down therein for the guidance of the ruler are applicable with equal force to the industrialist and the business-man.

3. PRE-REQUISITE FOR ECONOMIC PROGRESS

Political freedom, peace and security are the pre-requisites for economic progress. The Industrial Revolution first appeared in England which had peace and security while in France and Germany the clock of progress was put back by half a century on account of political turmoil and disintegration. European domination over Africa and Asia has left the Afro-Asian Nations backward, to recover from which they are still struggling.

Tiruvaḷḷuvar is fully convinced of the necessity of preserving order in the country and he has a great abhorrance of anarchy and misgovernment. His abhorrance of anarchy and his conviction of good government are brought out in the following kuṟaḷ stanzas :

பல்குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் வேந்தலைக்கும்
கொல்குறும்பும் இல்லது நாடு. (குறள் 735)

" That is the great nation which is not divided into warring sects, which is free from murderous anarchists, and which hath no traitors within its bosom to ruin it. "

ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
வேந்தமை வில்லாத நாடு. (குறள் 740)

" A state may have everything mentioned in this chapter, yet if it has not the right kind of ruler, they will all come to nothing. "

Kuṟaḷ stanzas **611, 616** and **617** in the chapter on Strenuous Life lay emphasis on the importance of human effort in securing economic progress :

அருமை உடைத்தென் றசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும். (குறள் 611)

" Let not the magnitude of the task unman you. Strenuous effort ever brings victory. "

முயற்சி திருவினை ஆக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும். (குறள் 616)

" Industry is the mother of prosperity : but indolence only bringeth forth penury and destitution. "

மடியுளாள் மாமுகடி என்ப மடியிலான்
தாளுளாள் தாமரையி னாள். (குறள் 617)

" The dark elder sister (the Goddess of Misfortune) dwelleth with idleness. She of the Lotus (Goddess of Wealth) dwells in human effort."

Tiruvaḷḷuvar stresses the importance of deliberation and proper planning before a venture is undertaken. The following stanzas may be quoted in support of this statement :

அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி வழிபயக்கும்
ஊதியமும் சூழ்ந்து செயல். (குறள் 461)

" Take into consideration the output and wastage and the profit that an undertaking will yield, and then put thy hand into it. "

எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபின்
எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு. (குறள் 467)

" Think out fully before launching out on an action. To think of devising ways and means in the course of the action is fatal. "

Again Kuṟaḷ stanza **120** in chapter **12** on Rectitude reiterates the principle of enlightened self interest thus :

வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தமபோல் செயின். (குறள் 120)

" Let business men know that it is good business to protect the interest of others exactly as they do their own. " As Rajaji remarks,

" This is the kuṟaḷ version of the formula that honesty is the best policy. Rectitude is not only Dharma but worldly wisdom also ".

4. EMPHASIS ON AGRICULTURE

Coming to occupations, Tiruvaḷḷuvar is certainly on firm ground in emphasising the role of agriculture in a country's economy. His views about agriculture are even today valid to the conditions prevailing in a backward or developing country like India, where economic prosperity depends to a large extent on the progress of agriculture. But his view, that the tillers of the soil alone live by right, while the rest are parasites and sycophants,

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர் (குறள் 1033)

is an overstatement of the importance of agriculture that can not be accepted in the present day. Further in modern economy greater stress is laid on industrial growth, and a country depending too much on agriculture is considered to have an unbalanced economy. Tirukkuṟaḷ takes into account the agricultural sector alone and ignores the industrial sector which plays a major role in the economy of advanced countries.

5. OTHER OCCUPATIONS

Has Tirukkuṟaḷ anything to say about industries in the modern sense? We find nothing by way of a reference to industries in the Kuṟaḷ. Though the great author of the Kuṟaḷ is believed to have been a weaver, he has not said even a word about spinning and weaving, much less about other occupations in his book containing 1330 verses spread over 133 chapters. Even if the Sage has made any indirect reference to occupations, these relate to those connected with agriculture. Agriculture has a wider meaning in the modern context. It includes not only farming but also cattle-breeding, poultry-farming, bee-keeping and other cottage industries based or depending on agriculture. Tirukkuṟaḷ makes a reference to occupations in this sense only. It has nothing to say about industries in the modern sense about which Tiruvaḷḷuvar could not have been aware of, as the modern industrial economy is the offshoot of the Industrial Revolution that began in 1850.

Though Tiruvaḷḷuvar could not anticipate the great advances of modern technology and industrial organisation, he certainly knew that poverty could not be wiped out without fully exploiting the natural resources of the country through man's energy and enterprise. We see today that enterprising and industrious nations like Japan and West Germany have been able to rebuild their economy within a short time after the destructions of Second World War, whereas idle nations continue to be backward and thrive in perpetual poverty. This fact is clearly stated by kuṟaḷ 1040 in chapter 104 on Agriculture which remarks :

இலமென் றசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நிலமென்னும் நல்லாள் நகும். (குறள் 1040)

" The good wife, Earth, laughs at the foolishness of men who sit idle bemoaning their poverty ."

In this kuṟaḷ the term land (நிலம்) may be taken to mean not only the soil (as the old commentators have interpreted) but also to include all natural resources of the country, as the modern Economists do.

6. CONCLUSION

Caste-based Small-Scale occupation :

In making an assessment of the economic ideas of Tiruvaḷḷuvar, particularly those relating to occupations, we should not forget that, whatever might have been the exact period in which he lived (to quote V. V. S. Iyer, the great patriot and writer " we have only to make our conjectures even as to the time at which he flourished "), Tiruvaḷḷuvar was acquainted with the primitive economy wherein agriculture was the dominent occupation, trade was by barter and the country was composed of self-sufficient village communities depending on small-scale occupations carried on in their homes on a caste basis. There is internal evidence in Tirukkuṟaḷ (stanzas 134, 259, 409, 543 and 560) to show the existence of the caste system in those days, and it can be presumed without any hesitation that the occupations too were organised on a caste basis, as it continues to be so even today, especially as regards the traditional occupa-

tions like weaving, carpentry, jewel-making, pottery, masonry washing, hair-cutting, etc.

Kuṟaḷ stanzas referring to the existence of caste system in the days of Tiruvaḷḷuvar:

மறப்பினும் ஓத்துக் கொளல்ஆகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும். (குறள் 134)

" The Brahmin can read again what he has forgotten of the scriptures and make up for lost memory. But if he neglects regulation of life he forfeits for ever the advantage of his birth. "

அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்று. (குறள் 259)

" To abstain from the killing and eating of living beings is better than to perform a thousand sacrifices in the sacrificial fire. "

மேற்பிறந்தார் ஆயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்தும்
கற்றார் அனைத்துஇலர் பாடு. (குறள் 409)

" The fool though born of a higher family is esteemed much less than a learned man who is of inferior descent."

அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல். (குறள் 543)

" The sceptre of the prince is the main stay of the science (The Vedas) of the Brahmans and of righteousness also ".

ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூல்மறப்பர்
காவலன் காவான் எனின். (குறள் 560)

" The udders of the cow will be dried up and the Brahman will forget his science (the Vedas) if the prince ruleth not with justice."

Note :— The English versions of the Kuṟaḷ Stanzas quoted in this paper are taken from Rajaji's book on KURAL IN ENGLISH and from the ENGLISH TRANSLATION OF THE TIRUKKURAL by V. V. S. Iyer.

11

Prof. S. SUNDARAJAN
AMERICAN COLLEGE

AGRICULTURE IN TIRUKKURAL

Tirukkuṟaḷ mentions three sources of income for a State, one of which is Agricultural Income included in the term உறுபொருள் (or Natural Resources), the other two being Commercial Taxes and Booty (or spoils of conquest).

> உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்தன் ஒன்னார்த்
> தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள் — *756*

is the Kuṟaḷ under reference. The commentator Parimēlaḻakar brings only unclaimed treasure and heirless property under the term உறுபொருள். But it seems to me that natural resources should also be included in this, since Tiruvaḷḷuvar has not explicitly mentioned it anywhere among the sources of income for a kingdom. If this is not included here, it will be a serious omission, which Tiruvaḷḷuvar would not have thoughtlessly committed. he fact that he has devoted a complete chapter for Agriculture is significant in this connection.

To define a country he says that 'that is the great country which never faileth in its yield of harvests' (தள்ளா விளையுளும் **731**) 'which grows greatly in prosperity' (ஆற்ற விளைவது **732**) and that 'the learned say that those are Kingdoms whose wealth is not laboured for, and those not, whose wealth is only obtained through labour':

> நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடுஅல்ல
> நாட வளந்தரும் நாடு. — *739*

When agriculture was the chief source of income to a nation, it is but obvious that Vaḷḷuvar has to think of agriculture constantly.

Even in the beginning of his great monumental work he thinks of the 'ploughmen' who will not plough with the yoke of the 'oxen' (ஏரின் உழாஅர் உழவர் 14) if rain fails. In order to give importance to the agriculturists Vaḷḷuvar called the warriors as those whose ploughs are bows (வில்லேருழவர்) and the scholars as those whose ploughs are words (சொல்லேருழவர் 872).

Let us see what Tiruvaḷḷuvar has to say on Agriculture. He has not mentioned any other wholetime occupation except indirectly such as trade and commerce both inland and maritime, which were a source of tax income to the State. Though Tiruvaḷḷuvar is said to have eked his livelihood by taking to weaving he has not so much as even mentioned it in his Tirukkuṟaḷ. The fact that he has laid stress on Agriculture by devoting a whole chapter to its warrants that in his time as even to-day throughout the world agriculture was the basic and main occupation of the people. He stresses this by the assertion that the whole population of the world has to depend upon Agriculture, for its sustenance, whatever other occupations it might follow. Hence, he says, that agriculture is a glorious occupation. People may be following different avocations or trades, or try one trade after another, but finally they have to turn to agriculture as the best means of sustenance. Thus the importance and indispensability of agriculture is brought forth by him.

All others who take to different avocations are supported by the agriculturists and hence they are the main stay of the world. People take to other occupations because they are comparatively easier and more lucrative, while agriculture demands all the energy and attention of the agriculturist. He is compared to the linch-pin of a cart, without which the cart cannot run. Metaphorically, the whole world is the cart and the agriculturist is the linch-pin to the cart. The truly independant profession is agriculture, since it is not subservient to any other profession. On the other hand those belonging to the other professions have to be at the mercy

of the agriculturists for their daily food. The agriculturists are also responsible for the country's victory on the battle field, since without stocks of food, the armies cannot fight to the finish. They help their king to annex several territories to his own. Further agriculturists are naturally philanthrophic, since they have always more than enough to give. Even the self-denying ascetics cannot have their existence on this earth, if the peasants do not exert themselves to produce agricultural wealth.

Some minute details about farming are given by Tiruvaḷḷuvar in a couple of terse stanzas. He says that the well-tilled land should be left to dry in the sun long enough so that the nice soil is reduced to a fourth of its bulk or weight before agricultural operations are started on it. This will ensure absorption of atmospheric nitrogen by the soil in the shape of its compounds particularly during rains. If the soil is thus prepared, it does not need to be enriched by artificial manure or fertilisers. Its yield will be high. However after deep ploughing, enriching the soil with fertilisers is desirable. The weeds must be removed carefully and frequent watering of the crops is also necessary. Finally protection of crops from damage by cattle or thieves is equally imperative. If the owner of the land neglects his duty of supervising the farming operations in his land, he will certainly lose the benefit that will accrue to him as a result of his labours.

Finally Tiruvaḷḷuvar ends with the warning that poverty and indolence are scoffed at by Good Earth, because she is ever ready to help those who are willing to work on the soil. What a pity that people do not realise this !

The same concern for the daily food. The agriculturists are responsible for the country's economy on the same count, and without stocks of food, the army cannot fight in the field. They help their king in annexing several territories to his own. Further, agriculturists are naturally particularly generous, since they have money even more than enough to give. Even the self-serving ascetics cannot have their existence on this earth, if the peasants do not exert themselves to produce agricultural wealth.

Some minute details about farming are given by Tiruvalluvar in a couple of terse stanzas. He says that the well-tilled land should be left to dry in the sun long enough so that an acre of it reduced to a fourth of its bulk in weight before agricultural operations are started on it. This will ensure the supply of atmospheric nitrogen to the soil in the shape of its compounds, particularly during rains. If the soil is thus prepared it does not need to be enriched by artificial manure or fertilisers to make up the loss. However after deep ploughing, enriching the top with manure is desirable. The weeds must be removed carefully and frequent watering of the crops is also necessary. Close protection of crops from damage by cattle or thieves is equally important. If the owner of the land is not mindful of supervising the various operations in the land, he will certainly lose the benefits. The returns to him are a result of his labour.

The earth wealth is the reward of the toiler, but poverty and indolence are scoffed at by Mother Earth. In turn she is ever ready to help those who are willing to work on the soil. What a pity that people do not realise this!

12

Thiru R. SANKARARAMALINGAM
MADURAI UNIVERSITY

THE CONCEPT OF WELFARE IN TIRUKKURAL

1. WHAT IS WELFARE ?

In Economics the maximisation of welfare or happiness is given as the aim for the individual as a consumer. His role as a participant in production is not really separate from his role as a consumer. Production is for consumption. The earning of income is for spending it on consumer goods and services. Thus consumption becomes the end of economic activity and the aim of the individual is to attain as high a level of consumption as possible. The more wants one is able to satisfy, the more will be his welfare. The acquisition and utilisation of more goods and services seem to be the only way to enjoy more happiness.

The questions that come up immediately are, (i) Should welfare or happiness consist in only this? (ii) Should the individual care for his own needs? (iii) Will not there be joy or happiness to him if he helps to fulfil wants of other people? In short what can be considered as real happiness or welfare, the attainment of which should be sought after by the individual in society? Tirukkuṟaḷ deals with these aspects of the individual's aims in life and the enjoyment of happiness by him.

2. IMPORTANCE OF WEALTH TO A HOUSE-HOLDER

The individual should strive to earn by working very hard. So long as he lives in this world wealth is important for him. As

Tiruvaḷḷuvar himself says "As this world is not for those who are without wealth so the other world is not for those who are without kindness" (247). He refers to "தாளாற்றித் தந்த பொருள்" (212) or wealth earned after much effort. The life of the house-holder should be lived according to rules of "dharma". Real pleasure will accrue only to a life lived virtuously :

அறத்தான் வருவதே இன்பம்மற் றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல. (39)

If such a life is led, he can be considered as one among the heavenly Gods. The Kuṟaḷ says,

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். (50)

3. AIMS OF THE HOUSE-HOLDER

The objectives of the individual should be to help his relatives and friends, the deserving people, to be of use to people at large by proper utilisation of his wealth, to banish hunger and to find happiness in giving and to earn fame. The selfish objective of fulfilling one's wants to the maximum extent possible in order to secure the maximum level of happiness or welfare is not considered as worthy of pursuit if his social duties and responsibilities are taken into account. Thus a difference may be noted between how one tries to live and work and how one should try to live and work. The former is given importance in modern economics on which the individual's economic welfare is built. The latter idea is emphasised in Tiruvaḷḷuvar's ideal of welfare.

4. CARE FOR FRIENDS & RELATIVES

The purpose of earning wealth is to fulfil the needs of oneself as well as relatives and friends. " The entire purpose of leading the life of a house-holder and building up property is to indulge in hospitality towards guests" :

இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (81)

The individual should try to help others who deserve to be

helped. The care of the weak in society becomes his responsibility. In a modern welfare state this is the responsibility of the government. The resources needed for this purpose are raised from the people who are made to contribute compulsorily taxes and other payments. The element of compulsion is missing and the individual is afforded opportunity to do good by looking after the helpless in society, in the ideal social set-up portrayed by Tiruvaḷḷuvar. The wealth earned after much effort is to be used for helping the people who are really in need of help. He says, "தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு" (212). Otherwise the indiscriminate way of rendering help to all may encourage beggary.

5. CARE FOR PEOPLE AT LARGE

The wealth acquired by the individual is to be enjoyed by the people at large. This is an ideal practised by philanthropists here as well as in other countries. The wealth of these people is compared to the city-lake filled with wholesome water which is of use to all people. They get water from the lake for drinking purpose and will be put to great suffering if the city-lake is empty. They become happy when water is flowing into it. In the same way the people enjoy happiness when wealth is earned by the individual possessed of eminent knowledge. For, he will certainly make use of his wealth for increasing the happiness of all people. His wealth will be useful to all the people just like the fruits of a useful tree. The acquisition of wealth by him is compared to the bearing of fruits by a useful tree in the midst of a village :

ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு. (215)

பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயனுடை யான்கண் படின். (216)

6. CARE FOR THE HUNGRY

The aim of the individual in earning wealth is thus to use it for the benefit of all and to help the deserved and not merely to increase one's own happiness. To do benevolent acts should be his chief aim. There is no limit to it. The objective is considered by

Tiruvaḷḷuvar to be such a laudable one that he says "If it is said that benevolence will entail loss it is worthwhile to incur such loss even by the sale of one's self" :

ஒப்புரவி னல்வரும் கேடெனின் அஃதொருவன்
விற்றுக்கோள் தக்க துடைத்து. (220)

The third objective of the individual should be to banish hunger from the earth. It should be remembered by all of us that even to-day with all the advancements in science and technology which are put into use in production, hunger and poverty are yet to be removed from the world. The suffering from hunger is still there. What is the justification in a section of the people trying to get more and more of a variety consumer goods coming mostly under luxuries while the other section in the world is suffering from lack of necessities of life like food stuffs ? Even in the case of a country like ours, there is hunger on one side and on the other side attempt is made to secure more of luxurious things and thus to reach a higher standard of life. Are not people selfish enough to allow their own brethren to suffer from hunger ? Can this society be considered as a welfare society or state ? Should not the people be taught to be less selfish ? Tiruvaḷḷuvar attaches great significance to the duty of eliminating the suffering of the hungry. He says, "The removal of the acute hunger of the poor is the place for one to treasure up one's wealth in" :

அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி. (226)

He says that the power of the people who satisfy the hunger of others is greater than the power of the people who do penance. The latter may simply endure hunger but the former try to remove it:

ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசிஆற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின். (225)

7. HAPPINESS IN GIVING

The individual should find happiness in the act of giving to others. Thus happiness or welfare does not consist merely in satisfying one's own wants. Happiness comes to one when he gives

to others his wealth and not when he hoards it. One should get "ஈத்துவக்கும் இன்பம்" (228) i.e., pleasure in giving to others and making them happy.

8. EARNING OF FAME

The goal in life should be to earn fame. The people who have become famous because of their philanthropic and charitable acts live for ever. The body of fame lasts for ever after the loss of the human body. So happiness should be found in acquiring things that are permanent in the world. The life in this world with all its sweetness is only temporary. One should try to live in praise and get fame giving to others especially the poor. "Give to the poor and live in praise thereby. There is no greater benefit to man than that":

ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுஅல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு. (231)

Thus the enjoyment of welfare or happiness is to be found by the individual in getting fame. He comes to this stage only after his inner development i. e., development of mind, stage by stage. The selfishness in him is being conquered as he begins to show considera-tion for others and help his friends and guests as an ideal host. Then he tries to be of use to all people by his acts of benevolence. He attempts at eliminating the dreadful disease of hunger (பசி என்னும் தீப்பிணி 227). His mind is by then so broadened that he finds pleasure in the act of giving. Finally he reaches the highest stage of winning fame which should be his ideal in life.

9. CARE FOR ALL HUMAN BEINGS

Happiness or welfare is not confined to the worldly life with which economics is concerned. The course of action to be taken for finding economic welfare—the welfare enjoyed by the acquisition and use of goods and services—either for the individual or for the commu-nity is highlighted by modern economists. Economics is not con-cerned with the aspects of happiness other than that which is secured by the satisfaction of wants. The same course of action is prescribed in Tirukkuṛaḷ for one to realise happiness in this world and the world after. One should extend his love to all the living beings and not merely to the human beings.

The wealth of kindness is best of all wealth, for material wealth is possessed by the meanest of men :

அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள. (241)

The kindness shown to other living beings should desist him from consuming meat. The wise who have freed themselves from mental delusion will not eat the flesh which has been severed from an animal:

செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார்
உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன். (258)

He should not do any harm to other living beings. உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை (261) should be his principle in life. His universal kindness should not only prevent him from inflicting pain and injury to other living beings but should make him do good to them. It is his bounden duty to protect them by sharing his food with them all. This is the crown of all virtues as has been summed up by great writers :

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை. (322)

10. EVERLASTING HAPPINESS BY REDUCING WANTS

The wants can easily be multiplied. All that man is to do is to think of them. Compared to wants, the resources available in the world are limited. There is thus the eternal problem of scarcity which forms the basis for the study of economics. Perfect satisfaction or fullest satisfaction can never be attained by the individual. Yet he is expected to strive to get as much as possible. But the sense of incomplete satisfaction or welfare will be there. Instead, it is possible for him to think of limiting his wants according to the availability of resources. This possibiltiy of making a change in attitude is not given any consideration in economic analysis. The individaul can be happy if only he is able to limit his wants. Tiruvaḷḷuvar says,

யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன். (341)

Goods secured by him will be of use only if they are well-preserved. He must see that the durable consumer goods like

radios. cars, etc., are in good condition. He has to worry about their safety as well as their proper condition. So every good bought by him brings in its train worry. The major worry will be how to get it, i. e., how to earn more. But his income is limited, as there is a limit to his earning capacity. All these worries will not be there if he is able to renounce the wants.

Thus real happiness comes to one who is able to give up desires. This is the road to reach everlasting happiness. Eternal bliss will be there if one has necessarily conquered the cycles of birth. Thus the path to happiness here and in the world after is the same and it will enable one to fulfil the purpose of life itself. "The wise say that desire is the seed that causes increasing births to all at all times":

அவாஎன்ப எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து. (361)

It is considered that to be born in this world is painful and by avoiding it one can be happy. The conquering of desires i.e., the giving up of desires is to be strived for, if one wants real happiness. In this world there is no great wealth equal to freedom from desire and even in any other place there is nothing like it:

வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லை
யாண்டும் அஃதொப்பது இல். (363)

Thus the individual is exhorted to be altruistic in his outlook and action and to lead a life of usefulness and service to all people and to all living beings. Finally he is expected to reach the highest stage in his development when he is able to control his desires. Then he is able to enjoy full happiness or welfare. His love is first extended to his family, then to his relatives and friends, then to the people at large and finally to all living beings. Thus perfect happiness is to be found by the cultivation of universal love and control of one's own desires.

13

Thiru. R. RANGASWAMY
MADURAI UNIVERSITY

A COMPARATIVE STUDY OF THE IDEAS OF TIRUVALLUVAR AND MAHATMA GANDHI ON THE ECONOMIC ORDER

1. INTRODUCTION

There is some justification in making a comparative study of the economic ideas of Poet Tiruvaḷḷuvar and Mahatma Gandhi, though they belonged to different ages divided by a long gap of many centuries. It is generally believed that Vaḷḷuvar lived about 18 or 19 centuries ago, whereas Gandhi was the product of the 20th century. From the details available from various sources it is found that Vaḷḷuvar was a weaver by profession while Gandhi a spinner by conviction. This shows that both believed in the theory of bread labour and lived the life of Biblical norm : " In the sweat of thy brow shalt thou eat thy bread".

Tiruvaḷḷuvar led a consecrated life mindful of all his duties to the living. Affection was the very life of his soul, of all his virtues the first and greatest. The sum and source of them all is love. He was pure, patient and forbearing, with a heart free from envy, moderate in desires, speaking no evils of others, dreading the touch of evil and liberal in all his benefactions. Gandhi also lived the same kind of life but under much different circumstances in the 20th century. Vaḷḷuvar composed Kuṟaḷ, it is believed, at a time when Jainism had made much headway in Tamilnad. Hence, Kuṟaḷ it is said, echoes many a principles of Jainism like self-restraint, patience, forbearance, renunciation, penance, etc.(chapters 25

to **38**). Gandhi also preached and practised these ideals. This was so, because, he was also influenced to a large extent by Jainist theology which is still prevalent in his birth place, Gujarat.

G. U. Pope observes, "The East and West have influenced one another in a very real and not yet thoroughly understood way from the earliest times. It is undoubtedly a noteworthy fact that from Mayilapur (believed to be the place of Vauḷḷvar) on which the eyes of Christendom have ever rested as the one sacred spot in India of Apostolic labour, comes the one Oriental book, much of whose teaching is an echo of the "Sermon on the Mount". We may fairly picture him (Vaḷḷuvar) pacing along the sea-shore with the christian teachers, and imbibing christian ideas, tinged with the peculiarities of the Alexandrian School, and day by day working them into his wonderful Kuṛaḷ"[1]. It is wellknown that the "Sermon on the Mount" exercised a very powerful influence on the life and work of Gandhi. Shriman Narayan observes that "the Bible also shaped his thoughts on social and economic matters"[2]. Besides, Hinduism the most ancient religion of India might also have played an important role in influencing the ideas of these two great men.

Whatever may be the differences of opinion regarding Vaḷḷuvar's period and the sources of influence on his work, it is quite certain that these two persons, one a saintly poet and the other a saintly politician, had something in common in evolving their economic as well as other ideas.

It is quite true that neither of them was an economist in the modern technical sense of the term. Both were practical idealists who tried their very best to provide solutions to various difficulties and problems in a rational and scientific manner keeping in constant view the basic principles of Truth, Love and Dharma (Aram) which could not be sacrificed even for the sake of higher goals. According to both these men the economic pattern is the strong foundation for human growth. Both of them do not view life as

---

1 "Tirukkural" - G. U. Pope and Others, Page XVI.

2 " Gandhi : The Man and His Thought" — Shriman Narayan, Publications Division, Government of India, 1968, page 36.

'MAYA' (illusion). They were greatly concerned with the economic welfare of the society because they believed in the necessity of a healthy material life for the realisation of spiritual goal which was their main concern.

2. THEORY OF BREAD LABOUR

"Intelligent manual labour is, any day, the highest form of *social services* "[3]. It adds to the useful wealth of the country. It should be part of an individual's life daily to what is termed as "*bread labour*" in order to entitle him to share in the world goods. Unfortunately persons doing manual labour have been assigned an inferior status in the modern society. Gandhi considered it very necessary to insist on the dignity of labour. "No labour is too mean for one who wants to earn an earnest penny. The only thing is the readiness to use the hands and feet that God has given us" [4]. Tiruvaḷḷuvar exhorts bread labour and independence. According to him "there is no dish so sweet as that earned by one's own labour, be it but the thinnest gruel." :

> தெண்ணீர் அடுபுற்கை ஆயினும் தாள்தந்தது
> உண்ணலின் ஊங்கு இனியது இல். *1065*

" The effects of bread labour ", observes Gandhi, " would be far reaching. Universal practice of this principle would establish equality on this earth and stamp out starvation and save the world from many a sin. Laziness, idleness, hypocrisy and crime which arise as a result of misplaced charity would be a thing of the past. Misplaced charity adds nothing to the wealth of the country. It only gives a false sense of meritoriousness to the donor and makes him smug and complacent. Labour is a potent unifying agent and a great equaliser. If every one observed the obligation of *bread labour*, all distinctions of rank would be abolished and a conflict between the capital and labour, the poor and the rich would be stilled ".[5]

---

3 " Harijan" — 1-6-1935, M. K. Gandhi.

4 "Harijan" — 10-12-1936, M.K.Gandhi

5 From *yeravda Mandir* — M. K. Gandhi, Chap. IX.

3. ECONOMY IN PERSONAL LIFE

If individuals desist themselves from lavishness and lead a simple and contented life, the scarcity and shortage that are menacing the human life today could be easily tackled. Efforts to increase national production should be complimented by every one by limiting his needs and leading a simple life. Simplicity is not for its own sake but for the sake of the benefit of others.

Vaḷḷuvar warns the individuals that luxury and lavishness will land them in poverty. " The seeming splendour of his career carried on without adjustment to means will suddenly disappear leaving no vestige behind. " :

அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல
இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும். (479)

" The wealth of a person whose liberality does not weigh the measure of his property will quickly perish. " :

உளவரை தூக்காத ஒப்புர வாண்மை
வளவரை வல்லைக் கெடும். (480)

Gandhi advocated economy and his personal life was a perfect example for it. He would always use the backside of the letters received by him for writing statements and articles. His small cottage in Sevagram was a drawing room, an office, a lounge, and a conference room, all rolled into one. There was hardly any furniture in his room, except a lamp, a low desk and a small rack for books. During the summer heat, there was no question of a cooler or air-conditioner; he would rarely use even a curtain made by a local artisan. He dressed himself as an half-naked Fakir, because not that he cannot afford to wear but that he only wanted to economise the use of the articles which were not available to his downtrodden brethren. To him the golden rule was to refuse resolutely to have what the millions cannot [6] : Tiruvaḷḷuvar stresses the need for austerity to remove poverty and scarcity. There are many destitutes and few rich in this world because there are few who practise austerity and many who do not :

இலர்பல ராகிய காரணம் நோற்பார்
சிலர்பலர் நோலா தவர். (270)

---

6 "Sayings of Gandhi" — Mass Contact Committee, page 32.

4. MEANS VS. ENDS

The modern view is that the economist's job is simply to search out the most effective means of attaining the desired ends. His function is not to prescribe rules of conduct but to try and trade through the complicated network of interrelationships in our economic life and show what the consequences of any economic actions are likely to be. This view was not acceptable to people like Vaḷḷuvar and Gandhi to whom man was the highest consideration and anything which ran counter to the moral values of life was an anathema to them. Gandhi believed that "true economics never militates against the highest ethical standard, just as all true ethics, to be worth its name, must at the same time be also good economics"[7]. "True economics stands for social justice ; it promotes the good of all equally, including the weakest and is indispensable for decent life"[8].

Great men never subscribed to the idea that end justified the means. Vaḷḷuvar and Gandhi stuck to this golden ideal through thick and thin, without worrying about the immediate results. They were convinced that our ultimate progress towards the goal would be in exact proportion to the purity of our means. In chapters **46** (Acting after due Consideration – தெரிந்து செயல் வகை) and **66** (Purity of Action - வினைத் தூய்மை) Vaḷḷuvar emphasises the need for adopting pure means to achieve the ends.

"The means adopted should be such as would not be condemned by the enlightened world which never approves of unworthy means.":

எள்ளாத எண்ணிச் செயல்வேண்டும் தம்மொடு
கொள்ளாத கொள்ளாது உலகு. (470)

"Far more excellent is the extreme poverty of the wise than wealth obtained by heaping up of sinful deeds." :

பழிமலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை. (657)

" The action that is not in accordance with the moral law should be avoided at all time. ":

என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
நன்றி பயவா வினை. (652)

---

7 "Hind Swaraj or Indian Home Rule" — M. K. Gandhi.

8 "Harijan" — 9-10-1937.

"Forsake in the very moment (of acquicision) that gain which, though it should bring advantage, is without equity.":

நன்றே தரினும் நடுவிகந்தாம் ஆக்கத்தை
அன்றே ஒழிய விடல். (113)

"Do not undertake such means that good men would condemn even if it means your helplessly looking on while your mother starves.":

ஈன்றாள் பசிகாண்பா னாயினும் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை. (656)

In the chapter on "Way of Accumulation of Wealth" (பொருள் செயல் வகை) Vaḷḷuvar wants us "rather avoid than seek the accumulation of wealth which does not flow in with mercy and love.":

அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல். (755)

In Gandhi's view, "no economic reforms, however intrinsically desirable, can lead to desirable changes in individuals and the society they constitute unless it is carried through in a desirable context and by desirable methods" [9]. Thus, both these great men insist on the employment of methods consistent with higher ideals for the attainment of noble objectives.

5. WELFARE OF THE WEAKER SECTIONS

Both Vaḷḷuvar and Gandhi were greatly concerned about the well-being of the weaker sections of the people and they ardently felt that their (weaker sections) economic conditions must be improved to such a level that they become self-reliant in life.

Vaḷḷuvar feels intensively for the suffering of the poor. He says "One may be able to sleep in the midst of fire; but by no means in the midst of poverty." :

நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும் நிரப்பினுள்
யாதொன்றும் கண்பாடு அரிது. (1049)

---

9 "Hind Swaraj or Indian Home Rule" — M. K. Gandhi, page 70.

He condemns that "the wealth which is neither enjoyed nor given to deserving persons is a mere disease." :

> ஏதம் பெருஞ்செல்வம் தான்துவ்வான் தக்கார்க்குஒன்று
> ஈதல் இயல்புஇலா தான். (1006)

"Wealth which is not utilised for helping the distressed is like a good and beautiful maiden forced to remain unmarried until overtaken by old age." :

> அற்றார்க்குஒன்று ஆற்றாதான் செல்வம் மிகநலம்
> பெற்றாள் தமியள்மூத் தற்று. (1007)

Gandhi's concern for the poor is equally great. "He recognises no God except the God that is to be found in the heart of the dumb millions". "He cannot conceive any higher way of worshipping God than by working for the poor" and he advocates that "for us today there can be no sacrifice higher than to forget the distinctions of high and low, and to realise the equality of all men". For him, "Swaraj means freedom for the meanest of our country men".[10] He provides us with a "talisman" which will lead to Poor Man's Swaraj where the necessaries of life could be enjoyed by the weakest : "whenever you are in doubt, or when the self becomes too much with you, apply the following test: Recall the face of the poorest and the weakest man whom you have seen and ask yourself if the step you contemplate is going to be of any use to him. Will he gain anything by it ? Will it restore him control over his own life and destiny ? In other words, will it lead to Swaraj for the hungry and spiritually starving millions ? Then you will find your doubts and self melting away".[11]

6. MULTIPLICATION OF WANTS VS. SELF-RESTRAINT

Self-restraint is one of the great lessons taught, by both Vaḷḷuvar and Gandhi in the sense of curbing one's desire for physical pleasures and material goods. The modern belief is that, to promote economic growth, it is desirable to encourage the multiplication of wants. Affluent societies have achieved certain standards of living

---

10 "Sayings of Gandhi" — pages 10 & 11.

11 "This was Bapu" page 46.

and are in a position to add to the material goods and services. But as a poet has sung, "just as a surfeit of the sweetest things the deepest loathing to the senses brings", so also we discover that rendering to the human appetites to the point of satiety leads mankind nowhere. The social malice that, then, calls for attention, is as obnoxious as that of underdevelopment in the economic field which, the multiplication of wants sets out to cure. "It is Gandhi's firm belief that unless every one willingly agreed to curtail his draft on society as a whole, a state of social equanimity would never come about. His appeal is mainly directed to the captains of industry, the merchants and traders, the front rank among lawyers and the higher administrative personnel between whose income and wealth and that of the millions of the under-privileged there is a wide divergence." [12]

Vaḷḷuvar is more emphatic in this respect. In the chapter on "Extirpation of Desire" (அவா அறுத்தல்) he strongly advocates to the individual to attain freedom from desires and physical pleasures. "There is in this world no excellence equal to freedom from desires and there is nothing like it anywhere else." :

வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லை
யாண்டும் அஃதொப்பது இல். (363)

Of all the sufferings, the sufferings arising out of desire is the greatest. To attain permanent bliss this flame (of desire) should be extinguished. In chapter 13 (Possession of Self-Restraint–அடக்கமுடைமை) it is said: " Should one through out a single birth like a tortoise keep in his five senses, the fruit of it will prove a safe-guard to him throughout the seven–fold births." :

ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து. (126)

To Gandhi, " Civilization, in the sense of the term consists not in the multiplication but in the deliberate and voluntary reduction of wants." He wants "restraint to be the law of our being, for highest perfection is unattainable without highest restraint." [13]

---

12 "Gandhian Philosophy — A Reassessment" — V. L. Mehta, Page 3.

13 "Sayings of Gandhi" — Pages 29 and 32.

7. ECONOMIC INEQUALITIES AND TRUSTEESHIP

While men are born equal, meaning that they have a right to equal opportunity, all have not the same capacity. It is, in the nature of things, impossible, for instance, all cannot have the same height, or colour, or degree of intelligence, etc.; therefore in the nature of things some will have ability to earn more and others less. Experience tells us that differences in requirements also exist in society. It is not possible to definitely assess the variation in needs of men. All that is possible is to reduce the difference between the rich and the poor. The contrast between these two sections is disgraceful. There must be a general levelling down of the few rich in whose hands the bulk of the nation's wealth is concentrated and a levelling up of the dumb millions. Further every one must be assured a balanced diet, a decent house to live in, sufficient cloth to cover himself, etc. In short, the real implication of equal distribution is that each man must have the wherewithal to supply his essential and natural needs. So the real meaning of "economic equality" is "to each according to his needs." At the root of this doctrine of distribution must lie that of trusteeship of the wealthy for the superfluous wealth possessed by them. The rich will be left in possession of his personal needs and will act as a trustee for the remainder to be used for socity.

The concept of trusteeship finds full expression in Tirukkuṟaḷ in chapter 22 (ஒப்புரவறிதல்). :

" All the wealth acquired with perseverance by the worthy is for the exercise of benevolence." :

தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (212)

" He truly lives who knows (and discharges) the proper duties of benevolence. He who knows them not will be reckoned among the dead. " :

ஒத்த தறிவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும். (214)

" The wealth of that man of eminent knowledge who desires to exercise the benevolence approved by the world, is like the full

waters of a city-tank." :

ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு. (215)

"The wealth of a man (possessed of the virtue) of benevolence is like the ripening of a fruitful tree in the midst of a town." :

பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயனுடை யான்கண் படின். (216)

"If wealth be in the possession of a man who has the greatest excellence (benevolence), it is like a tree which as a medicine is an infallible cure for disease." :

மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கண் படின். (217)

It seems Vaḷḷuvar wanted good conscience to prevail in the minds of all persons whether rich or poor. In the same manner Gandhi, who found in society, glaring inequalities of wealth and incomes, wanted all rich men to become trustees for their property and use it for the welfare of the society. According to him, "The rich man will be left in possession of his wealth of which he will use what he reasonably requires for his personal needs and will act as trustee for the remainder to be used for the rest of the society"[14]. "He had discussed this matter at great length and had approved a draft on trusteeship which does not exclude legislative regulation of the ownership and use of wealth. Thus, under state-regulated trusteeship, an individual will not be free to hold or use his wealth for selfish satisfaction or in disregard of the interests of the society. He did not recognise any right of private ownership of property except so far as it may be permitted by society for its own welfare"[15]. In defining the concept of Trusteeship, he said, "Trusteeship provides a means of transforming the present capitalist order of society into an egalitarian one. It gives no quarter to capitalism, but gives the present owning class a chance of reforming itself. It is based on the faith that human nature is never beyond redemption"[16]. Vaḷḷuvar's description

---

14 "Harijan" — 25-8-1940.

15 "Mahatma Gandhi : The Last Phase," by Pyarelal, pages 633-634.

16 "Harijan" — 16-2-1947.

of the wealth of a benevolent man as brimful waters of city-tank, as a fruit-bearing tree in the midst of a town and as an unfailing tree of medicinal properties, is also based on the same faith that human nature is not beyond redemption and that it will respond to the sense of charity and benevolence which are essential for bringing about an equal distribution of wealth and income leading ultimately to a desirable level of economic equality through non-violent means. In other words, both of these great men had faith in persuading the people through proper education and other means of mass communication to adopt the basic principles of Trusteeship. However much the state tries to bring equality through legislation and authority ultimately the individual or the people are responsible for working out the concept of Trusteeship. Though Gandhi not rule out legislation he believed only in man taking to these principles voluntarily. If the rich and the able are indifferent to the existing evils of disparity and fail to adopt voluntarily the principle of Trusteeship, force of circumstances will compel them to do so. He says,

" A non-violent system of society is clearly an impossibility so long as the wide gulf between the rich and the hungry millions persists. The contrasts between the palaces of New Delhi and the miserable hovels of the poor labouring class nearby cannot last one day in a free India in which the poor will enjoy the same power as the richest in the land. A violent and bloody revolution is a certainty one day unless there is a voluntary abdication of riches and the power that riches give and sharing them for the common good."[17]

Vaḷḷuvar also felt desperate over the glaring economic inequalities of his days and gave expression to his feelings in an out-burst as follows:

" If the Creator of the world has enjoined even begging as a means of livelihood, may He too go abegging and perish.":

இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான். (*1062*)

---

17 " Constructive Programme -- Its Meaning and Place" — M. K. Gandhi.

8. CITIZENSHIP AND MORAL VALUES FOR A BETTER ECONOMIC LIFE

Individual freedom is valuable, but it should not be forgotten that man is essentially a social being. He has risen to his present status by learning to adjust his individualism to the requirement of social progress. Unrestricted individualism is the law of the beast of the jungle. We have to learn to strike a balance between individual freedom and social restraint. The citizen's willing submission to social restraint for the sake of the well-being of the whole society, enriches both the individuals and the society of which every citizen is a member. This is one of the most fundamental ingredients of good citizenship. A better economic life, would come to prevail in a society where its citizens develop this essential quality of social consciousness. Otherwise the society will fall into economic and social degeneration.

According to Vaḷḷuvar, " that community which has no good citizens to support it by public-spirited sacrifice will fall uprooted by misfortune. ":

இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழும் அடுத்தூன்றும்
நல்லாள் இலாத குடி. (1030)

" There is nothing that so dignifies the individual as being ever ready to render service to the community." :

கருமம் செயஒருவன் கைதூவேன் என்னும்
பெருமையின் பீடுஉடையது இல். (1021)

" He who is bent on service to the community knows no postponement of action or sleep. He does not waste energy in thinking over convenience of time and points of dignity." :

குடிசெய்வார்க்கு இல்லை பருவம் மடிசெய்து
மானம் கருதக் கெடும். (1028)

" The man who makes up his mind to reform his community must be prepared for unmitigated suffering and give up his whole earthly existence to it. He must look upon his body as a receptacle to hold griefs and sufferings for the benefit of others." :

இடும்பைக்கே கொள்கலம் கொல்லோ குடும்பத்தைக்
குற்றம் மறைப்பான் உடம்பு. (1029)

Gandhi always stressed the imperative need for raising the moral stature of the citizens while attempting to raise their standard of living. He repeatedly reminded "a society did not become great merely by erecting huge buildings and giant factories and multiplying wealth for economic prosperity. While all these are important a country becomes really great and worthy of respcet only if her citizens imbibe the sterling qualities of the head and heart which inspires them to sacrifice gladly their individual good for the larger interest of the nation".[18] Vaḷḷuvar emphasises the need for equity and justice in the efforts of the citizens to earn wealth: "Only the wealth of that man who has equity will not perish, but will bring joy even to his descendants.":

> செப்பம் உடையவன் ஆக்கம் சிதைவின்றி
> எச்சத்திற் கேமாப் புடைத்து. (112)

Vaḷḷuvar defines, "a country is that in which those who bring forth undiminishing produce, *virtuous persons* and persons of unabating wealth dwell in unity.":

> தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
> செல்வரும் சேர்வது நாடு. (731)

This Kuṟaḷ brings out the fact that, not only higher productivity and efficient entrepreneurship which will increase production and augment national wealth, but moral values also are essential to make a country a prosperous and peaceful nation. The emphasis on good citizenship (based on moral values) is worth noticing here.

Gandhi opines that "people in the west generally hold that the whole duty of a man is to promote the happiness of the majority of mankind and happiness is supposed to mean only physical happiness and economic prosperity. If the laws of morality are broken in the conquest of this happiness it does not matter very much (for them). The consequences of this line of thinking are writ largely on the face of Europe. This exclusive search for physical and economic well-being prosecuted in disregard of morality is contrary to divine law, as some wise men in the west have shown. One of these was John Ruskin who contends in Unto This Last

---

18 "Gandhi: The Man and his Thought" – Shriman Narayan, page 2.

that men can be happy only if they obey the moral law. Morality is an essential ingredient in all the faiths of the world, but apart from religion, our commonsense indicates the necessity of observing the moral law. Only by observing it can we hope to be happy."[19]

19 " Introduction to Paraphrase of Ruskin's Unto This Last by Gandhi, page IX -XI.

BOOKS REFERRED :

1. Gandhi, M. K., *Bread Labour*, 1960, Navajivan Publishing House, Ahmedabad - 14.
2. Gandhi, M. K., *Constructive programme — Its Meaning and place*, 1948, Navajivan Publishing House, Ahmedabad - 14.
3. Gandhi, M. K., *Economic and Industrial Life and Relations* (three volumes), 1957, Navajivan Publishing House, Ahmedabad - 14.
4. Gandhi, M. K., *From Yeravda Mandir*, Navajivan Publishing House, Ahmedabad - 14.
5. Gandhi. M. K., *Hind Swaraj or Indian Home Rule*, Navajivan Publishing House, Ahmedabad - 14.
6. Gandhi, M. K., *Sayings of Gandhi*, 1969, Mass Contact Committee, (N. C. G. C.), Delhi.
7. Gandhi, M. K., *Unto This Last - A Paraphrase*, Navajivan Publishing House, Ahmedabad - 14.
8. Madan, Dr. G. R., *Economic Thinking in India*, 1966, S. Chand & Co., Madras.
9. Mazumdar, H. T., *Mahatma Gandhi*, 1963, Navajivan Publishing House, Ahmedabad - 14.
10. Meenakshisundaran, T. P., *Philosophy of Thiruvalluvar*, 1969, Madurai University, Madurai - 21.

11. Mehta, V. L., *Gandhian Philosophy - A Reassessment*

12. Narayan, Shriman, *Gandhi : The man and his thought*, 1968, Publications Division, Government of India.

13. Pope, Dr. G. U. & Others, *Tirukkural (English) Translations*, 1958, T. S. I. Saiva Siddhanta Works Publishing Society Ltd., Madras_ 1.

14. Prabhu, R. K. (Ed.), *This was Bapu*, 1959, Navajivan Publishing House, Ahmedabad - 14.

15. Pyarelal, *Mahatma Gandhi : The Last Phase*, 1958, Navajivan Publishing House, Ahmedabad - 14.

16. Rajagopalachari, C., *The Second Book of Kural*, Rochouse & Sons Ltd., Madras.

17. Schweitzer, Albert, *Indian thought and Its Development*, 1960, Wilco Publishing House, 33, Ropewalk Lane, Bombay - 1.

18. இராஜாஜி, வள்ளுவர் வாசகம், பாரதி பதிப்பகம், சென்னை.

19. *Journal*
Harijan — M. K. Gandhi.

11. Mehta, V. R., *Gandhian Philosophy — A Reassessment.*

12. Narayan, Shriman, *Gandhi: The man and his thought*, 1958, Publications Division, Government of India.

13. Pope, Dr. G. U. & Others, *Tirukkural (English) Translations* 1958, T. S. I. Saiva Siddhanta Works Publishing Society Ltd., Madras - 1.

14. Prabhu, R. K. (Ed.), *This was Bapu*, 1959, Navajivan Publishing House, Ahmedabad - 14.

Pyarelal, *Mahatma Gandhi: The Last Phase*, 1958, Navajivan Publishing House, Ahmedabad - 14.

Rajagopalachari, C., *The Sacred Book of Kural*, Rochouse & Sons Ltd., Madras.

Schweitzer, Albert, *Indian Thought and Its Development*, 1960, Wilco Publishing House, 33, Rope Walk Lane, Bombay - 1.

[illegible]

Journal
Harijan — M. K. Gandhi.

14

Dr. D. BRIGHT SINGH
MADURAI UNIVERSITY

THE QUALITIES OF A GOOD ADMINISTRATOR

1. INTRODUCTION

Among the reasons for the halting and inadequate manner in which planned development is proceeding in our country may be mentioned the defects in the formulation of the plan as well as in the execution of it. Many individual critics and committees appointed by government have expressed the view that the present administrative system in the countrv is not fit enough to cope up with the requirements of planned economic development. The administrative machinery that we have, has grown out of what was set up by the early British rulers. And the major purpose of it seems to be the same to-day as it was one and a half centuries ago. It was designed primarily to function as an agency to collect the revenues of the government and preserve law and order. But economic development requires a new form of administration consisting of personnel interested in economic welfare of the people, well-versed in the techniques of collecting and utilising resources for developmental purposes and inspired by a motive to build up the economy in a manner which would contribute to the material well-being of the nation. The need is therefore to build up a cadre of administrative officers and office assistants who are temperamentally and intellectually equal to the task.

It is revealing to find that the ancient Tamil Sage poet Tiruvaḷḷuvar has expressed some views about administration which are of great relevance to day. The form of the government of his

times was monarchy, the King was the head of the administration with a council of ministers to assist and advise him. What Tiruvaḷḷuvar stressed as the attributes of a good ruler has to be interpreted as the qualities required of the ministers, government officers and legislators of the present democratic set up. In this paper I would try to focus attention on three important points mentioned by the poet in the chapter on இறைமாட்சி (39) in the Section அரசியல் :

(1) responsibility of the administration
(2) tolerance of criticism and
(3) concept of a welfare state.

In our efforts at planned development we have two important objectives in view (a) to increase industrial and agricultural production and promote a high rate of growth of income and (b) to bring about a better distribution of wealth and income so that all people would benefit in an equitable way by the increased production of wealth.

2. RESPONSIBILITY OF THE GOVERNMENT

What Tiruvaḷḷuvar stated on the 3 points mentioned above may well form the basis of a sound administrative machinery enabling it to contribute to the attainment of the twin objectives of our development programmes.

The responsibility of the government is indicated thus :

இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு. (இறைமாட்சி - 385)

"He is the real king who has the ability to acquire wealth, to lay it up, to guard it and to spend it properly". The government here is expected to produce wealth and not to content itself with merely getting a share of what is produced by the people by taxing them. The tax resources of the state would therefore, depend not on the coverage of the taxes or the diligence with which they are collected but fundamentally on the extent to which production increases. The state or administration is also responsible for the proper distribution of wealth. By 'guarding wealth', what the poet means is that the capital resources of the country are to be maintained

and made to grow and never allowed to be wasted. This certainly is a valuable hint for the India of today when instances of wastage and under - utilization of capital are becoming common. This is strange indeed in a country where shortage of capital is one of the major impediments to economic progress. Apart from preserving and building up capital, it is also the responsibility of the government to bring about the economic development of the country. This ideal of a sound administrative system—a constructive administration as we may call it—fits in well with modern requirements.

3. TOLERANCE OF CRITICISM

Tolerance of criticism would mean not merely the willingness to put up with criticism but also the preparedness to benefit by it.

செவிகைப்பச் சொல்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு. (இறைமாட்சி - 389)

'The whole world will stay under the protecting care of a King who can bear the condemnation of well - meaning Counsellors.' In the modern context this would mean that the administrators should be prepared to accept constructive criticisms of their actions. They should be willing to be corrected and not have their own way and try to impose their will on the people. Since planned development in our country is of the democratic type, acceptance of the principle laid down in the above couplet would mean that in the formulation of the plan as well as in the execution of it, enlightened and constructive criticism is to be welcomed and the programmes of action modified where necessary. This is an excellent maxim and serves as a corrective to overconfident administrators and official planners who are not prepared to lend their ear to the well-meaning criticisms of leaders of private business and to the young and inexperienced village level workers who seem to think that in matters like village reconstruction and agricultural improvement they have every thing to teach the villager and nothing to learn from his age long experience.

4. WELFARE STATE

So much is said and written about the need for building up a welfare state. The modern concept of welfare state is based on

the utilitarian principle that the government should aim at bringing about maximum happiness for the largest number of people. Since it is assumed that material welfare is the basic requisite of human happiness, the attainment of this ideal depends on the extent to which output is increased and the manner in which it is distributed. This is one of the fundamental objectives of planned development in India, and it is sought to be achieved by egalitarian methods. But the ideal of a socialistic pattern of society remains to-day as distant as it was ever before. In the context of the simple economy of his times, Tiruvaḷḷuvar considered that in a properly administrated state people should be able to get the good things of life which they require, that they should be well protected, that justice should prevail and that the ruler should be compassionate and kind to the people.

கொடையளி செங்கோல் குடிஓம்பல் நான்கும்
உடையானாம் வேந்தர்க் கொளி. (இறைமாட்சி—390)

'The glory of the ideal king is that he has the four essential qualities, beneficience, compassion, sense of justice and care for his people.' All talk of the administrators and legislators about building up a welfare state is nothing more than a sounding brass or a tinkling cymbal unless they have real concern for the well-being of the people. And there is no possibility of material well-being unless the basic requirement of security of life and property is satisfied. At a time when in many parts of our country these are in real danger, it is certainly worth while to ponder over these lines.

The King's duty is to protect his people. This is 'dharma' and the maintenance of it ensures economic development and material well-being. The ideal King or the ideal administrator should never swerve from the path of 'dharma.'

அறன்இழுக்கா தல்லவை நீக்கி மறனிழுக்கா
மானம் உடைய தரசு. (இறைமாட்சி — 384)

'He is a king who not swerving from virtue and putting down vice, maintains his honour.'

These few precepts are of great relevance today and may well serve as the guidelines for the modern administrator. The needs of development have resulted in the creation of hundreds of new offices

and the appointment of thousands of additional public servants and civilian officers. But has the administrative machinery contributed to economic development in proportion to the increase in its strength and cost ? If it has failed, the explanation is to be found in the fact that the administrative machinery has not been flexible enough to adjust itself to the changing requirements. Unless the administrators are actuated by a missionary zeal, public enthusiasm which is vitally important for success of our development efforts will not be forthcoming. The great need of the times is an improvement in quality rather than an increase in number and a change in the attitude of the administrators and the workers at all levels. More and more of them have to be inspired by the high ideals of Tirukkuraḷ.

and the appointment of thousands of additional public servants and civilian officers. But has the administrative machinery continued development in proportion to the increase in its strength and cost? If it has failed, the explanation is to be found in the fact that the administrative machinery has not been flexible enough to adapt itself to the changing requirements. Unless the administrators are animated by a missionary zeal, public enthusiasm which is vitally important for success of our developmental efforts will not be forthcoming. The great need of the times is an improvement in quality rather than an increase in number and a change in the attitude of the administrators and the workers at all levels. More and more of them have to be inspired by the high ideals of Thakkarbapa.

சிறப்புச் சொற்கோவை

(எண்கள் பக்க எண்கள். எண்களை அடுத்த புள்ளிகள் பன்முறை யாட்சியைக் குறிக்கும்.)

அகிம்சை (அஹிம்சை) 12 18 13 .. 14
அங்கங்கள் 40
அங்கவியல் 56
அசைவின்மை 29 31 52 92
அதர்மம் 3 7 12
அந்தணர் 48 100
அப்பாத்துரை, கா. 23 34
அமெரிக்கா 8
அமைச்சர் 3 ..
அமைச்சர்குழு 3
அமைச்சியல் 5 81
அமைச்சு 5 11 74
அமைதி 22 38
அரசரேறு 48
அரசன் 7 11 48 .. 50 74
அரசாங்கம் 37 .. 41
அரசாங்க வருமானம் (வருவாய்) 38 40
அரசியல் 1 2 3 8 9 11 , .. 19 23 .. 37 50 55 56 .. 81 130
அரசியற்பொருளாதாரம் 1 11 ..
அரசு 4 .. 7 11 .. 12 .. 27 31 32 .. 37 .. 38 .. 39 .. 40 .. 41 .. 42 .. 44 .. 45 48 .. 49 .. 57 74 76 130 132
அரண் 4 5 48 74 ..
அருள் 7 8 .. 11 15 24 .. 26 .. 30 46 75 110 118
அல்லவை 7
அவா அறுத்தல் 120
அழிபசி 14 .. 54 108
அழுக்காறு 30 ..
அளவறிந்தார் 25
அளவறிந்து வாழாதான் 55
அளவறியான் 85
அளவு 25 ..
அனி 74 77 132
அறஞ்சார் பொருளியல் 21 23 34
அறஞ்சாரா நல்குரவு 32
அறத்துப்பால் 7 .. 10 14 16 17 .. 18
அறநூல் 7 15 40
அறம் 6 7 .. 8 10 13 14 16 17 .. 18 .. 19 21 .. 22 .. 23 .. 25 .. 26 28 .. 29 .. 30 32 .. 33 34 .. 40 41 42 45 48 49 .. 50 56 67 73 74 75 82 83 106
அறமற்ற பொருளியல் 34
அறவாழ்வு 23
அறிவியல் 20
அறிவு 24 27 29 46 52 55 87
அறிவுடைமை 93
அறிவுடைய வேந்தன் 38
அறிவுடையார் 29 69 78 84
அறிவுரை 38
அறுதொழிலோர் 100
அன்பு 7 8 .. 11 24 .. 75 118
அன்புநெறி 8 13
அன்ன சத்திரம் 54
அன்னியப் படையெடுப்பு 3
ஆக்கம் 22 .. 23 .. 24 27 .. 29 .. 30 .. 31 33 34 56 78 .. 83 84 117 125
ஆகாறு 28 55 70 78
ஆகூழ் 29 31 .. 52 92
ஆங்கில நாடு 6
ஆங்கில நூல்கள் 35
ஆட்சிமுறை 1 2 ..
ஆணவம் 13
ஆதிக்கம் 34
ஆள்பவர் 41
ஆள்வினை உடைமை 33 93
ஆளப்படுபவர் 41 50
இசை 31 109
இசைபடவாழ்தல் 31 47
இடம் 6 49 55 84 86 87

இடனறிதல் 49
இடுக்கண் அழியாமை 93
இந்திய அரசு 41 42
இந்தியப் பொருளாதாரம் 8
இந்திய விவசாயத்துறை 9 10
இந்தியா 41 . . 49
இம்மை 56
இயற்கைநெறி வாழ்வு 18
இயற்கை வளம் 4 5 . .
இயற்கை வாதத்தினர் 1 10 11
இயற்றல் 4 . . 9 11 . . 33 48 74 76 130
இயற்றியார் 24
இரத்தல் 47
இரப்பார் 32 33 57 77
இரவச்சம் 33
இரவு 33 . . 40 76 79 . .
இராச மாணிக்கனார், மா. 20 34
இராமகிருஷ்ணன், எஸ். 25 32 34
இராமராஜ்யம் 57
இராமலிங்க வள்ளலார் 13
இராஜாஜி 127
இருமனப் பெண்டிர் 30
இல்லறவியல் 18 27 55 56 . .
இல்லார் 13 . . 24 . . 30
இல்லாள் 9 . . 28
இல்வாழ்வான் 55
இலக்கணம் 48
இலக்கியங்கள் 37 39 40
இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல் 34
இலக்குவனார், சி. 34
இலஞ்சம் 25
இவறியான் 30
இளமரக்கா 48
இறக்குமதி 39
இறந்தார் 31
இறுதி உரிமை (Ultimate Ownership) 4
இறை 3 . . 74
இறை மாட்சி 3 4 48 130 . . 131 132 . .
இன்சொல் 31 49
இன்பத்துப்பால் 17
இன்பம் 8 . . 13 23 31 33 43 48 74 82 106 109
இன்மை 76
இன்ஷூரன்ஸ் 47
ஈகை 14 33 44 45 47 48 50 54 . 55 . . 56 . . 70 71
ஈட்டல் 4 . . 11 . . 33 48 74 76 130
ஈத்து உவக்கும் இன்பம் 33
ஈதல் 29 31 . . 47 . . 48 56 119
ஈயாமை 47 48
உடைமை 76
உத்தரவேதம் 2
உயர்குலப்பிறப்பு 47
உயிர் அச்சம் 74
உரிமை 1 4 . . 13 19 27 . . 41 52
உரைகல் 23
உரைநடைக் கோவை 18 34
உல்கு பொருள் 3 4 11 . . 12 39 75 101
உலக அரங்கு 41
உலக சமாதானம் 43
உலகநடை 45 55 .
உலகப் பொருளாதாரம் 28
உலகம் 7 . . 9 . . 10 13 15 . . 16 . . 17 20 . . 22 . . 26 38 45 46 . . 49 51 . . 52 53 . . 54 56 57 . . 82 . . 87 89 91 117 131
உலகியற்றியான் 13 123
உழவர் 9 10 20 38 53 57 . . 101
உழவு 1 . . 5 . . 9 . . 10 20 33 . . 38 40 51 53
உழைப்பு 6 30 43 52
உள்நாட்டுச் சுங்கவரி 39
உள்நாட்டு வாணிபம் 20
உள்ளூர் மரம் 54
உற்பத்தி 1 3 7 . . 8 9 11 52 . .
உற்பத்திக் காரணிகள் 42 43 52
உறுபொருள் 4 . . 11 12 39 75 . . 101
ஊக்கம் 28 . . 29 . . 33 . . 85 86
ஊக்கம் உடைமை 33 93

ஊக வாணிபம் 30
ஊதியம் 29 .. 47 49 68 69 78 82 84 85 87 97 109
ஊருணி 13 46 107 122
ஊழ் 92 ..
ஊழியர்கள் 49
எண்ணிச் செயல் 84 ..
எண்ணித்துணிதல் 83 84
எதிரதாக்காப்பவன் 53
ஏர் 9 10 .. 20 38 51 101
ஏழ்கடல் 5
ஏழைகள் 44 .. 52
ஏழைநிதி 57
ஏற்றத் தாழ்வுகள் 51 52 57
ஏற்றுமதி 7 8 39
ஐந்தாண்டுத் திட்டம் 44 ..
ஐம்புலன்கள் 48
ஒக்கல் 56 57 .. 75
ஒப்புரவறிதல் 45 48 53 54 55 56 121
ஒப்புரவாண்மை 30 55 78
ஒப்புரவாளன் 45 47 55 ..
ஒப்புரவு 1 12 .. 13 .. 14 44 45 .. 46 .. 47 .. 49 .. 53 .. 54 .. 55 .. 56 .. 57 .. 70 71 108 116
ஒப்புரவுச் சமதர்மம் 12
ஒப்புரவுப் பொதுவுடைமை 12 13 ..
ஒழிபியல் 56 ..
ஒளி 22 74 77 132
ஒறுத்தல் 10
ஓங்கார ஆணவம் 13
ஓம்புதல் 33 68
ஓராண்டுத் திட்டம் 44
ஓவாப்பிணி 3
கட்சிகள் 50
கட்டுப்பாடு 27
கடமை 3 4 11 42 44 45 48 .. 49 55 56
கடவுளர் 48
கடன் 54 .. 55 ..
கடனறி காட்சியவர் 55
கடுஞ்சொல் 3 30
கண்ணிலன் 30
கதிரேசஞ்செட்டியார், மு. 18 34
கயவர் 25 33 48
கரவு 25 ..
கரிகால் வளவன் 39
கருமம் 82
கருவி 84 85
கல்லாடர் 16
கல்லாதவர் 3 30
கல்வி 3 4 .. 5 26 ..
கலப்புப் பொருளியல் சித்தாந்தம் 2
கலியாண சுந்தரனார், வி. 17 .. 22 34
கலைக்களஞ்சியம் 20 .. 35
கலையியல் 21
கள்வர் 26 40
கள்ளாமை 25
களப்பிரர் 18
களவறிந்தார் 25
களவு 25 .. 30
காட்சிக் காதை 39
காத்தல் 4 .. 11 .. 33 38 40 .. 48 74 76 130
காதல் 18
காந்தியடிகள் 1 12 .. 13 14 21 57 ..
காந்தீய தருமகருத்தா அமைப்பு 57
காமத்துப்பால் 16 .. 18
காமம் 22 73
கார்லைல் 21
காலமறிதல் 49
காவல் அரசுகள் 40 ..
காவலன் 100
காவியங்கள் 20
கிராமங்கள் 49
கிராமராஜ்யம் 57
கீதை 14
குடி 30 38 .. 44 55 74 124
குடி ஓம்பல் 74 77
குடிசெயல்வகை 57
குடிசைத் தொழில் 5
குடிப்பிறந்தார் 24 54
குடியாட்சி 3
குடும்பம் 23 41 49 .. 124
குலனுடையான் 47
குவெஸ்னே, டாக்டர் 11
குற்றம் 89 124
குறிஞ்சி 20
குறியெதிர்ப்பு 56 ..

குறுந்தொகை 31 35
குறும்பு 96
கூலி 33 43 93 . .
கூழ் 74
கெயின்ஸ், ஜா.மே. 52 . .
கேள்விச் செல்வம் 26
கைப்பொருள் 30 31
கைம்மாறு 44 56
கைமுதல் 68
கொடுங்கோன்மை 3
கொடுமை 33
கொடை 33 74 77 132
கோல் 40 74 76 . . 100
கோலோச்சுபவன் 48
கோனுட்சி 57
சகோதரத்துவம் 43 50
சங்க இலக்கியங்கள் 20
சங்க காலத் தமிழ் 35
சங்ககாலப் பொருளியல் 20
சங்ககாலம் 18 19 . . 20 . .
சந்தை 2 . . 44 . . 45 48
சமணம் 57 . .
சமப்பங்கீடு 43
சமத்துவச்சமுதாயம் 45
சமத்துவம் 43 44
சமதர்மச் சமுதாயம் 12 13 . .
சமதர்மத் தந்தை 12
சமதர்மம் 1 12 . . 13 . . 14
சமநிலை 48
சமயக்கணக்கர் 16
சமயச் சிந்தனையாளர்கள் 21
சமுதாயம் 1 2 6 . . 12 13 . . 14 16 17 18 19 23 . . 25 30 32 . . 34 37 40 43 45 48 49 50 51 . . 52
சமூகம் 43 44 . .
சர்வாதிகாரி 3
சராசரி வருமானம் 49
சான்றோர் 21 24 117 118
சிதம்பரனர், சாமி. 16 . . 34
சிந்தனையாளர்கள் 21 . .
சிலப்பதிகாரம் 20 39
சிவிகை 32
சிற்றரசர் 38
சிறுதொழில் 5 . . 6 . .
சீனத்துக் கம்யூன் 57 . .
சுங்கச்சாலை 39
சுங்கவரி 3 . . 11 38 39 . .
சுதந்திரம் 43 . . 44 . . 50
சுந்தரம் பிள்ளை 34 . .
சுரங்கம் 45
சுரண்டல் 30 44
சுற்றந்தழால் 56
சுற்றம் 31 53
சூது 30
சூழ்ச்சி 44 91 . .
செங்கோல் 74 77 132
செங்கோன்மை 5 10 11
செப்பம் 125
செய்குன்று 48
செயலிடைப் பங்கீடு 43
செயலிடைப் பிரிவு 48
செல்வக் குவிப்பு 19
செல்வச் செவிலி 24
செல்வச் செழிப்பு 38
செல்வப் பெருக்கம் 29
செல்வம் 1 4 . . 13 . . 15 22 . . —32 . . 37 . . 38 . . 39 41 . . 45 . . 46 . . 47 . . 49 51 . . —54 . . 70 78 83
செல்வர் 24 25 . . 31 51 52 76
செலவினங்கள் 11
செலவீட்டுப் பெருக்கம் 52
செலவு 28 41 48 49 . . 52 . .
செலவுச்சுருக்கம் 52
செலவுப் பெருக்கம் 52
செவிச்செல்வம் 27
சேமிப்பு 28
சொத்து 4 . .
சொத்துரிமை 1 4 . .
சொத்துவரி 50
சொல்லேருழவு 51 102
சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் 38
ஞானசம்பந்தன், *அ. ச.* 19 34
ஞானிகள் 50
டால்ஸ்டாய் 14
தக்கார் 44 45 48 55 76 107 119 121 125
தத்துவங்கள் 12
தமிழ் 2 5 14 19 . . 34 35 40

தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும் 18 33 35
தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 20
தமிழ் மொழி - இலக்கிய வரலாறு 34
தமிழகம் 18 . . 19
தமிழர்கள் 18
தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் 35
தர்மம் 13
தரித்திரம் 32
தரும கருத்தாக் கோட்பாடு 57 . .
தலாவருமானம் 44
தலைவன் 17
தலைவி 17
தவம் 31
தள்ளாவிளையுள் 76 101 125
தனித்தவரிடைப் பங்கீடு 43
தனியுடைமை 57
தனியுரிமை 54
தாகூர் 22 . .
தாவர இயல் 21
தாழ்விலாச் செல்வர் 76
தாளாண்மை 55 56
திட்டமிடுதல் 11
திருக்குறள் கனிகள் 22 24 35
திருக்குறள் தெளிவுரை 35
திருக்குறள் விரிவுரை 23 34
திருவள்ளுவ மாலை 37
திருவள்ளுவர் 34
திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம் 17 18 35 49
திறை 11 38 39 . .
தீவினைகள் 25
துணை நலம் 29 56 82
துணைவர் 56
துணைவலி 85
துய்த்தல் 31 52
துரைசாமி, ஔவை. சு. 5
துவ்வாதவர் 31
துறந்தார் 31
துறவு 18
துன்பம் 45 47 48
தெய்வம் 14 18 28 33 75 106
தெரிந்து செயல்வகை 83 117
தெரிந்துவினையாடல் 3 89
தெறுபொருள் 4 11 . . 12 . . 39 75 101
தென்புலத்தார் 75
தேசிய இலக்கியம் 19 34
தேசிய மொத்த வருமானம் 44
தேசிய வருவாய் 49
தேவருலகம் 26
தொல்காப்பியம் 20 56 73
தொல்காப்பியர் 20
தொழில் 1 5 . . 9 . . 20 28 . . 29 33 . . 38 39 40 41 51 . . 52
தொழில் மந்தம் 52
தொழில் முனைவோர் 40
தொழில் வளம் 1 2 9 41
தோரோ 14
நகரங்கள் 49
நச்சு மரம் 47
நட்பு 8 . . 74
நடராசன், பா. 16 19
நடுநிலைப் பொருளியல் தத்துவம் 2
நபிகள் நாயகம் 57 . .
நயனுடையான் 31 51 54 107 122
நர்க்சு, ராக்னர் 40
நல்குரவு 24 32 . . 117
நற்றிணை 31 35
நன்றியில் செல்வம் 56 70
நன்னூல் 82
நாடாளுமன்றம் 3
நாடாளுமன்ற மக்களாட்சி 3
நாடு 2 3 . . 4 5 . . 6 7 . . 8 . . 9 . . 14 17 33 38 . . 41 43 . . 48 49 . . 76 . . 96 . . 101 . . 125
நிலப்பாகுபாடு 20
நிலம் 9 . . 20 . . 29 . . 38 . . 43 53
நீதிநூல் 40
நீதிமுறை 38
நுகர்ச்சி 11
நுண்ணியல் பொருளாதாரம் 51 52
நெசவாளர் 5
நெசவுத் தொழில் 5 . .
நெய்தல் 20

பகுத்துண்ணும் வாழ்வு 53
பங்கீடு 11 42 .. 43 44
பசி 3 47 108 .. 109 118
பசிப்பிணி 8 14
பசியாற்றல் 54
பஞ்சம் 14
பட்டினப்பாலை 39 ..
படை 4 30 38 40 48 49 74 ..
படைத்தலைவர் 55 116
பணக்காரர் 44 .. 45
பணக் கொள்கைகள் 40
பயன் தரா உழைப்பு 10
பயன் தரும் உழைப்பு 10
பயன்மரம் 13 31 47 54 .. 107 122
பரிமேலழகர் 48 .. 56
பல்குழு 96
பழமரம் 54
பற்று 53 .. 55 77
பறித்துக் கொடுத்தல் 12
பாத்தூண் மருவுதல் 54
பார்ப்பான் 100
பாரதம் 7
பாலை 20 ..
பிறப்பொழுக்கம் 100
பிஹாரி பீபின் 22 ..
புகழ் 45 47 48 106 117
புரட்சி 12 13 14 32 ..
புரட்சியாளர் 32
புலால் மறுத்தல் 67
புறநானூறு 18 .. 31 35 38 ..
பூர்வீகப் பொதுவுடைமை 32 ..
பூரியார் 24 .. 26 51
பெரியர் 54
பெருந்தகையான் 46 .. 51 54 122
பெரும்பாணாற்றுப்படை 39 ..
பேதை 51 52 87 .. 89 92
பேரறிவாளன் 31 46 51 53 .. 54 107 122
பேராசை 7 25
பேரியல் பொருளாதாரம் 52
பொதுநல அரசு 11
பொதுநலம் 45 46
பொதுநிதிக் கொள்கை 1 11
பொதுப்பாயிரம் 82
பொதுவுடைமை 12 .. 13 .. 14 ..
பொதுவுடைமை நாடுகள் 44
பொதுவுடைமையாளர் 12 .. 32
பொய்யாவிளக்கம் 8 .. 24 38 74
பொருட்பால் 3 .. 4 .. 8 .. 9 .. 10 .. 11 .. 12 .. 16 .. 17 18
பொருள் சார்ந்த காரணங்கள் 28 ..
பொருள் செயல்வகை 4 8 .. 9 11 .. 12 23 56 67
பொருள் நூற்கருத்துக்கள் 24
பொருள் மாலையாளர் 17
பொருள் வளம் 41
பொருளற்ருர் 7 .. 24
பொருளாக்கம் 8 28 30 75 118
பொருளாக்க முயற்சி 57
பொருளாட்சி 30 67 .. 70
பொருளாதார அமைப்பு 16 .. 20
பொருளாதார அறங்கள் 16
பொருளாதாரத் தன்னுட்சி 41
பொருளாதாரம் (பொருளியல்) 1 .. 2 .. 3 4 6 .. 8 9 10 11.. 14 .. 15 .. 16 .. 17 .. 18 .. 20 .. 21 .. 22 .. 23 .. 25 .. 26.. 27 .. 29 .. 30 .. 32 34 37 40 41 .. 43 44 48 .. 51 .. 52 ..
பொருளியல் சித்தாந்த வரலாற்று நூல்கள் 2
பொருளியல் வல்லுநர்கள் 14
பொருளுற்பத்தி 23
பொற்காலம் 19
பொன் 4 .. 7 8
பொன்னாசைப் பித்தர்கள் 4
போக்குவரவு 51
போகாறு 28 55 70 78
போகூழ் 30 31 .. 52
போர் 7 8 18 .. 22 .. 49 113
மக்கட்செல்வம் 41
மக்கட்டொகை 43
மக்கள் 3 .. 4 12 .. 14 .. 20 .. 27 .. 32 33 38 .. 3

40 . . 41 . . 42 . . 43 . .
44 . . 45 . . 46 48 50 . . 57 74
மக்கள்சக்தி 50
மக்கள் நல அரசுகள் 40
மகாகவி பாரதி 50
மகாத்மாக்கள் 7
மடி 30 33 52 93 97 . . 124
மணிமேகலை 20
மத்திய அரசு 49
மரணவரி 50
மரப்பாவை 32 77
மருதம் 20
மறன் 132
மன், தாமஸ் 9
மன்றங்கள் 44
மன்னராட்சி 44
மனிதசக்தி 4
மனோன்மணீயம் 34
மாணிக்கம், *வ. சுப.* 2 24 35
மாநில அரசுகள் 49
மார்க்ஸ், காரல் 13 30 52
மார்ஷல் ஆல்பிரட் 21
மானம் 124 132
மில், ஜே. எஸ். 6 . .
மீன்பிடித்தல் 20
மீனுட்சிசுந்தரனர், தெ. பொ. 22 24
முடியாட்சி 3
முதல் 29 . . 68 . . 69 78 84 86
முதலாளித்துவ நாடுகள் 44
முயற்சி 28 . . 29 33 . . 49 57 . . 93 . . 97 . .
முல்லை 20
முறை 3 74 76
முன்னேற்றம் 37 . .
மூலதனம் 40 41 . . 43
மூலப்பொருள் 9
மெய்வருத்தம் 28 93 . .
மேற்பிறந்தார் 100
யானைப்போர் 86
ரஸ்கின் 14 24
ரஷ்யா 8
ராபின்ஸ் லைனல் 21
ராமராஜ்யம் 13 . .
வகுத்தல் 4 . . 11 . . 33 48 74 76 130
வகுத்தான் 31 53
வகுப்புக் கலவரம் 13
வங்கி 47
வட்டி 43
வணிசச் சகடங்கள் 51 52 . .
வணிசப்பூரிப்பு 52
வணிகர் 57
வணிக வாதம் 6 7
வணிகவியல் 1 4 6 7 . . 8 . . 9 . .
வரதராசனர், மு. 17 18 35 . . 49
வரவு 11 . . 49
வரவு செலவு கணக்கிடுதல் 11
வரவு செலவுத்துறை 48
வரி 3 . . 4 11 . . 12 . . 38 . . 39 . . 40 . . 41 . . 42 . . 50 . .
வரி ஏமாற்று 12
வரிக் கொள்கை 40 41 . .
வரிவிதிப்புக் கொள்கை 4
வரிவிலக்கு 38
வருமானம் 3 10 37 . . 41 42 43.
வருமானவரி 50
வருவாய் 11 12 25 . . 28 . . 37 . . 38 39 . . 42 48 . . 49 . . 57
வருவாய்த் தோற்றுவாய்கள் 42
வல்லரசு 7 38
வலியறிதல் 49
வள்ளலார் 13
வள்ளுவம் 1 2 . . 3 24 25 35 38 . . 40 41 52
வள்ளுவர் நிழல் 23 34
வள்ளுவர் வரலாறு 5
வள்ளுவர் வாசகம் 127
வள்ளுவர் வாய்மொழி 5
வள்ளுவர் வாழ்ந்த தமிழகம் 16 34
வள்ளுவரும் குறளும் 35
வள்ளுவன் கண்ட வாழ்வியல் 25 32 34
வளம் 76
வளர்ச்சி 9 14 41 . . 43
வளர்ந்துவரும் நாடுகள் 41
வளராத நாடு 5
வறியவர் 33 44 47 48 56
வறுமை 7 8 . . 14 19 30 32 . . 33 . . 40 44 45 74

வாடகை 43
வாணிகப் பொருட்கள் 38
வாணிபம் 1 2 .. 5 20 29 ..
38 .. 40 97 ..
வாழ்க்கைத் தரம் 4 49
வாழ்க்கைத் துணை 28 ..
வாளாண்மை 56
வான்சிறப்பு 10
வானமாமலை, நா. 35
விசுவநாதம், கி. ஆ. பெ. 35
விண்ணுலகம் 46
விருந்து 29 56 75
வில்லேருழவு 51 102
விவசாயச் சார்புத் தொழில் 9
விளைவு 14 38
வினை 3 27 30 .. 76 78 ..
83 .. 84 .. 86 87 .. 89
92 .. 117 118 ..
வினைத்திட்பம் 87 ..
வினைத் தூய்மை 27 83 .. 117
வினைவலி 85
விநோபா 50
வீடு 82
வெஃகாமை 29
வெள்ளி 7
வெள்ளைக்குடிநாகனார் 38
வெள்ளை வாரணன், க. 35
வெளிநாட்டு வாணிபம் 20
வேட்டையாடுதல் 20
வேந்தன் பொருள் 3 4 10 11 12
39 75 101
வேந்து 10 96
வேலுப்பிள்ளை, ஆ. 18 33
35
வேலையில்லாத் திண்டாட்டம்
41
வேளாண்மை 20 .. 41 53
55 .. 56 106
107 121
ஜஹாத் 57
ஜீன்போடின் 6 ..
ஜெர்மன் 7
ஜெவான்ஸ் 52
ஸ்மித், ஆடம் 21 40 41
ஷ்மாலர் 7
ஹிம்சை 13 ..

Absentee land-lordism 10 63
Administration 74 81 .. 89
90 .. 120 129 .. 130 .. 131 ..
132 .. 133 ..
—, Public 81
Administrator 132
Advanced Industrial
Countries 69 98
Advisers 91
Affluent Societies 119
Africa 96
Afro-Asian Nations 96
Agency 129
Agent, potent unifying 115
Agricultural economy 63
—, income 101
—, operations 103
—, production 130
—, techniques 63
—, wealth 103
Agriculture 62 .. 65 96 98 ..
99 .. 101 102
Agriculturist 62 102 .. 103 ..
Air-Conditioner 116
Alexandrian School 114
Anarchists 96
Anarchy 96 ..
*An Essay on .... Economic
Science* 21 36
Apostolic labour 114
Appadurai, K. 35
Army 74 .. 103
Arthashastra 95
Artisan 116
Art of living 82
Ascetic 95 103
Asia 96
Austerity 116 ..
Avocations 102 ..
Backwardness 71
Barter 99
Battle 69 .. 93 103
Bee-Keeping 98
Beggar 62 77

Beggary 107
Behari, Bepin 22 35
Benevolence, acts of 109
Bible 73 113 114
Birth, cycles of 111
Bliss, eternal 111
Booty 101
Botanist 22
Botany 22
Brahman 100 ..
Bread-labour 113 115 .. 126
British rulers 129
Budget 69 79 .. 84 85
Business 68 69 .. 70 81 82
83 .. 84 .. 85 .. 86 87
89 93 .. 96 97 .. 131
—, administration 81 ..
82 89
Canon of Ability 41
—, of Equity 4
Capital 63 .. 68 .. 69 .. 70 ..
78 .. 86 .. 115 130
131 ..
—, formation 68 78
Capitalism 122
Capitalist 122
Captain of the Industry 91 120
Career 116
Carpentry 100
Caste 99 100
Cattle 103
—, breeding 98
Charity 70 .. 71 109 115 ..
123
Christ 95
Christendom 114
Citizen 41 65 124 .. 125 ..
Citizenship 124 .. 125 ..
Civilian officers 132
Civilisation and Progress 22 36
Civilization 120
Class Conflict 13
Commentator 99 101
Commerce 102
Common good 123
Common weal 77 ..
Compassion 132
Competitors 85 ..
Constructive Programme ...
123. 126
Consultation 84 85 ..
Consumer 105 ..
— goods 105 108 110
Consumption 11 67 68 ..
70 .. 71 105 ..
Control 81 89
Corporation 81
Cost 69 84 133
— benefit 77
— patterns 69
Counsellors 76 131
Credit 69
Crime 115
Criticism, Constructive 131
Crop 103 ..
Cultivation 111
Customs 65 75 ..
Debt 74 .. 79 ..
Decentralisation 90
Defence 77
Deficiencies 89
Deficit 79
Degeneration 124
Delegation of authority 90
Demand 77 .. 85
Democratic set up 130
—, type 31
Departmentalisation 82
Desires 111 .. 113 120 ..
Despotism 77
Devasenapathi, V. A. 35
Developing Country 98
Development 21 35 65 ..
68 109 .. 111 129 .. 130
131 132 .. 133
—, of mind 109
—, programmes 130
—, under 120
Development of Economic Doctrine, The 21 35
Dharma 22 98 106 114 132 ..
Diet, balanced 121
Dignity (Human) 63 124
Disparity 123
Distribution 11 42 43 48 64 67
121 .. 123 130 ..

Donor 115
Draught 63
Duty 75 .. 76 93 113 125 132
Earnest penny 115
Earning capacity 111
Economic and Industrial Life and Relations 126
Economic Ideas of Thiruvalluvar 15 16 19 36 65 77 79
Economic institutions 68
Economics, modern 70 98 99 106 109
— of permanence 63
Economic Thinking in India 126
Economy, ideal 63
— , industrial 98
— , political 21 61 73 ..
— , primitive 99
— , Sangam 20
— , Unbalanced 98
Education, audio - 65
Efficiency 91
Effort 92 93 .. 97 .. 106 107 133
Egalitarian 122 132
Employee 90
Employment 88 118
Energy 99 102 124
England 96
English Translation of the Tirukkural 100
Enjoyment 105 109
Enterprise 68 .. 69 .. 86 99
—, speculative 84
Entrepreneur 81 .. 87 90 .. 91 .. 92
Entrepreneurship 81 82 125
Epidemics 65
Equality 115 119 121 123
Equanimity 120
Equity 118 125
Escheats 65 75
Ethics 21 .. 22 .. 62 .. 117
Ethics of Thiruvalluvar 35
Europe 96 125
Executive 87 .. 91 ..
Expenditure 11 41 74 77 .. 78
Extirpation of Desire 120
Factories 125
Family 64 88 100 111
Famine 63 71
Farmer 64 ..
Farming 63 98 .. 103 ..
Fate 92 .. 93 ..
Fawcett, Henry 21 35
Fertilisers 103 ..
Finance, Public 11 73 ..
Fluctuations 86
Food stuffs 108
Foreman 90
Fortress 74 ..
Fortune 92 ..
Foul practices 75
France 96
Freedom 96 111 119 120 124
From Yeravda Mandir 115 126
Gandhian Economic Philosophy 22 35
Gandhian philosophy - A Reassessment 120 127
Gandhi, M. K. 113 .. 114 .. 115 .. 116 .. 117 .. 118 .. 119 .. 120 .. 122 .. 123 .. 124 125 .. 126 .. 127
Gandhi: The man and his thought 125 127
Germany 96
—, west 99
Gifts 78
God 62 .. 63 75 106 119 ..
Goddess 97 ..
— of Misfortune 97
— of Wealth 65 97
Government 41 78 96 .. 107 129 .. 130 .. 131 132
Gray, A. 21 35
Growth Theories 61
Guests 75 106 109
Gujarat 114

Happiness 105 .. 106 .. 107 ..
108 .. 109 .. 111 ..
125 .. 132 ..
—, everlasting 110 111
Harijan 115 .. 117 122 .. 127
Harvest 63 76 101
Health, public 65
Hind Swaraj or Indian Home Rule 117 118 .. 126
Hinduism 114
Honesty 98
Hospitality 106
House-holder 70 93 95
105 106 ..
Hunger 71 106 108 .. 109
Idealists 114
Ideal King 132 ..
Incom 68 .. 69 70 .. 75 ..
76 101 .. 102 ..
105 111 120 122
123 130 ..
Independence 115
India 98 114 .. 123 131
132
Indian Thought and its Development 127
Individual 81 85 105 ..
106 .. 107 .. 109
110 .. 111 115
116 120 122 123
124 125
Individualism 6 124 ..
Inductive method 6
Industrial economy 98
—, fluctuations 86
—, growth 98
—, organisation 99
—, production 130
—, Revolution 96 98
Industrialist 96
Industry 91 97 99 120
—, agro-based 9
—, Cottage 98
Inequality 121 122 123
Inequities 77
Insurance 93
Interest 62 .. 69 86 97 ..
Introduction to Paraphrase of Ruskin's Unto This Last 125 126 ..
Investment 70 .. 71 72
Irrigation works 63
Iyer, V. V. S. 99 100
Jainism 113 .. 114
Japan 99
Jewel - making 100
Job 85 88 .. 90 .. 117
Job specifications 88
Joint - costs 92
Joint - supply 92
Justice 77 117 125 132 ..
Kauṭilya 95
King 75 .. 76 .. 77 .. 78 ..
79 .. 130 .. 131 132
Kingdom 74 75 .. 101 ..
Kothandapani Pillai, K. 35
Kural in English 100
Labour 10 64 101 103 114
115 .. 123
—, dignity of 115
—, productive 10
—, unproductive 10
Laissez faire 64
Land 103 123
—.revenue 65 75 ..
—Tax 75
Lavishness 116 ..
Law, moral 92 117 126 ..
Lawyers 120
Legislation 122 123 ..
Legislators 130 132
Lenders 68
Life, Contended 116
Livelihood 102 123
Loss 68 .. 70 75 78 93 100 ..
109
Luxuries 108 116
Madan, G.R. 126
Mahatma Gandhi (Book) 126
Mahatma Gandhi - The Last Phase 122 127
Management 85
Maṇakkuṭavar 77
Manes 75
Mankind 96 120 125

Manual of Political Economy 21 35
Manure, artificial 103
Marshall, Alfred 21 36 62 67 .. 95
Masonry 100
Material aspect 83 ..
—, consideration 82
—, goods 119 120
—, life 115
—, resources 82
—, values 62
—, wealth 110
—, welfare 96 .. 132
Maya 115
Mayilapur 114
Mazumdar, H. T. 126
Meenakshisundaran, T. P. 36 126
Mehta, V.L. 120 127
Mercantile Law 69
Mercantilism 63
Mercantilists 4
Merchants 120
Military missions 87
Mind and Thought of Tiruvalluvar, The 35
Ministers 74 .. 130 ..
—, council of 130
Miser 70
Miserliness 70
Monarchy 78 130
Money 4
Moralist 75
Morality 82 83 86 125 .. 126
Murugesa Mudaliar, N. 19 36
Narayan, Shriman 114 .. 125 127
Natarajan, B. 15 16 19 36 77 79
Necessities of life 71
Need 106 116 121 124
Nepotism 78
New Delhi 123
Nitrogen 103
Non-material advantage 82-83
Non-violent system 123
Occupation 64 83 99 .. 102 ..
—, Small scale 99 ..
Organisation 81 .. 89 90 .. 99
Output 97
Ownership 122 ..
—, Director's 69
—, ultimate 4
Parimelaḷakar 68 75 .. 77 101
Partnership 81
Patriot 99
Payment 86 107
Peace 96
Peasants 103
Penance 113
Perenniality 61
Personnel 85 87 .. 90 .. 120 129
Philanthropic acts 103 109
Philanthropists 107
Philosophy of Thiruvalluvar 126
Physiocrat 62
Plan 91 92 129 131
Planners 64 131
Planning 84 85 86 87 .. 97
Plough 102 .. 103
Ploughmen 102
Poet 75 113 114 120 129 .. 130
Politics 61 73
Polity 19 36 73
Poor 109 .. 115 118 119 .. 121 122 123 ..
Pope, G. U. 114 .. 127
Population 102
Pottery 100
Poultry - farming 98
Poverty 19 62 .. 63 64 71 .. 72 74 99 .. 103 108 116 .. 117 118
Prabhu R. K. 127
Prince 100 ..
—, tyrant 76
Principles 62
Principles of Economics 21 36 95
Produce 10 125
Production 11 63 64 67 68

105 . . 108 116
125 130 . .
Productivity 125
Professions 64 102 . . 113
Profit 78 . . 82 . . 83 93
97
Progress 61 64 . . 65 96 . .
97 98 131
—, ultimate 117
Project 64 82 83 84 . . 85 . .
86 87 . . 92 98 125 . .
Property 10 106 116 122 . .
123 132
—, heirless 101
Prosperity 64 76 97 98 101
125 . .
Prostitution 79
Public works 77
Purity of Action 83 117
Pyarelal 122 127
Qualifications 87 88 . . 89 . .
92
Rajagopalachari, C. 97 100
127
Regulation 100 122
Religion 126
Renunciation 113
Resoluteness 8 7 . . 92
Resources 4 5 62 63 . . 64
65 76 . . 78 81
84 85 . . 99 . .
101 . . 107 110
129 130 . .
—, exploitation of, 76
—, material 82
Retreat, Black Fate 64
Return 68 69 82 86 93 . .
-patterns 69
Revenue 11 65 . . 69 74 . . 77 . .
84 129
—, land 65 75 . .
—, state 65
Revolution 78 123
—, green 63
Rich 115 121 . . 122 . . 123
Righteousness 95 96 100
Risk 93 . . .
—, Absorber 68
Robins, Lionel 21 36
Royal Game 79
Ruskin, John 125
Sangam age 73
Sangam polity 19 20 36 75 76
Sayings of Gandhi 116 119 120
126
Scarcity 110 116 . .
Sceptre 76 100
Schmoller 7
Scholastics, Mediaeval 82
Schweitzer, Albert 127
Scriptures 100
Security, Political,
—, Economic 64 . .
Selfishness 109
Self-restraint 113 119 . .
120
Self-sufficient village 99
Sermon on the Mount 114 . .
Sevagram 116
Share 76
Shortage 116 131
Smith, Adam 21 62 73 82 95
Social, change 61
—,justice 117
—,progress 124
—,restraint 124 . .
—,service 77 115
Society 77 105 115 . . 118
119 120 121 . . 122 . .
123 124 . . 125 132
Soil 98 99 103
Solvency 70
Sources of Income 101
Spinner 113
Spinning 98
Spiritual goal 115
Spoils 101
Srinivasa Ayyangar, P. T. 19
Standard of living 108 119
125
Statecraft 95 . . 96
State, Constituent
elements of 74
—, patronage 85
—, police 40
—, revenue 65

—, welfare 11 40 107 108 130 131 .. 132
Statecraft 95..96
Starvation 115
Stocks 103
Subrahmanian, N. 19 20 36 75 76
Supervision 89 91 ..
Swaraj 119
Tagore, Rabindranath 22 36
Tamil Classics 73
—, literature 73
—, Nāṭu 73 113
Tamils 19
Tax 75 .. 76 77 .. 102 107 130 ..
—, commercial 101
—, land 75
—, remission 77 ..
—, resources 130
Taxable capacity 76
Technology 99 .. 108
Territory 103
Theology 114
This was Bapu 119 127
Tillers 98
Tirukkural (*English*) *Translations* 114 127
Tolkāppiam 73
Tolkappiar 19
Trade 99 102 ..
Traders 120
Training 88
Traitors 96
Treasure 101
—, troves 75
Tributes 65
Trustee 121 122 ..
Trusteeship 121 .. 122 .. 123..
Tyranny 76 .. 96
Uncertainty 92 93 ..
Universality 61
Utilisation 105
Utilitarian principle 132
Vaiyapuri Pillai, S. 19
Value 15 62 64
—, exchange 63
—, material 62
—, moral 117 124 125 ..
—, spiritualistic 62
Vedas 100 ..
Village 107 131
—, reconstruction 131
Wants 108 109 110 .. 119 120 ..
Washing 100
Wastage 97 131
Way of Accumulation of Wealth 118
Weaker sections 118 ..
Wealth 4 63 64 65 .. 67 68 .. 70 .. 71 .. 73 75 77 78 84 91 .. 92 93 95 .. 103 106 ,. 107 .. 109 110 .. 115 116 118 .. 119 .. 120 121 .. 122 .. 123 .. 125 .. 130 ..
—, aural 65
—, conservation of 68 70
—, hoarding of 70
—, material 110
—, national 125
Wealth of Nations, The 73
Weaver 98 113
Weaving 98 100
Welfare 22 63 77 93 96 105 .. 106 .. 107 108 .. 109 110 111 115 118 122 .. 129 130 132
—, material 96 .. 132
State 11 40 107 108 130 131 .. 132
Worker 91 .. 131 133
World 77 82 83 87 92 93 .. 102 106 .. 108 .. 109 .. 110 111 .. 115 120 121 123 126 131
World war II 99
Yield 101 103
Yoke 102
Zeal 133

மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்

திருக்குறள் ஆய்வுத்துறை

வெளியீடுகள்

விற்பனை :

மதுரைப் பல்கலைக் கழக நடுவண் கூட்டுறவுப் பண்டசாலை லிமிடெட்,

பல்கலை நகர், மதுரை - 625021.

திருக்குறள் ஆய்வு வெளியீடு : 1

குறள் கண்ட பொருள்வாழ்வு

டாக்டர் தி. முருகரத்தனம்

பொருளடக்கம்

1. உலகச் சிந்தனை

2. வள்ளுவர் சிந்தனை

3. அரசும் பொருளும்

4. வள்ளுவர் கண்ட வளநாடு

"திருக்குறளில் உள்ள பொருளியல் கருத்துக்களைத் தொகுத்தும், அவற்றை இக்காலத்துப் பொருளியல் அறிஞர்களின் கொள்கையோடு ஒப்பிட்டும், பல்கலைக் கழகத் துணைப்பேராசிரியர் டாக்டர் முருகரத்தனம் இந்நூலினை இயற்றியுள்ளார். உலகச் சிந்தனை, வள்ளுவர் சிந்தனை, அரசும் பொருளும், வள்ளுவர் கண்ட வளநாடு என்னும் தலைப்புகள் நூலின் அமைப்பைப் புலப்படுத்துகின்றன. திருக்குறளையும் பொருளியல் நூல்களையும் ஆழ்ந்தும் நுணுகியும் கற்றுப் பலவகைக் கருத்துக்களையும் தெளிவுற இந்நூலில் விளக்கியுள்ளார்."

துணைவேந்தர் மு. வரதராசன்

டெமி பக்கங்கள் XI+207 விலை ரூ. 5—00

திருக்குறள் ஆய்வு வெளியீடு : 2

குறள் கூறும் இறைமாட்சி

டாக்டர் தி. முருகரத்தனம்

பொருளடக்கம்

1. பொருட்பால் வழங்கும் பொருள்
2. அரசருள் ஏறு
3. வேந்தனும் வேந்தும்
4. பண்புடை வேந்தன்
5. படிப்பும் பண்பாடும்
6. அரசர் பணி

'வள்ளுவர் கண்ட அரசியல் கருத்துக்கள் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. அவற்றுள்ளும் அரசர் பற்றிய கருத்துக்கள் முதலில் ஒரு நூலாக எழுதப்பட்டன. அவையே 'குறள் கூறும் இறைமாட்சி' என்னும் இந் நூலாகியது. திருக்குறளின் பொருட்பாலில் முதல் இருபத் தைந்து அதிகாரங்கள் 'அரசியல்' என ஓரியலாக அமைந் துள்ளன. அவ்வியலில் காணப்படும் கருத்துக்களே இங்கு ஆராய்ச்சிக்கு உரியனவாயின.'

டெமி பக்கங்கள் IV + 145

விலை ரூ. 6—00

திருக்குறள் ஆய்வு வெளியீடு : 3

வள்ளுவர் வகுத்த அரசியல்

(கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்)

தொகுப்பும் பதிப்பும் :

டாக்டர் தி. முருகரத்தனம்

பொருளடக்கம்

(1) வள்ளுவர் கண்ட அரசியல் அன்றும் இன்றும்: டாக்டர் மு. வரதராசனர் (2) வள்ளுவர் கண்ட சட்டமும் நீதியும்: திரு பி. ஆர். பக்கிரிசங்கர் (3) வள்ளுவர் கண்ட அரசியலும் சங்க இலக்கியங்களும்; பேராசிரியர் அ. மு. பரமசிவானந்தம் (4) வள்ளுவர் கண்ட அரசியலும் பிற அற இலக்கியத்தார் கண்ட அரசியலும்: டாக்டர் இரா. சாரங்கபாணி (5) வள்ளுவர் கண்ட அரசன்—இறைமையின் எல்லேயும் இயல்பும்: டாக்டர் தி. முருகரத்தனம் (6) வள்ளுவர் கண்ட இறைவனும் வடநூல் மரபும்: டாக்டர் கோ. சுந்தரமூர்த்தி (7) வள்ளுவர் கண்ட அரசியலும் மனுவும்: டாக்டர் சோ. சுப்பிரமணியன் (8) திருவள்ளுவரும் கிரேக்க அரசியற் சிந்தனையாளர்களும்; பேராசிரியர் பா. சூரியநாராயணன் (9) Tirukkural and Western Political Thought: டாக்டர் ந. சுப்பிரமணியன் (10) Politics and Ethics in Tirukkural: டாக்டர் எம். முத்துராமன் (11) Concept of Kingship in Kural and Later Epics: பேராசிரியர் அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

டெமி பக்கங்கள் VII + 193

விலை ரூ. 6—00

திருக்குறள் ஆய்வு வெளியீடு : **4**

வள்ளுவர் வகுத்த பொருளியல்

(கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்)

தொகுப்பும் பதிப்பும் :

டாக்டர் தி. முருகரத்தனம்

பொருளடக்கம்

(1) குறள் கூறும் பொருளியல்: டாக்டர் அ. இராமசாமி (2) வள்ளுவரது பொருளியலின் எல்லையும் இயல்பும்: பேராசிரியர் மா. பா. குருசாமி (3) திருக்குறளில் வருவாய்த் தோற்றுவாய்கள்: பேராசிரியர் ந. சி. பால சுப்பிரமணியன் (4) திருக்குறளில் பங்கீட்டுப் பொருளியல்: திரு. க. அருணாசலம் (5) திருவள்ளுவரின் ஒப்புரவுக் கோட்பாடு: திரு. தே. வேலப்பன் (6) Relevance of Valluvam to Modern Political Economy: டாக்டர் பா. நடராசன் (7) Valluvar on the Making and Using of Wealth: பேராசிரியர் எஸ். வேலாயுதம் (8) Tiruvalluvar's Conception of Public Finance: பேராசிரியர் எல். சிதம்பரதாணு (9) Entrepreneurship: பேராசிரியர் எஸ். வேலாயுதம் (10) Economic Thought of Tiruvalluvar with Special Reference to Occupations: பேராசிரியர் ஏ. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி (11) Agriculture in Tirukkural: பேராசிரியர் எஸ். சுந்தராசன் (12) The Concept of Welfare in Tirukkural: திரு. எஸ். சங்கரராமலிங்கம் (13) A Comparative Study of the Ideas of Tiruvalluvar and Mahatma Gandhi on the Economic Ideas: திரு. ஆர். அரங்கசுவாமி (14) The Qualities of a Good Administrator: டாக்டர் டி. பிரைட்சிங்

டெமி பக்கங்கள் 148

திருக்குறள் ஆய்வு வெளியீடு : 5

குறள் கூறும் சமுதாயம்

செல்வி காமாட்சி ஸ்ரீனிவாசன்

பொருளடக்கம்

1. திருக்குறள் கூறும் சமுதாயம் ஓர்இலக்கியல் (Ideal) சமுதாயமா?
2. இல்லம்
3. தொழில்கள்
4. அறங்கள்
5. மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை
6. சமுதாயத்தின் பிற இயல்புகள்
7. துறவு
8. வள்ளுவர் விரும்பும் சமுதாயத்திற்கும் பிற அறிஞர் விரும்பும் சமுதாயத்திற்கும் ஒப்பு

அடுத்துவரும் ஆய்வகத்தின் நூல்கள் :

குறள் கூறும் அரசாட்சி

குறள் கூறும் சமயம்

திருக்குறள் துறையின் புறப்பணி :

திருக்குறள்

அறத்துப்பால்

(மூலமும், பரிமேலழகருரையும், இவ்வுரைக் கியையுமாறு ஆசிரியர் கோ. வடிவேலு செட்டியார் அவர்கள் இயற்றிய தெளிபொருள் விளக்கமும், கருத்துரையும், குறிப்புரையும், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன்.)

"இந்நாலில், திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் நல்கிய உரைக்குத் தெளிபொருள் விளக்கம் உள்ளது; கருத்துரை உள்ளது; பரிமேலழகரின் உரையில் இலைமறை காய்போல் உள்ள நுண் பொருள்களுக்குக் குறிப்புரையான விளக்கம் உள்ளது; பரிமேலழகர் மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ள செய்யுள் களுக்கு உரை உள்ளது; பரிமேலழகர் தமக்கே உரியவகையில் தந்த இலக்கணக் குறிப்புகளுக்கு விளக்கம் உள்ளது; பல சமய களின் கோட்பாடுகள் பற்றிய விளக்கமும் உள்ளது; மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ள செய்யுள்களின் நூற்பெயர் முதலிய குறிப்பு களும் உள்ளன. பாடவேறுபாடுகளும் எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ளன. இதன் முதல் பதிப்பு 1904-ம்ஆண்டில்வெளி யானது. 1918-ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியிடுகை யில் ஒவ்வொரு குறட்பா விளக்கத்தின் இறுதியிலும் குறளின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் சேர்க்கப்பட்டது. புலவர்களை அணுகித் தமிழ் மரபின்படி கற்க இயலாத பலர், இந்நூலை வாங்கிக் கற்றுத் திருக்குறளை உணரும் வாய்ப்புப் பெற்றுர்கள்; படிப்படியே இந்நூலில் ஆழ்ந்த சிலர் பரிமேலழகரின் நுட்ப மான உரையை அணுகத் தலைப்பட்டு அதன்பயனுல் மதிநுட்பம் வளரப் பெற்றுத் தமிழ்ப் புலமையும்பெற்றனர். இவ்வாறு பலர் தம் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பயன்பட்டு வந்த இந்தச் சிறந்த நூல் ஏறக்குறைய நாற்பது ஆண்டுகளாய் விற்பனைக்குக் கிட்டாததாய்க் கற்போர்க்கு எட்டாததாய் நின்றது கண்டு அறிஞர் வருந்தினர்.''

—டாக்டர் மு. வரதராசன்,
துணைவேந்தர்.

டெமி பக்கங்கள் 1X8 — VIII+24+428 (முழுக்காலிக்கோ கட்டு)
விலை ரூ. 8—00

---

1. திருக்குறள் — பொருட்பால் (அச்சில்)
2. திருக்குறள் — காமத்துப்பால் (அச்சில்)

தஞ்சை மகாராசா சரபோசி சரசுவதி ... தஞ்சாவூர்.

மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்

தமிழ்த் துறை வெளியீடுகள்

		ரூ. பை
1.	வையை : முதல் தொகுதி	12—00
2.	அகிலன் ஆய்வடங்கல் — சு. வேங்கடராமன்	10—00
3.	தொல்காப்பியம்—பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல்—உரைவளம் —திரு. மு. அருணசலம் பிள்ளை	
4.	வையை : இரண்டாம் தொகுதி	

மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தின்

பிற வெளியீடுகள்

		ரூ. பை
1.	Philosophy of Tiruvalluvar — *Dr. T. P. Meenakshisundaran*	1—50
2.	Dravidian Languages and Literature —*Compiled by Busangi Rajamani*	5—00
3.	Treatment of Morphology in Tolkappiyam —*Dr. M. Israel*	7—00
4.	வீரபாண்டிய கட்டபொம்மு கதைப் பாடல் — பதிப்பு: திரு. நா. வானமாமலை	4—00
5.	முத்துப்பட்டன் கதை ,,	2—00
6.	காத்தவராயன் கதைப் பாடல் ,,	2—00
7.	கான்சாகிபு சண்டை ,,	2—75
8.	கட்டபொம்மு கூத்து ,,	2—25
9.	ஐவராசாக்கள் சரிதம் ,,	

வெல்லாத தில்லை திருவள்ளு வன்வாய் விளைத்தவற்றுள்
பொல்லாத தில்லை புரைதீர்ந்த வாழ்வினி லேஅழைத்துச்
செல்லாத தில்லை பொதுமறை யான திருக்குறளில்
இல்லாத தில்லை இணையில்லை முப்பாலுக்கு இந்நிலத்தே.

— பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

குறள் கண்ட பொருள் வாழ்வு

குறள் கூறும் இறை மாட்சி

வள்ளுவர் வகுத்த அரசியல்

வள்ளுவர் வகுத்த பொருளியல்

குறள் கூறும் சமுதாயம்

குறள் கூறும் சமயம்

குறள் கண்ட அரசாட்சி

திருக்குறளும் விவிலியமும்

எங்கள் பணி

நேற்று இன்று நாளை